

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 86

III Legislatura

Any 1993

Sessió plenària
celebrada el dia 18 de febrer de 1993
(segona reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 13 hores.)

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

- Propostes de resolució números 15.574, 15.605 i 15.547, presentades pels Grups Parlamentaris Popular, Nacionalista UV i Esquerra Unida, respectivament, sobre el tema de Tous. Es rebutja una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.603, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre comarcalització. Es rebutja.
- Proposta de resolució número 15.548, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre RENFE. S'aprova una transaccional presentada pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Unida i Socialista.
- Propostes de resolució números 15.551, 15.549 i 15.559, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre pla contra l'atur, FESA-ENFERSA i participació dels sindicats, respectivament. Es rebutgen.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 13 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 38 minuts.)

- Propostes de resolució números 15.572, presentada pel Grup Parlamentari Mixt; 15.609, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana; 15.579 i 15.583, presentades pel Grup Parlamentari Popular, i 15.617 presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre el Pla Hidrològic. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.563, 15.565 i 15.571, presentades pel Grup Parlamentari Mixt, sobre sanejament, finançació VPO i TAV, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.626, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre Tous.
- Proposta de resolució número 15.582, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Dret Civil Valencià. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.584 i 15.585, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre l'Altet i el Parc Tecnològic, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.607, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre la LOGSE.
- Propostes de resolució números 15.625 i 15.562, presentades pels Grups Parlamentaris Socialista i Esquerra Unida, sobre la LOTRAVA. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.554, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre l'IRPF. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.555, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre Règim Local.
- Propostes de resolució números 15.570 i 15.630, presentades pels Grups Parlamentaris Mixt i Socialista, sobre paratges naturals. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.568, 15.564, 15.569, 15.566, 15.567, i 15.573 presentades pel Grup Parlamentari Mixt, sobre pacte de competitivitat, LOGSE, projecte de llei sobre Càmbres Agràries, i creació d'ocupació.
- Proposta de resolució número 15.616, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre el TAV.
- Propostes de resolució números 15.578, 15.608, 15.622 i 15.577, presentades pels Grups Parlamentaris Popular, Nacionalista Unió Valenciana, Socialista i Popular, respectivament, sobre agricultura valenciana. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.604, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre la proposició de llei dels Consells Municipals Agraris.

Intervencions dels/de les diputats/des senyors/res Segundo Bru Parra (G.P. Socialista), Serafín Castellano Gómez (G.P. Popular), Filiberto Crespo Samper (G.P. Nacionalista UV), Pedro Zamora Suárez (G.P. Esquerra Unida), Juan Callao Capdevila (G.P. Socialista), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista UV), Maria Àngels Ramón-Llin i Martínez (G.P. Nacionalista UV), Martín Quirós Palau (G.P. Popular), Leandro Picher i Buenaventura (G.P. Socialista), Daniel Ansuátegui Ramo (G.P. Mixt), Rafael Maluenda Verdú (G.P. Popular), Joaquín Nebot Monzonís (G.P. Socialista), José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Pedro Agramunt Font de Mora (G.P. Popular), Fernando Giner Giner (G.P. Nacionalista UV), Rosa Maria Morte i Julián (G.P. Socialista), Fernando Castelló Boronat (G.P. Popular), Pasqual Mollà i Martínez (G.P. Esquerra Unida), Alfonso Arenas Ferriz (G.P. Socialista), Ernest Fenollosa Ten (G.P. Socialista), Enrique Gómez Guarner (G.P. Popular), Vicent Garcés i Ramón (G.P. Socialista), i els honorables senyors consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, Andrés García Reche, i de Medi Ambient, Antoni Escarre i Esteve.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 50 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 18 de febrer de 1993. Comença la sessió a les 10 hores i 33 minuts, sota la presidència del vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco. Sessió plenària número 46. Segona reunió.

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

Senyor Bru, per a què vol la paraula?

El senyor Bru Parra:

Senyor president, para solicitar de la presidencia, dada la hora en la cual los grupos hicimos las propuestas y la manifiesta voluntad de consensuar ellas... creo que es conveniente, para el normal desarrollo del debate, un receso mínimo de 30 a 60 minutos para que luego podamos ordenar el debate, sabiendo cada participante cuáles se han consensuado y cuáles quedan vivas. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Davant la suggerència del portaveu del Grup Parlamentari Socialista, supose que està en l'esperit de la resta de grups que es puga arribar a aquesta situació de transacció màxima i, per tant, se suspén la sessió per una hora.

El Ple començarà a la una. Recomençarà.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 35 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 13 hores i 2 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Señorías, continua la sesión.

Vamos a proceder al debate de las propuestas de resolución presentadas como consecuencia del debate de política general y por el orden acordado en base a la resolución de presidencia y el orden de intervenciones que han planteado los distintos grupos parlamentarios.

En primer lugar tiene la palabra, en representación del Grupo Parlamentario Popular, el señor Castellano, para la defensa de la propuesta 15.574.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Perdón, señor Castellano, perdone que le haya interrumpido.

La presidencia quiere advertir que, en el supuesto de que exista una propuesta transaccional, para la operatividad del debate, primero que se de lectura —y no se tendrá en cuenta el tiempo por ello, si es común— por el diputado primer interviniente, y que a continuación defienda su posición, la defiendan los demás y, si procede que haya turno en contra, habrá turno en contra.

Señor Castellano, tiene la palabra.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Atenent les raons de la presidència, passe a llegir l'esmena transaccional que presenten els Grups Parlamentaris Mixt, Esquerra Unida, Nacionalista d'Unió Valenciana i el Grup Parlamentari Popular, respecte el tema de Tous.

L'esmena transaccional diu el següent: «Ante el auto dictado por la Sala 2 del Tribunal Supremo decretando la

nulidad del juicio de Tous y de los procesamientos consiguientes, partiendo del evidente acatamiento del mismo, estas Cortes Valencianas mandatan al Consell para que exija del Gobierno de la nación que indemnice de manera inmediata a todos los damnificados por el desmoronamiento de la presa de Tous, sin ningún tipo de discriminación, adoptando urgentemente todas las medidas políticas y administrativas que hagan falta para su pago, con independencia de la actuación judicial, y siempre dentro de los próximos seis meses.

El presidente del Gobierno valenciano dará cuenta ante el Pleno de las Cortes Valencianas, y en el plazo de un mes, del resultado de este acuerdo.»

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Castellano, té la paraula.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Il·lustres senyores i senyors diputats.

Ahir el President de la Generalitat acabà el seu discurs de debat de política general fent referència als damnificats pel cas Tous. Hui, el Grup Parlamentari Popular vol iniciar, amb esta esmena transaccional que s'acaba de presentar, les seues propostes de resolució, parlant precisament del cas Tous, perquè entenem que és un assumpte que no pot esperar més, que és urgent la seua resolució per ser de pura justícia i perquè s'ha de solucionar per conviccions i voluntat política, i acabar ja d'una vegada amb esta història interminable de despropòsits, enganys electorals, incoherències i promeses incomplides de què ha fet gala el Govern i el partit socialista. Actuació del Govern que s'ha guanyat a pols la desconfiança, la desmoralització i l'escepticisme de tots els damnificats de la Ribera.

Després de quasi ja onze anys segueix sense solucionar-se el problema. I nosaltres sempre hem proposat i hem mantés que un fet extraordinari i de l'envergadura del cas Tous necessitava també de solucions extraordinàries a través de solucions polítiques, al marge i amb independència de les actuacions judicials.

I això pensava també el 26 de març del 91 aquesta Cambra, que s'havien de donar unes solucions polítiques. Però això es va incomplir pel Govern, es va incomplir pel grup majoritari, inhibint-se, inhibint-se de la seua responsabilitat i descansant la mateixa en la justícia, i agarrant la justícia com a excusa per a rebutjar sistemàticament iniciatives anàlogues que l'oposició ha anat presentant. I com a testimoni està el *Diari de Sessions* d'aquestes Corts, que tots molt bé coneixen.

Pareix ser ja que ara, a la vista de la decisió del Tribunal Suprem de revisar parcialment el procés de Tous, cosa que ha colmat ja la sensibilitat dels damnificats i ha posat ja en un *disparadero* aquest assumpte, i a la vista de les declaracions del delegat del Govern i altres alts càrrecs del Govern, pareix ser que ara sí que fa falta una solució política, quan fa un any o dos anys no feia absolutament falta eixa solució política.

Però, bé, tan de bo així siga, s'indemnitze als damnificats sense cap discriminació, amb independència del curs que seguesquen les actuacions judicials i d'una manera immediata abans de les eleccions generals, perquè no existisca la temptació, una vegada més, que es quede açò en una promesa electoral que després s'incomplisca.

I per al compliment d'aquesta resolució tindran tot el recolzament del Grup Parlamentari Popular, tindran tot el recolzament del Partit Popular ací i en les Corts Generals.

Per això, fent un esforç de consens, de participació, d'unanimitat en un tema tan important com era el de Tous, s'ha

intentat fer una transaccional, jo crec que molt raonable, molt sensata, a la qual el Grup Parlamentari Socialista no s'ha volgut adherir. I no s'ha volgut adherir per no ficar-se un termini, que nosaltres considerem prudencial de sis mesos, de sis mesos. Jo crec que després d'onze anys es poden exigir sis mesos. Quan també es diu que a marxés forçades —en paraules del delegat del Govern— ja s'estan solucionant els instruments jurídics i legals per a poder solventar est tema.

I també voten que no pel terme «exija». Ells diuen «insta». Jo crec que després d'onze anys hem instat prou. Instàrem en el 91, no es va fer cas. I ací jo crec que hem d'agarrar unes solucions definitives.

El senyor president:

Senyor Castellano. Senyor Castellano, explique el que és seu.

El senyor Castellano Gómez:

I manifestar...

El senyor president:

Se li ha acabat el temps.

El senyor Castellano Gómez:

Acabe de seguida, senyor president.

El senyor president:

No, no. Se li ha acabat el temps. Però explique el que és seu. Li done mig minut perquè... Sí, sí, explique vosté allò que és seu.

El senyor Castellano Gómez:

Estic explicant, estic explicant la transaccional.

El senyor president:

Encara no s'ha votat. Explique vosté el que és seu. Se li ha acabat el temps, senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Acabe de seguida, senyor president, si és tan amable.

El que vull dir és que hui hi ha l'oportunitat de demostrar la voluntat inequívoca de voler donar una solució política a aquest assumpte i té l'oportunitat d'allò que digué ahir, en les paraules del president de la Generalitat, que tenen tot el recolzament i tot l'interés del Govern valencià. Ara ho poden demostrar votant a aquesta transaccional, que —repetesc— és raonable, és raonable i és sensata. Per tant, és l'oportunitat i vostés, senyors socialistes, tenen la paraula. Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Castellano. Senyor Crespo, té la paraula.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente.

El senyor president:

Senyor Crespo, un moment, per favor.

La presidència entén, lògicament, que el senyor Crespo i tots els demés grups, quan intervinguen, manifesten que retiren la seua proposta.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

En primer lloc dir que retire la proposta d'Unió Valenciana, del Grup Nacionalista, que té registre d'entrada número 15.605.

I, per tant, passe ja, molt breument, a defensar esta esmena transaccional.

És evident que el tema de Tous ha estat una qüestió d'Estat, perquè l'Estat té tres poders. I nosaltres som Estat, que és el poder del Govern, l'executiu, el poder legislatiu i el judicial. I al nostre concepte, i amb tot el respecte a una part d'eixos poders, ha fet —per dir-ho així— *quiebra* d'allò important. Aleshores, és un problema d'Estat. La justícia no és una altra cosa, és Estat també. Igual que nosaltres som Estat i presentem ací els grups parlamentaris una proposta legislativa.

Perquè, clar, quan hi ha un desconcert en una part de l'Estat, de la seua funció, el legislatiu és el primer que ha d'acudir. Perquè jo comprenc que l'executiu ha d'anar darrere del legislatiu en una democràcia. Per tant, és absolutament conseqüent la proposta que ací es fa, perquè és el legislatiu d'una part de l'Estat que fa una demanda claríssima.

Una altra cosa és que es recolze o no es recolze, com és natural. Perquè la virtut de l'executiu i la seua glòria és que uns pensen una cosa i altres pensen la contrària, encara que diguen pel carrer el que vullguen. Uns pensen una cosa i altres pensen la contrària. I, per tant, molt prompte veurem què és el que es pensa en estes Corts d'esta resolució. I jo, naturalment, puje a la trona demanant el recolzament. Demanant el recolzament perquè sóc diputat d'estes Corts, i estem parlant pel bé dels qui representem, pel bé dels qui representem. I done una raó de sentit claríssima. L'Estat ha fet una qüestió del poder judicial, que acatem, per suposat, però que deixa indefensos a un sector de la nostra població i ara és el legislatiu qui s'avança demanant al legislatiu superior, a aquell que té competències en esta qüestió, i d'un Govern que evidentment és responsable, encara que en el temps que va passar açò no era el mateix Govern, però és responsable, perquè cadascú en política hereta els fets que li corresponen, de tirar endavant esta qüestió i donar els diners.

Si no s'ha signat per tots els grups, és cosa que jo respecte moltíssim. I jo, es signe o no es signe, no vaig a entrar en raons. Però de les votacions que ací es facen sí que tindrè ocasió legítima per a parlar, i dir i criticar tot el que em vinga en gana. I res més, senyors, demane el vot a esta resolució. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo. Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente. Retiro la enmienda 15.547 para apoyar la transaccional que se ha leído antes.

Esquerra Unida considera que la transaccional sería la posición más ajustada de las Cortes en estos momentos, porque, de no hacer un acuerdo que ponga un plazo o que hable del pago inmediato —inmediato no es no se sabe cuándo, sino ya—, estaríamos diciendo lo mismo que hace dos años. Pero la situación de hoy no es la misma, no es la de hace dos años. Ha habido una sentencia que decreta la repetición del juicio y que, en consecuencia, deja sin indemnización por el momento a los afectados.

Yo creo que la resolución de las Cortes y el pagar a los afectados debería hacerse por dos razones:

La primera, naturalmente, hacer justicia con los afectados, hacerla después de once años. No creo que seis meses sea poco tiempo después de once años.

Pero la segunda, a estas alturas también muy importante, restablecer la confianza en la administración del Estado y en la justicia. Y ese es un tema de interés para todos. No es posible venir aquí a decir lo mismo cuando hasta el presidente del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, Juan José Marí, decía muy recientemente que la justicia con el

caso Tous ha caído en un descrédito muy difícil de superar; si no partimos de esa situación, si no convenimos que ese descrédito es el mismo que el de la Administración del Estado, yo creo que estaremos cometiendo un grave error, además de una gran injusticia con los afectados.

Yo añadiría algo más, y es que el plazo es exigible porque el señor Grande, alcalde de Alzira, en presencia —supongo— del señor Bono, tras la entrevista con Corcuera, decía que «tras la reunión con Corcuera no tenemos solución para Tous»; por consiguiente, si no hay solución para Tous por el momento, y estas Cortes digan que se solucione de manera inmediata, no es decir nada, porque es decir lo mismo que hace dos años, y por lo menos, si el Gobierno central no tiene solución, qué menos que estas Cortes exijan la solución en un plazo de seis meses; yo creo que esa es la base de nuestra propuesta.

Y una última razón. Que no olvide ni el Gobierno central ni el Grupo Socialista en esta Cámara, que por el momento la representación del Estado en el juicio de Tous ha defendido que no se paguen las indemnizaciones, y cuidado con ese tema, cuidado con dejar el tema a que no hay solución mientras no haya juicio pero que se quiere pagar, porque se está cayendo en una contradicción. No sé si habrá dificultades para pagar sin sentencia...

El señor presidente:

Señor Zamora, acabe.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

...pero las habrá más si hay sentencia en contra. Muchas gracias.

El señor presidente:

Muchas gracias.

Señor Ansuátegui, ¿desea intervenir? Turno en contra, señor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Serafin Castellano, falso, total y absolutamente falso lo que usted ha dicho al comienzo de su discurso, totalmente falso.

El Grupo Socialista en esta Cámara no es que no haya querido adherirse a una propuesta transaccional, sino que el Grupo Socialista a su señoría, concretamente, ha tomado la iniciativa de transmitirles su voluntad de intentar llegar a un acuerdo transaccional. Por tanto, falso, rotundamente falso.

Y esto es la clave de la actitud de todos los grupos de la oposición ante este asunto, la clave de que su interés, señorías, no es beneficiar rápidamente, más o menos rápidamente dentro de plazo a un grupo o a un colectivo importante de damnificados por la presa de Tous, por el desmoronamiento de la presa de Tous, sino que su intención como siempre es desprestigiar y poner al pie de los caballos al Grupo Socialista, y por ahí no pasaremos, y por ahí no pasaremos.

Cuando ustedes dicen que aquí nada ha cambiado, evidentemente que nada ha cambiado, el rigor, la seriedad está de nuestra parte y la demagogia está de la parte de ustedes, y eso no ha cambiado, y lo único que ha cambiado es una novedad que nadie esperaba y que a nadie gusta, que es este auto del Tribunal Supremo y que nos mueve a presentar una propuesta que será la que vendrá a continuación en el debate de esta mañana, y veremos qué es lo que votan ustedes entonces, veremos cómo justifican ustedes que van a votar que no o abstenerse ante la propuesta del Grupo Socialista.

Nada más, señor presidente.

El señor presidente:

Muchas gracias.

Señor Castellano, tiene la palabra.

El señor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Callao, ha dit: «falso». Jo li he de dir que això no és de veres, i vostè ho sap millor que jo. En la transaccional el Grup Popular ha fet un esforç més que considerable, i aquí estan no el Grup Popular, sinó el Grup d'Esquerra Unida, el Grup Mixt i el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, i aquí estan que ho poden dir. Han fet un esforç més que considerable. L'únic que passa és que el partit socialista entén el consens sempre i quan es faça el que ell diga i que comulguen tots amb rodes de molí, i per aquí no, consens no és això, no és fer el que diguen vostès, consens és tots, i m'imagino que més consens que quatre grups parlamentaris contra un, imagine que no voldrà tindre sempre la raó, no vulga tindre sempre la raó. Primer punt. De falsedat, res. El qui falta a la veritat és vostè.

En segon lloc, diu que en res ha canviat. Jo li he dit que teníem com a testimoni el *Diari de Sessions*, no he volgut fer cap referència, però, ja que vostè l'ha feta, vaig a dir-li-ho. Contestacions del conseller d'Administració Pública en esta mateixa trona el 3 de desembre del 91, no d'ahir, del 91. «Miren vostès, en aquest tema es mouen sempre en línies d'una certa, no dic irresponsabilitat, però una certa, diríem, mala fe.» «És que vostès van a eixir ací a dir coses sense entitat? I no vinguen vostès dient que l'assumpte es resol amb lleis i que té una solució política, no diguen vostès això. Perquè, torne a repetir, si vostès de veritat creuen en l'Estat de Dret, no tenen més remei que estar en la posició del Grup Socialista.»

El senyor delegat del Govern i el mateix senyor Emèrit Bono diuen el 12 de febrer del 93 en els mitjans de comunicació, en una pomposa roda de premsa, com si s'hagueren tret un conill de la capella, quan ací s'havia dit repetidament la solució política per pura justícia i amb independència dels tribunals. I diuen: «hay que buscar otra vía distinta de la seguida hasta ahora para hallar una solución justa y rápida. Y ver para creer. El señor Bono diu: «según el portavoz del Consell, la Generalitat y el Gobierno están trabajando estrechamente para que se paguen unas indemnizaciones justas sin discriminación entre los afectados y al margen de la decisión que adopten los tribunales». No teníem mala fe, certa mala fe, no la teníem. Sí que erem seriosos, perquè ara sí que es bona la resolució. Quan està tot tensionat, quan està al límit de la tensió i ja tenen la demoralització i la desconfiança de tots els damnificats de la Ribera. Aleshores sí. Falsedats, no, senyor Callao. I vostè ho sap molt bé. Contradiccions, vostès. I ací està el *Diari de Sessions*, i ací estan les proves, que jo no les invente, em limite a llegir el *Diari de Sessions*, que és públic, jo no les invente. Per tant, no diga que falsedats. I crec que la proposta era molt sensata. Una proposta... En 6 mesos, quan diu el mateix Govern, ahir mateix el ministre Corcuera ho deia, que estaven ja buscant solucions a marxes forçades, i marxes forçades també ho digué el delegat del Govern, no ho diem nosaltres. Després de passar onze anys, jo pense que un termini més que prudencial són els sis mesos, són sis mesos que...

El señor presidente:

Acabe, per favor.

El señor Castellano Gómez:

Acabe de seguida, senyor president.

... són més que prudencial el sis mesos per a solucionar-ho. I, com ho he dit, com vostès i vostè també ha dit que, com tenim

la majoria, farem el que vullgam amb la nostra majoria, doncs molt bé, jo ja el he dit abans, i acabe amb les mateixes paraules, la responsabilitat és de vosté, el recolzament el tindran de tota l'oposició i la responsabilitat serà de vostés. I després, evidentment, cadascú votarà el que crega que ha de votar i el Partit Popular ho farà per dalt dels seus interessos...

El senyor president:

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

... per dalt dels seus interessos partidistes...

El senyor president:

Senyor Castellano, ha acabat.

El senyor Castellano Gómez:

És un segon, senyor president.

El senyor president:

No, No, ha acabat, senyor Castellano. No es pot dur el debat d'una altra manera. (*Remors.*)

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies per la seua amabilitat, senyor president.

El senyor president:

Qui li fixa el temps no sóc jo, és el seu grup, senyor Castellano.

Senyor Callao. (*Remors.*) Que qui fixa el temps de la seua intervenció és el seu grup, no sóc jo. (*Remors.*) Senyor Crespo, ¿para qué...? (*Remors.*) No ha hecho ninguna referencia a su grupo, se ha referido al señor Castellano y a las palabras del señor Castellano. (*Remors.*) No, no. Señor Callao.

Señor Villalba. Perdón, señor Callao. ¿Para...?

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a considerar que ha d'estimar de forma diferent el desenvolupament del debat d'est punt, perquè el senyor Callao ha fixat el torn en contra d'una proposta transaccional de quatre grups parlamentaris i, per tant, entenem en bona lògica que la rèplica al senyor Callao correspon a tots els signants de la transaccional.

El senyor president:

La rèplica és una cosa invidual, fa referència a l'individu, i tota la referència al senyor Callao ha estat al senyor Castellano.

El senyor Villalba Chirivella:

No compartim el criteri...

El senyor president:

És evident, no hi ha més que discutir, senyor. Té la paraula el senyor Callao.

El senyor Villalba Chirivella:

No compartim el criteri. (*Remors.*)

El senyor Callao Capdevila:

Voy a intentar bajar el tono en cuanto al apasionamiento, porque el debate que nos queda es muy largo...

El senyor president:

Señor Callao, es réplica al señor Castellano, por favor.

El senyor Callao Capdevila:

Evidentemente, y le estaba diciendo al señor Castellano...

El senyor president:

Cíñase a eso.

El senyor Callao Capdevila:

Le estaba diciendo al señor Castellano, señor presidente, que voy a rebajar el tono en el que me voy a dirigir a él, porque nos queda mucho por delante.

Su señoría reconocerá, al menos, que no ha sido capaz de negar que la propuesta o el primer intento de transacción ha partido de mi grupo, no ha sido usted capaz de negarlo. Por tanto, esto es una cosa que veo que debe quedar absolutamente clara.

Y, por tanto, ¿por qué nosotros nos negamos a esto? No precisamente por su propuesta porque es tan similar a la nuestra que, como le anticipaba antes, veremos lo que hace grupo a la hora de votar la nuestra, y posiblemente no tendrá más remedio, en virtud de una serie de elementales exigencias de congruencia, que usted vote con nosotros.

Por tanto, si usted tiene una propuesta muy parecida a la nuestra, difícilmente va a poder usted explicar por qué usted se ha aliado con otros grupos para desviar su propuesta inicial, y esa es su responsabilidad, no la nuestra. Lo que sucede, señor Castellano, es que la mezquindad de los pasillos muchas veces no trasluce aquí a la tribuna, y ustedes han estado regateando por una coma, y eso es lo que no entenderán jamás ninguno de los damnificados de Tous, que unos grupos que quieren ser serios que estén con esa mezquindad regateando en los pasillos frases intrascendentes que no tienen nada que ver con la voluntad política de esta Cámara a través de las resoluciones que se proponen.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta transaccional.

Comienza la votación.

Votos a favor, 37; en contra, 44. Queda rechazada.

Propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana.

La señora Ramón-Llin tiene la palabra.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats, es tracta d'una proposta de resolució que no ve a plantejar un tema nou en esta Cambra, que s'ha debatut en moltes ocasions, ha hagut resultats molt diferents, fins i tot oposats des d'un mateix grup parlamentari, i que fa referència en principi al que estableix l'article 46.1 del propi Estatut d'Autonomia quan parla de la possibilitat d'establir, de fer una comarcalització per llei de les Corts Valencianes. Creem i plantejem esta proposta perquè és una necessària divisió territorial que algun dia s'ha d'acometre des de les Corts Valencianes o, millor dit, també des del Govern valencià. Que en estos moments d'alguna forma s'està parlant a nivell administratiu de les comarques tradicionals, que són les que ve utilitzant la pròpia Administració autonòmica.

Per altra part, crec que respon a un criteri de demanar una política d'ordenació territorial clara, coherent i sobretot que signifiqui una unificació de totes les conselleries i tots els àmbits administratius que en estos moments no són coincidents i que, per tant, això pot tindre problemes pràctics amb posterioritat.

Per alta part, pensem que fins al moment el Govern valencià, la Generalitat, no ha vertebrat el territori de la Comunitat

Valenciana, que en la Generalitat no ha existit per la seua part una divisió política administrativa coherent i unificada sobretot, i que en est tema s'ha dut a terme una política d'absolut «parcheo», que no ha sigut coherent ni ha portat cap línia.

La veritat és que esta aspiració en algun moment es va recollir per part d'estes Corts Valencianes, per unanimitat, i amb posterioritat s'ha reculat en est tema des del grup que sustenta el Govern i des del propi Govern, i no s'ha explicat mai el perquè d'eix canvi d'actitud. En estos moments nosaltres presentem esta proposta de resolució, que té un contingut eminentment clar, i que demana que es presente durant el present període de sessions a estes Corts Valencianes una llei bàsica reguladora de la comarcalització de la Comunitat Valenciana, —diguem— atenent a criteris d'interessos comuns i respectant l'autonomia dels municipis quant a la seua agrupació.

I esta redacció crec que efectivament és molt clara, perquè no estem demadant que es faça per llei obligatòriament eixa agrupació de les comarques, dels municipis en comarques, sinó que siga una llei bàsica que puga regular est dret que creem que contempla el nostre Estatut. Que atenga, efectivament, a interessos comuns d'eixos municipis, que la seua unió no siga forçada ni fictícia, sinó que atenga a eixos interessos comuns i, per tant, que siguen els propis municipis, respectant la seua pròpia autonomia, els que diguen com s'han d'integrar i quin termini de temps.

Per tant, creguem que és una proposta clara, perfectament assumible per tots aquells que tinguen voluntat de vertebrar el nostre territori i, per tant, creguem que no té perquè plantejar cap problema. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Molt bé.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señora Ramón-Llin, tiene usted razón cuando comienza su intervención diciendo que esto es una cuestión que no es nueva en esta cámara. Precisamente porque no es nueva, no es la primera vez tampoco que salimos a darles una vez más la explicación de cuál es la postura de mi grupo y del gobierno que sustenta.

Ya hace años, en legislaturas anteriores, se explicó en esta cámara que a pesar de que en el partido socialista había también una ilusión en vertebrar, como usted dice, este país valenciano a través de las comarcas, el realismo que se impone cuando uno asume las tareas de gobierno le llevan a buscar otra manera distinta de vertebrar el país.

Y creo que hemos explicado hasta la saciedad que hemos entendido que era mucho más serio, mucho más riguroso, mucho más ajustado a la realidad, hacer esa vertebración de abajo a arriba, y no de arriba a abajo, como ustedes pretenden. Es decir, esto no se puede comarcalizar por decreto, señora Ramón, y esto es lo que venimos diciendo hace un montón de tiempo, y esto es el fruto, repito, el fruto de nuestra experiencia, que tiene además el marchamo de una rectificación a tiempo de nuestro partido.

No podemos decir que aquí nos hemos empecinado en una posición, sino que esto, repito, es el fruto y la consecuencia de una experiencia de gobierno y de conocer mucho mejor que ustedes, por supuesto, lo que es la realidad de este país. Y por tanto entendemos, entendemos, que la única manera, la más racional de vertebrarlo, es promover, respetando, por supuesto, la soberanía y lo mucho que tienen que decir en esto los

municipios, promover, digo, la vertebración del país valenciano de abajo a arriba, y no de arriba a abajo, como pretende su grupo.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Senyor Callao, la veritat és que resulta molt complicat que vosté torne a repetir, pràcticament, els mateixos arguments que nosaltres hem donat d'esta proposta, i diguen que no van a acceptar-la. Perquè nosaltres no pretenem fer una comarcalització de dalt a baix, ni per decret, perquè vosté no s'ha llegit bé la proposta, que diu «una llei bàsica, reguladora de comarcalització de la Comunitat Valenciana», el que implica sentar les bases per tal que eixa comarcalització es puga dur a terme quan els municipis ho desitgen i en l'agrupació que ells estimen convenient. I, per tant, ni es fa per decret, tal com diu la proposta, ni es fa de dalt a baix, sinó que molt al contrari es fa de baix a dalt, sense implicar que això es faça d'hui a demà, sinó donant un temps prudencial, perquè efectivament això no és una cosa que es faça d'un dia per a l'altre. Per tant, els arguments que vosté ha donat són absolutament els mateixos que nosaltres hem donat i que estem recolzant en est tema, I, per tant, és molt difícil que vostés puguem explicar perquè es van a oposar.

Perquè sí que és un tema que hem parlat en moltes ocasions, i també podríem dir, en el qual el seu grup ha canviat de criteri en moltíssimes ocasions. Parla d'una rectificació a temps del seu Govern. Jo, més que rectificacions del seu grup i del seu partit, jo crec que l'única cosa que passa és que hi ha una por de vertebrar realment la Comunitat Valenciana. No hi ha rectificacions a temps, sinó que hi ha un tirar enrere mol greu i molt important en est tema.

Per tant, l'il·lusió que vostés parlen que tenen de vertebrar la veritat és que jo crec que d'il·lusions no es governa, que il·lusions es poden tindre moltes, però el que volen veure els ciutadans són realitats, qüestions pràctiques. I vosté podrà dir molt anys més, o el seu grup, que tenen il·lusió de vertebrar esta comunitat de forma comarcal, però, si no donen ni eixes bases mínimes per a aconseguir esta finalitat, jo crec que això es quedarà simplement en paraules dites en estes Corts.

Per tant, estem dient absolutament el mateix. Diguen que tenen por a fer eixa comarcalització, que a més torne a dir —i no em torne vosté a contestar, quan ja no puga contestar-li— que és per decret i és de dalt a baix. És una comarcalització des de baix, que participen els municipis, que no es va a fer per decret. I, quan es parla d'una llei bàsica reguladora de comarcalització, estem dient, com diu el text, que se senten les bases que puguem regular la constitució de comarques en un futur pròxim.

Per tant, no és el que vosté està dient, que és l'argument que ha dit en tots els debats que hem tingut en est tema. Canvie l'argument, diguen que no van a fer-ho perquè no els interessa. Que no han rectificat a temps, sinó que el que tenen és eixa por. Que efectivament, a la millor, a algu no li pot agradar, i vostés puguem perdre les eleccions, i eixa és l'única argumentació que hi ha.

Estem dient el mateix, no tenen argument en est tema, i bé, la veritat és que haver de parlar d'esta qüestió en cada debat o en cada moment que es planteja, la culpa no la tenim nosaltres. Si vostés tingueren una intenció, a més a més d'eixa il·lusió, est tema no s'hauria de reproduir.

A més a més, les normes estem dient que les duguen vostés a la Cambra, de com volen regular eixes comarques, i després les debatrem. Vostés tenen la majoria i d'alguna forma podrien implantar eixes regles. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señora Ramón, a mí me parecería muy bien su discurso si entre intervención e intervención en esta Cámara, cuando ustedes traen una vez y otra vez el tema, el Consell estuviera inactivo en esta cuestión. Y ustedes saben sobradamente que esto no es cierto. Saben ustedes sobradamente que eso no es cierto.

Nosotros estamos predicando desde hace tiempo que la única manera de implantar esta vertebración comarcal a la que ustedes se refieren, es a base..., o sea, de una forma gradual y sin imposiciones.

Saben ustedes perfectamente que en función de esta filosofía que viene siendo anunciada hace ya varias legislaturas, vuelvo a repetir, se está llevando a cabo una política desde el Consell de cooperación, de asociacionismo municipal, de promoción de mancomunidades, etcétera, etcétera, etcétera.

Y esto es una realidad, y ustedes los saben, y ustedes deliberadamente lo olvidan cada vez que vienen y traen a esta cámara el tema de nuevo. Y por si faltara algo más, por si ustedes creen que estas son meras razones, por aquello que hay que dar también, aparte de razones, ejemplos prácticos de una actuación concreta y realista, yo estoy autorizado a anunciarles que el Consell está preparando dos leyes, una ley de entidades locales menores, y una ley de mancomunidades.

Lo cual significa, repito una vez más, que no se está en una actitud pasiva ante el problema, sino todo lo contrario, se está intentando vertebrar, repito, este país, pero con un método racional muy distante de lo que ustedes proponen, con una norma legislativa, lo dice literalmente su propuesta, a seis meses.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Pasamos a votación la propuesta de Unión Valenciana.
Comienza la votación.
Por 34 votos a favor, 41 en contra, 1 abstención, 3 votos nulos.

Para la defensa de sus propuestas, tiene la palabra el señor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

El grupo de propuestas que voy a defender yo, una primera de un plan de choque contra el paro, una relacionada con Enfersa y otra con la participación de los sindicatos.

Respecto al enterramiento de las vías de Renfe en los entornos de las ciudades de Valencia, Alicante y Castellón, hay una transaccional con el Grupo Socialista que varía muy poco y que doy por defendida.

El senyor president:

Señor Zamora, mejor que la lea.

El senyor Zamora Suárez:

La leo.

«Les Corts Valencianes acorden que, en funció del seu interès per al benestar d'una part molt important de la població del País Valencià, el Consell de la Generalitat desenvolupe les gestions pertinents davant el Govern central i l'empresa pública Renfe, per tal que les situacions actuals de les estacions ferroviàries de la ciutat de València i Alacant, i el pas de les vies fèrrees pel centre de Castelló, siguen modificades en el sentit d'amillorar la permeabilitat urbana de l'entorn.»

En consecuencia, retiro la propuesta que había presentado mi grupo, la 15.548.

El senyor president:

Y, señor Zamora, por ordenar mejor el debate, si no hay inconveniente por parte de ningún grupo parlamentario, si no hay inconveniente, podemos, puesto que son de contenido diferente, pasar a votación la propuesta que ha leído el señor Zamora, y luego que entre en el debate la otra. (Remors.)

Es la transaccional de Renfe.

Comienza la votación.

Por 79 votos a favor, ninguno en contra y ninguna abstención.

Muchas gracias, señor Zamora. Tiene la palabra.

¿Señor Quirós?

El senyor Quirós Palau:

¿Puedo explicar el voto, señor presidente?

El senyor president:

No, señor Quirós.

Perdón, perdón, hemos acordado que no habría intervenciones, salvo cuando hubiera acuerdo unánime en una propuesta. Este no es el caso. Cuando la propuesta sea unánime. Y la propuesta es una transaccional entre dos grupos. (Remors.) No hemos quedado en eso. (Remors.) Ahora luego nos reuniremos. (Remors.)

Perdón, perdón, el reglamento dice que en todo debate habrá un turno a favor y un turno en contra, pero éste, que es un debate especial, tiene una regulación especial, señor Agramunt, y expresamente se dice que el presidente podrá conceder el turno en contra. ¿O no? Luego se entiende que lo que no está especificado en la resolución no es de aplicación lo otro.

Señor Zamora, tiene la palabra.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Esquerra Unida ha planteado una propuesta de resolución para que las Cortes Valencianas acuerden pedir al Consell un plan de choque contra el paro y por la generación de empleo.

Consideramos que éste ha sido el tema fundamental en el debate de ayer, pero es que además de ser fundamental en el debate de ayer, a la inquietud que venía habiendo ya en la sociedad valenciana meses atrás, la aparición de las últimas cifras que han puesto en evidencia el crecimiento alarmante del desempleo, el crecimiento galopante, exige una solución, una iniciativa de estas Cortes y del Gobierno Valenciano.

Esquerra Unida comparte plenamente la posición del señor Nicolás Redondo, que ante la aparición de estas estadísticas decía que es una ineludible obligación del gobierno proponer a la sociedad española un plan urgente y de choque para reducir el paro en nuestro país. La gravísima situación exigiría una reunión urgente y extraordinaria del Consejo de Ministros. Nosotros entendemos que esa es la situación real. Que estamos,

además, en un momento en que no vale decirse, como ayer decía el señor Lerma contestando al portavoz de mi grupo, que el plan urgente, el plan importante contra el paro, la Generalitat ya lo había hecho con los 40.000 millones de endeudamiento para el año 93.

Nosotros consideramos que ése es un argumento erróneo, erróneo. Porque en definitiva, hasta ahora la política de la Generalitat, las inversiones en actividades productivas que ha venido haciendo la Generalitat se han mostrado ineficaces e insuficientes para combatir esa situación. Y por consiguiente, cuando el termómetro de la realidad nos dice que a pesar de continuar con ese planteamiento de inversión —que de paso habría que decir que se reduce respecto del año 92 en 8 ó 9.000 millones— se reduce el recurso al endeudamiento, significaría que si el plan que tiene la Generalitat, si el plan que tiene el señor Lerma para hacer frente a la situación actual son esos 40.000 millones, quiere decirse que el paro normalmente continuará siguiéndolo adelante.

Y esa es la razón que nos lleva a nosotros a proponer que el gobierno en un plazo de dos meses y consensuado con los agentes sociales, traiga un plan. Y somos conscientes que no está en mano del gobierno de la Generalitat solucionar el tema del paro, somos conscientes de eso. Que hay muchas más variantes en política económica y social que hay que hacer para hacer frente a esa situación. Pero el que seamos conscientes de eso, no debe significar que nos quedemos cruzados de manos.

Primero, por la eficacia que pudieran tener unas medidas urgentes, de choque, de 5, 6 ó 7.000 millones de pesetas para responder a la demanda social en este momento. Eso además, entre otras cosas, generaría confianza y ayudaría a dar credibilidad a otro de los elementos que había en el debate de ayer. Y es que la clave de la situación pasaría por el consenso y pasaría por generar confianza en la sociedad. Y compartimos esa idea. Pero es difícil defender que se va a crear confianza en la sociedad diciendo «nosotros no podemos hacer nada más que lo que ya hemos hecho». Porque si no podemos hacer nada más de lo que ya hemos hecho, es que la situación no tiene arreglo. Y eso es lo que genera desconfianza. Eso no genera confianza.

Y si además se dice que hay que moderar las rentas salariales para crear empleo —que algo de verdad habrá en eso— pues se obtiene la acogida fría y negativa de los agentes sociales sobre esa situación. Por consiguiente, nosotros entendemos que el plan de choque es importante. Y no se le puede decir a la sociedad: «hasta ahora lo que había que hacer ya lo hemos hecho, y lo otro lo haremos ya cuando venga el PEV-III»; que es la otra cosa que decía el señor Lerma.

Con eso sería aplazar una situación y no ayudar a solucionar el tema. Esa es la base por la que nosotros hemos planteado esta propuesta. Y como entendemos que el Consell es el que debería valorar las necesidades por comarcas y sectores, y las posibilidades económicas, pues esta vez no hemos evaluado económicamente. Es decir, en los presupuestos proponíamos 15.000 millones para esto y para otras cosas. Esta vez proponemos que el Consell, de acuerdo con los agentes sociales, en dos meses traiga aquí un plan.

La siguiente propuesta que quiero defender es una propuesta que hace referencia a que el Consell realice cuantas iniciativas sean necesarias para el mantenimiento de los puestos de trabajo en la empresa FESA-ENFERSA. Ese es un tema desgraciadamente de absoluta actualidad. Ese es un tema en que, por lo que yo conozco, el comité de empresa de FESA-ENFERSA ha emplazado a los portavoces de todos los grupos parlamentarios a reunirse con ellos para intentar estudiar conjuntamente un tipo de intervención desde el País Valenciano, en ayuda del mantenimiento de sus puestos de trabajo.

Ese es un tema donde otros gobiernos autonómicos con más agilidad que el gobierno valenciano han dado a conocer iniciativas para, conjuntamente con el gobierno central, intentar ayudar al mantenimiento de los puestos de trabajo. Y esa es en definitiva la proposición que nosotros traemos hoy, que es la petición de los trabajadores. Que si el gobierno murciano, y si otros gobiernos han tomado iniciativas para defender los centros de trabajo de su comunidad autónoma, ¿por qué el Gobierno valenciano no lo hace? Y no quiero hablar aquí de lo que haya podido significar la política del gobierno central respecto al tema de KIO y la responsabilidad que puede haber en la situación en que se encuentran esos trabajadores.

Pero lo bien cierto es que FESA-ENFERSA vino entre otros sitios, entre otros centros de trabajo, al Puerto de Sagunto, también para ayudar a solucionar una situación de crisis. Y en este momento estamos en esa situación. Por consiguiente, lo menos que debería hacer esta Cámara es aprobar esta propuesta de resolución. Que el Consell igual que otros gobiernos intervenga activamente en la medida de sus posibilidades, con medios y con presión ante el gobierno central, para intentar mantener esos puestos de trabajo.

Porque poca credibilidad tendremos, de que queremos solucionar los problemas del desempleo, si ni siquiera se hace nada para mantener los empleos que hay. Poca credibilidad y poca confianza va a hacerse. Y finalmente hay una propuesta de resolución para que el Consell traiga a estas Cortes un proyecto de ley para la participación de los agentes sociales en los organismos públicos, entidades públicas y empresas con participación mayoritaria de la Generalitat.

Esta es una propuesta también en el marco del consenso, en el marco de restablecer la confianza. Y la confianza se restablece, voy a dedicar muy poco tiempo a defenderla...

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

...entre otras cosas porque no me queda...

El senyor vice-president primer:

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

...voy a dedicar muy poco tiempo...

El senyor vice-president primer:

No, no. És que, senyor Zamora, és que sap que li s'ha acabat el temps.

El senyor Zamora Suárez:

Nada.

El senyor vice-president primer:

Nada. Quinze segons. Vinga, va.

El senyor Zamora Suárez:

Quince segundos. En el cumplimiento de los acuerdos de la PSP, que se decía taxativamente que durante el año 90 el Consell tramitaría un proyecto de ley para la participación de los sindicatos en las empresas de la Generalitat.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.

Senyor Picher. Torn en contra.

El senyor Picher Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Zamora, jo crec que, emprant el mateix to que vosté ha emprat, i respecte la primera proposta sobre el pla de xoc o emergència de xoc o força de xoc. Jo crec que no són els termes adequats per al que vosté planteja. Jo li voldria dir que arguments erronis per part de vosté i per part del grup parlamentari que vosté representa, o per part d'altres agents socials que vosté continuament està dient que representa, allò erroni és no voler-se posar mai d'acord. Mai d'acord.

Des del l'any 85 estem instant que vostés i els qui representen es posen d'acord amb els agents socials, amb els empresaris, amb el Govern, amb els sindicats. I que pacten i que acorden solucions per als problemes que aquest país té plantejats. Però dóna la casualitat que això no és possible.

Jo coincidisc amb vosté en la importància i en la gravetat de la situació. Jo coincidisc amb vosté, però no coincidisc amb els plantejaments que vosté diu, perquè així no hi ha forma de posar-se d'acord.

Mire, vosté sap que nosaltres hem presentat una proposta de resolució sobre un ampli acord per a l'ocupació, la solidaritat, la competitivitat entre sindicats, patronal i l'administració pública, definint els compromisos voluntàriament assumits per les parts. Temps tindrem després de tractar aqueix tema sobre la voluntat seua i del seu grup, si està disposat o no. Jo crec que no, jo crec que no. M'agradaria equivocar-me. Però no és eixa la seua voluntat, no és aqueix el seu criteri, no és eix el seu costum al respecte.

Per tant, jo crec que els plantejaments deixen de ser erronis quan s'està per treballar, per col·laborar i per arribar a acords puntuals. No per utilitzar sempre el «no» com a qualificatiu de totes les propostes. I en aquests dies ha hagut una proposta molt concreta a nivell del Govern i de la nació. I a nivell també del que s'ha plantejat ací en el debat, proposta de projecte per a conjuntament solucionar els problemes. Ja veurem què és el que es diu ací en aquest debat.

Per tant, jo el convidaria que eixa posició fóra canviada i que foren assumides les propostes que nosaltres anem a plantejar en aquest aspecte. Però vosté ens planteja ací un pla de xoc, bé, on pràcticament diu que es porte el pla i ja veurem. Bé, eixa tàctica jo crec que no és la correcta ni és l'adequada. Aporten idees vostés ací. Aporten idees ací i firmen acords, firmen pactes i estiguen disposats a treballar conjuntament. Perquè ací ens podem passar molt de temps dient que els responsables són els empresaris o que els responsables són el Govern, però mai aportar una solució ni aportar alguna cosa de la seua pròpia responsabilitat, no siga que després li tiren en cara els seus sectors que perquè han firmat això o perquè han arribat a aqueix acord. Eixa no és la solució ni és el camí per a tractar de solucionar la problemàtica tan important que tenim nosaltres.

Respecte a la segona proposta que vosté ha fet, respecte a la proposta de FESA-ENFERSA. Mire, jo li vull dir que reunir-se amb els afectats no tenim cap de problema, ni un ni mig. No en tenim ni un ni mig. Escoltar, tampoc. Que la planta no es va a tancar, vosté ho sap això. I que no és la mateixa situació eixa que la d'altres comunitats. Però vosté ha parlat ací durant una estona dient les solucions que altres comunitats autònomes en la mateixa situació han donat. Però no ha dit quines. Diga-les, diga-les. Suppose que vosté haurà guardat tota la seua bateria o artilleria per a la segona part, per a dir quines són les mesures que eixos governs autònoms han pres per a pal·liar eixes situacions. Perquè, clar, vosté no les ha dit. Possiblement el Govern valencià, en les reunions conjuntes amb altres

comunitats autònomes que han assistit per a tractar eixos problemes, no les han escoltat, essent problemes diferents. I vosté sap que eixa factoria no es tanca, no es tanca. Vosté ho sap.

Per tant, jo el convida perquè vosté em diga al respecte quines són les solucions que vosté aportaria. Nosaltres li podem dir quines solucions són les que estem fent. Nosaltres li ho podem dir. Per tant, jo crec que no es tracta de diagnosticar quin és el problema, sinó dir, des de la seua perspectiva, des del seu grup parlamentari, què és el que pot aportar per a solucionar eixa situació. I nosaltres li ho diem. Però no diga que es va a tancar la planta o no insinue que es va a tancar la planta, perquè vosté sap que no és així.

Quant a preocupació, nosaltres tenim la mateixa que vosté. No volem anar més lluny que vosté, però tenim la mateixa que vosté. Però cal dir les coses clares, que no es tanca, i quines són les solucions que altres comunitats autònomes han donat. Perquè ací podem estar parlant molt de temps, perquè sempre les solucions de fora, les solucions d'altres comunitats, són les idònies, però després resulta que en la pràctica no és així. Per tant, volem dir-li que a eixes proposicions que vosté ha presentat el nostre grup s'oposarà.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltres gràcies, senyor Picher.

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señor Picher, usted ha confundido los papeles. En esta propuesta de resolución, quien me ha dicho que no es usted. Nosotros somos los que hemos hecho la propuesta de un plan de choque contra el paro, y es usted el que ha dicho que no está de acuerdo, es el que no quiere consensuar esa propuesta. Cuando llegue la suya ya veremos cuál es nuestra posición, eso esta por ver, pero de momento la que es claro es que usted dice que no a eso.

Y mi grupo no pretende representar aquí ni arrogarse representaciones que no tiene. Simplemente intenta ser portavoz de los problemas que hay en la sociedad, y ese es un problema, el tema del paro. Y no se nos diga que no traemos propuestas, porque cuando venimos con una propuesta de 15.000 millones explicando cada peseta a qué programa queremos que vaya, se nos dice que no puede ser porque no hay que endeudarse. Y cuando venimos diciendo: como hay un problema grave, que el Consell traiga un plan, se nos dice que tampoco se puede aceptar porque no hay plan. Ya me dirá usted quién dice que no y quién quiere consensuar y quién no quiere consensuar. Y no es un tema de voluntad, porque la voluntad hay que ponerla a la hora de llegar a acuerdos.

Y si eso no, lo de un plan de choque, yo lo que quiero decir es que como no se manda un mensaje de esperanza es no haciendo nada, y diciendo que las cosas están muy mal pero que nosotros no controlamos las... Nosotros no, ustedes que gobiernan, no controlan la situación.

En el tema de FESA-ENFERSA, pues faltaría más que no estuvieran dispuestos a reunirse. Hasta ahí podríamos llegar. Yo ya entiendo que sí, y espero que nos podamos reunir con ellos el próximo martes en Sagunto, que es donde quieren que vayamos a reunirnos. Espero que estemos allí.

Pero de lo que se trata es de que hay unos puestos de trabajo en peligro. Mi propuesta de resolución no habla de cerrar el centro de trabajo, aunque en esta situación, en esta época y con las noticias que hay en prensa y con la empresa y con la compra de la empresa y la no compra y las dificultades y la deuda a la

seguridad social y todo eso, pues a mi me gustaría que usted tuviera razón, que no hay peligro de cierre de la empresa. Yo, de todas formas, no estaría tan seguro del tema. Pero en todo caso, lo bien cierto es que hay en peligro... hay un expediente de regulación de empleo que afecta a un determinado número de trabajadores.

¿Y qué medidas tomar? Bien, pues qué medidas tomar es que la Generalitat, que es la propuesta que hago, se comprometa a ayudar al mantenimiento de esos puestos de trabajo. Y se ha hecho con otras empresas. ¿Por qué no hacerlo con FESA-ENFERSA? ¿Por qué no? ¿Por qué no aceptar la propuesta de resolución?

Y finalmente, en el tema de la participación, ni siquiera ha dicho nada. Yo insisto que se trata del cumplimiento de los acuerdos de la PSP para la participación de los sindicatos en los organismos públicos de la Generalitat.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Zamora, sobre la seguretat jo crec que en això estic d'acord, segur no hi ha res. Però en tot. En això sí que estic d'acord. Mire. Vosté, molt hàbilment, en la seua proposta agafa i diu que «el Consell elabore un pla de xoc». Ho diu així. Vosté no assumeix cap responsabilitat política, social ni res. Vosté no assumeix res. «Que elabore i que porte ací». Però no ens anem a enganyar. El seu grup parlamentari —i no li faré ja extensió a allò altre, en tot el debat— no ha volgut mai seure en pla d'igualtat i de responsabilitat en aquest país, en la Comunitat Valenciana i en Espanya, no ha volgut mai. A les proves em remet. Sí que volgué un viatge, quan hi havia un Govern de dreta, en l'època de la UCD, en els acords de la Moncloa. Des d'aleshores cap ací, cap. Ni un ni mig. I li ho dic així de clar. Jo l'únic que dic és: si estem d'acord en la situació, segam, assumim cada un la responsabilitat social que ens pertoca i arribarem a acords.

Vosté diu que nosaltres no assumim cap responsabilitat al respecte? Mire, en la proposta que vosté coneix, que la féu el president de la Generalitat ahir, que s'ha fet a nivell de Govern de la nació, es demana un ampli acord per a l'ocupació, la solidaritat i la competitivitat d'aquest país. Però si vostés no han estat d'acord ni en el tema del pla de formació juvenil, no han estat d'acord en una cosa tan important i que hui estem pagant, i que hui estem pagant! Ni tan sols en això han estat d'acord! ¿Com van a dir vostés ara que el Govern presente un pla de xoc per a pintar una visió totalment catastrofista en base al pla de xoc? Vosté sap quan s'utilitzen els plan de xoc, veritat que ho sap? Doncs aleshores no cal que parlem més al respecte.

Mire. Respecte a FESA-ENFERSA, que ja ho hem dit, vosté sap la preocupació nostra, sap que el president de la Generalitat s'ha reunit moltíssimes vegades amb els afectats, vosté diu que no ha dit que es tancarà l'empresa. Mire, vosté sí que ho diu, perquè vosté parla en plural i parla de tots els treballadors, no parla d'una part. Vosté no especifica. Vosté, què és el que diu? «Que el Consell acorde i realitze quantes iniciatives siguuen necessàries per al manteniment dels llocs de treball.» Hàbilment, vosté no fa disquisicions, vosté diu «dels llocs de treball de FESA-ENFERSA». Amb la qual cosa vol dir, està dient, implícitament o explícitament, com vulga vosté, que està perillant tota la fàbrica o que està perillant tota la factoria, quan vosté sap que no és així. I això de «a llarg

termini», ahir el president ja ho digué. A llarg termini, ja veurem.

Però no diga vosté que no ens preocupem, quan vosté sap que s'estan fent reunions quotidianes, que està participant el Govern, el president de la Generalitat, que ens estem preocupant dia a dia per eixa problemàtica que a nosaltres ens afecta igual com a vostés. Però no ho diga així. La responsabilitat de vosté es veurà en el transcurs del debat. Per tant, jo crec que això no és així.

Respecte a allò últim. No estic d'acord en el que vosté ha plantejat en l'última part. No estic d'acord perquè vosté està d'alguna forma dient que ha hagut una sèrie d'incompliments respecte a una sèrie de pactes. Jo li dic a vosté que no és així. Vosté ara vol ficar-ho tot en el mateix paquet. Perquè vosté ho ha ficat molt bé: el pla de xoc, allò de EFESA-ENFERSA i després allò de la plataforma eixa que vosté diu que no hem complert. Per tant, no estic d'acord en els seus plantejaments i per això el meu grup parlamentari va a votar en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Passem a votar, podem passar a votar tres propostes, que són el pla contra l'atur, la proposta de FESA-ENFERSA i el de la participació dels sindicats. Algun grup parlamentari vol que es vote per separat?

Sembla que tres grups parlamentaris desitgen votar per separat. Ho farem.

En primer lloc votarem la proposta 15.551, el pla contra l'atur.

Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta registre d'entrada 15.549, sobre FESA-ENFERSA.

Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció, és rebutjada esta proposta.

Proposta registre d'entrada 15.559, sobre participació dels sindicats.

Comença la votació.

Per 6 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions, és rebutjada la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les quatre i mitja.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 13 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 38 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Por favor, señorías. Continúa la sesión.

Para la defensa de sus propuestas tiene la palabra, en representación del Grupo Parlamentario Mixto, el señor Ansuátegui. (Remors.) Un momento. Por favor, señorías.

Señor Ansuátegui, tiene la palabra.

El senyor Ansuátegui Ramo:

(Inoïble) ...agrupar en esta primera intervención la propuesta 15.572, a la que hay una enmienda transaccional firmada por todos los grupos parlamentarios que hace referencia al Plan Hidrológico Nacional, y en la misma intervención voy a agrupar también la propuesta 15.563, que hace referencia al Plan de Carreteras y Plan Director sobre Saneamiento y Depuración de Aguas Residuales, la 15.565, sobre financiación de viviendas de protección oficial, y la 15.571 sobre

infraestructuras, concretamente sobre el tren de alta velocidad por el corredor mediterráneo.

El senyor president:

Señor Ansuátegui, ha indicado que existe una enmienda que está respaldada por todos los grupos parlamentarios. Yo le ruego que dé lectura a la propuesta de resolución en los términos transaccionales y luego hará la exposición de su posición en el resto. Pero primero vamos a debatir ésta y a votarla. Tiene usted la palabra.

El senyor Ansuátegui Ramo:

De acuerdo.

La propuesta de resolución firmada por todos los grupos parlamentarios dice lo siguiente: «Las Cortes Valencianas acuerdan apoyar firmemente que en el Plan Hidrológico Nacional y en los correspondientes planes de cuenca se contemplen las transferencias de recursos hidráulicos necesarios para garantizar la dotación hidráulica suficiente de la Comunidad Valenciana, y en concreto el trasvase del Ebro a la cuenca del Júcar, el canal Júcar-Marinas-Vinalopó y la regularización de los aportes previstos en la ley del trasvase Tajo-Segura a las comarcas del sur de la comunidad, que en la comunicación que sobre política hidráulica en la Comunidad Valenciana tiene que presentar ante estas Cortes la conselleria de Obras Públicas, Urbanismo y Transporte, por decisión de las mismas se incluya y contemple esta política de trasvases de agua necesaria para solucionar los actuales desequilibrios hídricos en nuestro territorio. Valencia, 18 de febrero de 1993.»

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ansuátegui.

Señor Maluenda, ¿para qué?

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, per a fixar posició.

El senyor president:

El que hem acordat és que hi ha explicació de vot. Lamente que no estiga informat.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

El senyor president:

Que hi ha explicació de vot sempre que siga una proposta que estiga presentada per tots els grups parlamentaris.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

El senyor president:

Doncs, si no s'aclara, que li ho aclarisquen. Prenga seient, que després tindrà la paraula. (Remors.) Anem a passar a votació la proposta de resolució i després tindran tres minuts d'explicació de vot.

Comença la votació.

Por 65 votos a favor, ninguno en contra y 1 abstención, queda aprobada.

El señor Ansuátegui puede fijar su posición en explicación de voto ahora.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente. Señorías.

En primer lugar, tengo que manifestar la satisfacción, que creo que es compartida por todos los grupos de la Cámara, por

haber logrado consensuar un tema que ha motivado tantísimos debates en estas Cortes, que en numerosas ocasiones ha compartido el consenso en todas las fuerzas políticas, al margen de manifestaciones foráneas de criterios políticos convencionales del momento.

Pero creo que es muy importante que al margen de las declaraciones que hayan podido hacer a diferentes niveles sobre este tema, a pesar de la discrepancia que puede existir sobre los trasvases a nivel del Estado, solamente desde la concepción de una política de Estado, desde la concepción de la importancia que tiene el Plan Hidrológico Nacional, al margen de criterios puntuales y de la magnitud del mismo, nuestra comunidad debe en este tema seguir el ejemplo que viene dando desde el inicio mismo de estas Cortes Valencianas, siendo capaces de acercar posicionamientos, de consensuar para que de cara al Gobierno de la Nación, de cara a las distintas comunidades del Estado Español e incluso dentro de los propios partidos políticos de ámbito nacional, antepongamos los intereses de nuestra comunidad, los intereses de la sociedad valenciana, los intereses de una reivindicación justa, justa por muchas razones, para dar esa sensación y dar ese respaldo.

Lo digo con toda sinceridad. Dar ese respaldo a este gobierno de la Nación, sea del signo socialista o del signo que pueda cambiar en las próximas elecciones, para que tengan plena conciencia que en el tema del Plan Hidrológico, en el tema del agua, no puede haber mercantilismo ni oportunismos políticos en función del lugar en que nos podamos encontrar o situar en cada momento.

Este es un tema que desde esa concepción de Estado, desde esta concepción necesariamente integradora y redistribuidora de este tema, es importantísimo que estas Cortes, en este debate de política general hayamos sido capaces todos los grupos, sin excepción, de dar esa imagen de unidad, unión ante un tema tan importante.

Y que sea cual sea el Gobierno de la Nación, del signo político, que encontrará en estas Cortes, en sus representantes, e incluso con los representantes del propio partido que se pudiera oponer a esta reivindicación en su momento, si realmente se actúa con nobleza, con dignidad y con miras altas de altruismo, que en ningún momento los valencianos van a permitir y van a tolerar que en este Plan Hidrológico no se contemplen sus justas reivindicaciones en este tema, con una redistribución de este bien escaso que es el agua, y con una necesidad que entendemos que es ya urgente dada la situación de nuestra comunidad y de nuestra economía.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Crespo, tiene la palabra para explicación de voto.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president. Senyories.

En primer lloc, retirem la nostra proposta de resolució que té el número 15.609.

El senyor president:

Es retira.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, recolzem esta proposta de resolució perquè pensem que la qüestió dels hídrics de la Comunitat Valenciana pot arribar molt prompte a una qüestió greu, molt greu. Ja hem dit fins la sacietat que esta comunitat és deficitària, i creem que on fa falta s'ha de buscar. Però, clar, açò desgraciadament no

s'arregla amb bona voluntat o inclús pagant. Açò s'arregla amb la consciència. Amb la conscienciació que l'aigua és un tema de tots, de tots els espanyols, i que allà on sobra no s'ha de tirar, perquè en altres llocs fa falta.

Hem participat en esta proposta de resolució consensuada rectificanc algunes paraules, indicant que, especialment que la dotació de la Comunitat Valenciana siga suficient, la qual cosa no és demanar molt, perquè suficient és allò que a u li fa falta. No diguem tant o quant, sinó suficient. I també especialment perquè s'ha fet una menció directa i clara a les aigües de l'Ebre. Seria un poc llarg i no és el moment d'explicar tècnicament perquè fa falta que eix riu Ebre, el qual tira molta aigua a la mar, nosaltres podem tenir d'eix excedent, no tot, sinó el que siga suficient per a nosaltres. I també que la nostra comunitat necessita una inversió molt forta en canals que comuniquen les conques.

Pensar com fa 50 anys que cada conca té un capdal i té unes possibilitats, i que és intransvasable d'un lloc a un altre, és inclús —jo diria— anar en contra del Pla Hidrològic Nacional. Perquè, si el Pla hidrològic Nacional dóna exemple que les aigües d'un lloc passen a unes altres, els valencians hem de fer l'esforç i demanar que es faça així, que les aigües de les nostres conques també siguen intercomunicables. Si no, seria una situació absolutament contradictòria.

No ho faig més llarg. Sí al Pla Hidrològic. Sí a que ens donen el que ens fa falta. I sí a que nosaltres mateixos fem un repartiment entre les zones o entre les àrees: a qui li sobra alguna cosa a qui li falta alguna cosa. És a dir, predicar amb l'exemple. No tindrem mai credibilitat si nosaltres mateixos no fem el repartiment d'allò nostre, per tal de demanar als demés que també facen eix repartiment. Per tant, en esta línia, esta proposta consensuada, la recolzem amb alegria, perquè creem que és el camí de, davant l'Estat, dir el que ens fa falta i predicar amb l'exemple d'allò que demanem, i de la mateixa forma.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president. Senyories.

El meu grup parlamentari té englobades en esta proposta de resolució conjunta, esta transaccional, dues esmenes: una és la 15.583, en la qual demanaven que les Corts insten al Consell per tal que defensi davant les instàncies implicades el trasvasament Xúquer-Vinalopó i Marines, en plural, com a solució a curt i mitjà termini del dèficit dins de la província d'Alacant. L'altra esmena englobada en esta transaccional era que, en la comunicació que sobre política hidràulica en la Comunitat Valenciana ha de presentar davant estes Corts la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, per decisió de les mateixes, s'incloga i contemple la política dels trasvasaments d'aigua necessària per a solucionar els actuals desequilibris dins del nostre territori. Que està redactada i anava a defensar el meu il·lustre company de grup i partit, i no obstant amic, Enrique Gómez Guarner, que ací en esta Cambra ha defensat constantment els interessos de la nostra comunitat en esta matèria.

Doncs, bé, encara que nosaltres no renunciem en absolut a la continua defensa perquè se solucione el dèficit hídric també de la Marina Alta, hem acceptat com a mal menor la proposta de resolució conjunta que se'ns presenta, perquè recull esta resolució presentada per l'il·lustre company Enrique Gómez Guarner. I a la vegada també recull eixa defensa que nosaltres

des de la primera legislatura hem fet constantment de la solució del dèficit esmentat, i que a la província d'Alacant per allò del trasvasament Xúquer, Vinalopó i Marines es refereix. Repetisc, encara que vostés, el Grup Socialista, no està disposat a anar per esta via, perquè diuen que tenen altres solucions. Solucions que no coneguem i que citem al senyor conseller perquè en el moment escaient, que ell crega escaint, ho explique a la Cambra, quina és la solució que té per a la Marina Alta. Repetisc, que nosaltres no renunciem a la defensa perquè s'absorbsca també el dèficit hídric d'aquella comarca alacantina.

Considerem acceptable la proposta de resolució signada per tots els grups, perquè ve a reconèixer eixa defensa que des de la primera legislatura hem fet, i pensem que una vegada més donem una mostra i una prova de serietat en allò que es refereix als problemes de l'aigua, en la qual tots els grups hem de ser solidaris i no polititzar en cap moment esta qüestió. Allò important i allò transcendent és que el dèficit hídric siga absorbit.

I crec que el nostre Govern, el Govern valencià, encara que en estos moments siga socialista, ha d'estar el suficientment recolzat per la Cambra per a poder exigir a Madrid en nom de les Corts Valencianes, que és el mateix que dir de tot el poble valencià, que se solucione el problema que l'aigua està generant en la nostra comunitat, i d'una forma especial en la província de Castelló i en la província de València. Per tant, hem acceptat, hem recolzat, i el nostre vot és favorable a esta resolució conjunta.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

A vosté.

El senyor president:

Senyor Nebot, té la paraula.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president. Senyories.

El Grup Parlamentari Socialista es congratula que, una vegada més, tots els grups de la Cambra hem fet l'esforç d'unir totes les voluntats representades ací, per a assolir un objectiu prioritari, que com bé va exposar ahir el president de la Generalitat en el seu discurs, és un objectiu irrenunciable i vital per a allò que seria el desenvolupament del nostre poble i, per tant, prioritari per a la Comunitat Valenciana.

Per tant, nosaltres també retirem la nostra proposta de resolució, la 15.517, estava retirada ja després de la votació. I fem constar l'esforç que tots hem fet en limar en xicoteta mesura allò que és l'interès de cada grup en què es reflectira el seu posicionament.

Quant que la Marina siga en plural o en singular, el Grup Parlamentari Socialista vol manifestar que no ha pogut acceptar el plural, perquè la solució a la Marina Alta entén que està solventada totalment. La garantia total en aquest món no la té ningú, però el senyor diputat i els senyors il·lustres diputats saben que en aquest moment estan executant-se les obres d'abastiment al consorci de la Marina Alta, a través de la Vall d'Ebo i la Vall de Gallinera i, per tant, és un tema que no té perquè entrar en allò que seria la problemàtica de la resta, que sí que de veritat estem pal·liant les deficiències que patim.

I resaltar una vegada més la coherència del Grup Parlamentari Socialista, que entenc que està en una línia coherent, com volem que siga sempre la línia coherent de tots els grups, que defensen el mateix, siga a la província que siga,

a Castelló, a València o a Alacant, i sobretot en la defensa del Pla Hidrològic Nacional en el Congrés dels Diputats, que es on s'haurà de debatre est tema fonamental. La mateixa, repetisc, coherència que ací demostrarem esperem que tots la demostrarem a Madrid i pugam aprovar, a través dels nostres representants en el Parlament estatal, un pla hidrològic que complisca amb les nostres expectatives i amb les propostes de resolució que hui portem a esta Cambra.

El senyor president:

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, est diputat entén que la seua digna presidència ha estat atenta, no em cap el mínim dubte, a la intervenció del senyor Nebot i se'n haurà adonat que el senyor Nebot, a l'explicar el vot del seu grup, no sé si de forma involuntària o conscientment, ha contradit els arguments que jo anteriorment, en nom propi i del meu grup, he manifestat. Per tant, crec que tinc dret, si així vosté ho estima, a un torn de rèplica que sol·licite.

El senyor president:

Senyor Maluenda, m'escolta?

El senyor Maluenda Verdú:

Sí, perfectament.

El senyor president:

Aquest és un debat que té unes característiques molt especials, en el qual hem fet i estem fent tots un esforç, per entendre-nos, d'economia processal. Jo recomane a tots que centren les seues intervencions en la defensa de la seua posició i que no entren en altres tipus de terreny, perquè si no seria absolutament interminable. Per tant, jo li demane, i sé de la seua comprensió, que entenga que la presidència no està per concedir tornos de rèplica perquè seria interminable. Jo reclame a tots els grups, i singularment a tots els diputats, que es disciplinen en est sentit. I, entenent el fons de la seua petició, per raons que ja he explicat, entenc que no he d'admetre cap torn de rèplica. Vull que ho entenga el senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Accepte la seua decisió, senyor president, i comprenc allò de l'economia processal. Ara, allò que no entenc és que en eixa economia processal es destine més temps als descansos que a les intervencions. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Jo sí que ho entenc, però no puc explicar-ho. Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

En est moment vaig a defensar la 15.563, que fa referència al pla director sobre sanejament de la comunitat i a la presentació del segon pla de carreteres de la Comunitat Valenciana; la 15.565, que fa referència al pla de vivendes de protecció oficial; i la 15.571, que fa referència al corredor mediterrani del tren d'alta velocitat.

Senyories, esta proposta de resolució presentada per est diputat en algun moment d'estos recesos, en ares d'aconseguir el consens i unir els esforços de tots, ha aconseguit el recolzament de dos grups d'esta Cambra, com és el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Unida. Però, motivat per raons tècniques, ja que

estos grups no tenien esmenes en est mateix sentit o en est mateix tema, no ha estat possible la tramitació, en base a la resolució de presidència i del Reglament d'estes Corts o de les normes que regulen est debat, el que poguera ser presentada una proposta transaccional signada per estos tres grups, que és exactament igual a la presentada per est diputat.

Jo, senyor president, demanaria com una esmena tècnica de la meua proposta de resolució, que és igual a la que estos grups han intentat donar-li el seu recolzament en un moment, llevar la paraula que fa referència a l'aprovació. És a dir, que quedaria amb la mateixa redacció...

El senyor president:

Però, a quina s'està referint, senyor Ansuátegui?

El senyor Ansuátegui Ramo:

A la que demana que es presente el pla director de sanejament, a la 15.562, senyor president. Aquí, quan diu que «la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, dins de l'actual període de sessions, presente davant estes Corts els següents documents per al seu anàlisi, debat i aprovació», demanaria que desapareguera la paraula «aprovació». Però tampoc no volem en cap moment interferir que siga el propi Govern el que presente els seus propis plans. Ara, això sí, que es porte a estes Corts per a la seua anàlisi i debat, per a intentar en un moment determinat atendre totes les propostes o iniciatives que la resta dels grups puguen presentar en un moment determinat.

El senyor president:

Senyor Ansuátegui, si no hi ha oposició expressa per cap grup parlamentari a l'ajust que vosté planteja en la proposta de resolució, la presidència no té inconvenient.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Senyories, esta proposta de resolució demana que la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport, dins de l'actual període de sessions, presente davant d'estes Corts, per a la seua anàlisi i debat, el pla director sobre el sanejament de la Comunitat Valenciana i del segon pla de carreteres de la Comunitat, per la raó que creiem que són estos dos instruments importants, importantíssims, perquè en est moment que estem parlant de tanta crisi econòmica, que estem demandant tanta inversió i tanta participació i actuació per part de l'administració, i en concret del Govern autonòmic, creiem que estos dos instruments poden ser importantíssims per dos raons.

La primera, perquè anem a tenir una visió clara de quina és la política concreta de la Generalitat per a cobrir est segon cicle d'inversions en esta direcció del sanejament de la comunitat, sent conscients que s'ha fet un gran esforç inversor. Però al mateix temps també som conscients tots els grups, i el Govern crec que en primera persona, de la necessitat de continuar en esta línia, fins i tot d'augmentar estes inversions per a, d'una vegada per totes, cobrir tota la xarxa d'estacions depuradores de sanejament, no només dels nostres municipis del litoral de la comunitat, sinó també dels municipis de l'interior.

Al mateix temps, esta és una actuació que va a comportar una sèrie d'obra pública, d'inversions, de creació de llocs de treball, importantíssima. I estic convençut que, si s'ha fet ja una primera fase, una primera actuació, repetisc, molt important, però que falta encara per fer alguna cosa, en est pla director anem a tenir tots ja clar quina va a ser la direcció i les actuacions concretes que el Govern va a portar en est camp.

En segon lloc, s'ha de reconèixer que en el primer pla de carreteres s'ha fet un gran esforç. Que, si bé és cert que s'han cobert pràcticament en un 90% les inversions previstes,

possiblement, per l'augment del cost, ha estat possible que no s'hagen pogut cobrir la totalitat de quilòmetres que es podien fer en el primer pla per l'augment que ha pogut haver en el cost de construcció de carreteres. Però que est segon pla ha de tenir com a objectiu també dues vessants: la primera, complimentar el primer, acabar allò que no ha estat possible en el primer per raons pressupostàries o de temps, i també aconseguir la vertebració de tota la comunitat en carreteres. Perquè han de reconèixer, senyories, que gràcies a est esforç inversor en matèria de carreteres, moltes carreteres de les nostres comarques, de la nostra província, i en definitiva de la nostra comunitat, han vist millorats moltíssims trams que pràcticament eren inacessibles.

Som conscients que les diputacions provincials, per la seua congelació pressupostària, no han pogut en molts casos complir els seus plans inversors en carreteres, com abans ocorria, però també som conscients que ara hi ha unes competències de la Generalitat en matèria de carreteres que la fan com a primera protagonista en est tema d'actuacions. Per tant, no demanem res que en part no estiga ja anunciat, no demanem res que en algun moment no haja estat compartit per la majoria dels grups. L'únic que volem és que en est debat de política general, on tots han parlat tant de crisi, de falta d'inversió, de portar a cap mesures de xoc per a eixir d'esta situació de crisi, entenem que est pla director de sanejament de la comunitat i est segon pla de carreteres són dos dels instruments que en est moment té el Govern valencià i que té la Comunitat Valenciana per a entrar en esta línia que tots han demanat de major inversió i de majors actuacions en ares d'anar rebaixant o controlar en la mesura —i en est cas la mesura és important— la gran sangria en matèria de l'atur que s'està generant, no només en la nostra comunitat, sinó a la resta de l'Estat espanyol.

Per tant, a pesar que en un moment jo ja no sé si la resta de grups, com el Popular o el d'Unió Valenciana, no s'han afegit, perquè no se'ls ha presentat o no se'ls ha comunicat, ho desconec, sinzerament ho dic per part d'est diputat, però crec que tots, absolutament tots, hem d'estar d'acord, fins i tot el Govern i el grup majoritari, ja que no es cercenen cap de les funcions del Govern en el sentit que jo mateix he demanat que es retire la frase d'aprovació per considerar que tal... Per tant, jo demane el recolzament de tots els grups a esta proposta. Com es va a votar a banda, no va a haver cap problema, crec.

En segon lloc, l'altra proposta és la que fa referència al conveni que establezca la firma entre entitats financeres, patronal i sindicats, i recullga la finançació de vivendes de protecció oficial. Som conscients que esta finançació bé regulada pel pla nacional de la vivienda 92-95. S'ha de reconèixer que en est primer any d'actuació el pla ha tingut una acceptació importantíssima, que ha estat eficient per al sector i positiu, possiblement més del que en un moment es podia esperar d'ell, per la recesió que hi ha en el sector i per la crisi que hi ha en la vivienda de construcció lliure. Però també és cert que en el primer any del seu rodatge s'han trobat una sèrie de deficiències o carències de tipus administratiu i tècnic, que en algun lloc i en alguna mesura s'han anat solucionat i superant.

Però hi ha un tema molt més important. En aquests moments, en què la crisi econòmica, les entitats financeres, estan en la situació que estan comportant-se, i que en algun moment estan donant també una imatge de psicosis de crisi, com ahir anunciava, anunciant dient que no saben fins i tot si les entitats financeres van a signar el conveni per a l'any 93, per a la promoció de vivienda de protecció oficial, això està generant una incertidumbre, una preocupació al sector de promoció, que crec que és importantíssim que el Govern prenga la iniciativa en est tema i que ja, en estos primers mesos de l'any 93, siga

ell el que se presente com a abanderat i que siga el promotor perquè les entitats bancàries, el sector empresarial i fins i tot el sector sindical, prenguen seient per a la firma d'est conveni per tal que el sector sàpiga quines són les quanties i quines són les entitats que realment estan disposades a ajudar i col·laborar en est pla de vivienda.

El que no es pot és continuar en estos moments de crisi amb esta incertidumbre i que siguen les pròpies entitats les que deien que no saben si van a entrar a la firma d'est conveni. Crec que hi ha molts mecanismes perquè estes entitats entren, en la mesura de les seues possibilitats, en la firma d'est conveni. I, per tant, creguem que est també és un dels instruments de xoc que hi ha per a fer front a la crisi i per a anar rebaixant l'atur en un sector que està qualificat com a «locomotora». Que si ell tira, tots els vagons que vénen darrere, i són molts, aniran tirant. Però, si ell s'estanca, s'estancaran i no tiraran endavant.

Després hi ha una altra proposta de resolució que fa referència a que, dins de la política general d'infraestructures per a la Comunitat Valenciana, les Corts Valencianes insten al Govern central per tal que el tren d'alta velocitat passe pel corredor mediterrani i unisca la Comunitat Valenciana amb la capital de l'Estat. Ja deia ahir, senyories, que el tren d'alta velocitat ha d'arribar a la Comunitat Valenciana i al corredor mediterrani, i que d'esta Comunitat Valenciana forme part la província de Castelló. No entendrem que s'ha aconseguit el tren d'alta velocitat per a la comunitat si la província de Castelló no es veu també beneficiada com a una de les províncies o dels territoris que van a veure el pas d'est tren d'alta velocitat.

Creuem que és molt important que no es pot parlar del tren d'alta velocitat per a Madrid, València i Alacant, sense tindre en compte Castelló. Per tant, creuem, sinzerament, que és important que esta reivindicació de les Corts Valencianes en l'estat de la comunitat es contemple un corredor mediterrani del tren d'alta velocitat, amb totes les conseqüències, al marge que es considere també la importància que puga tindre la connexió d'Alacant i València amb la capital de l'Estat, amb Madrid. Però això no pot suposar en cap moment el que altra part del nostre territori es veja —digam— condicionada o disminuïda en les seues reivindicacions.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Per a què, senyor Nebot? (*Remors.*) Segua vosté.

El senyor president:

Señor Quirós, turno en contra.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Ansuátegui, lamentablemente no podemos apoyar sus propuestas porque usted nos ha creado un conflicto; quizás el no tener responsabilidades entonces en su grupo no le permitió tomar parte en el debate con motivo de la ley de saneamiento, la ley 2/92, en la cual se le daban 6 meses a la conselleria de Obras Públicas para que desarrollara el plan director de saneamiento, que debiera haber cumplido el mes de noviembre.

Entonces usted lo que está proponiendo aquí de modo, en fin, un poco camuflado, es una comprensión y una ampliación de plazo a un hecho que no ha cumplido. O sea, no es que el gobierno de la Generalitat incumple las recomendaciones o los acuerdos de las Cortes, es que ha llegado un poco más allá, ahora ya incumple sus propias leyes, o las obligaciones que se derivan de sus propias leyes.

Por consiguiente, si en noviembre no presentó lo que obligadamente él mismo había dicho que se iba a comprometer a presentar en estas Cortes, cómo vamos a ser comprensivos y darle 6 meses más cuando han pasado 4 meses. ¿Qué quiere? ¿Un año más de demora?

Y en cuanto al segundo plan de carreteras, creo que una simple observación al carácter plurianual de los presupuestos, que hace poco tiempo que acabamos de aprobar... Usted verá, los objetivos, objetivo 0, 1, 2, 3 y 4, donde prácticamente son compromisos plurianuales y que están hechos, prácticamente, con la duración de todas las legislaturas.

Tenga usted paciencia, quizá eso sea una buena medida que nos brinda a nosotros, la haremos, dentro de dos años, aproximadamente, haremos ese plan de carreteras que usted está proponiendo que se haga con..., en fin, con ilusión, y con la ingenuidad del neófito, del neófito. Pero, bien, se recoge la propuesta y lo haremos con..., sí, es una buena idea, la haremos.

Y en cuanto a esta otra cosa de la conselleria de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes. Mire usted, firmar cheques en blanco en donde se les ofrece a los señores socialistas posibilidades de hacer una serie de convenios unilaterales en los cuales estas Cortes queden marginadas, nos parece siempre que no es nuestro papel.

Nosotros lo que hemos de hacer es solicitar siempre, demandar siempre, participación, conocimiento, debate, y una serie de acuerdos que salgan siempre cribados, con la opinión múltiple, variada, de esta cámara, en donde hay representadas todas las formas de pensamiento, o las mayoritarias del pueblo valenciano.

Por consiguiente este cheque en blanco en donde los sindicatos, la patronal, las financieras y la conselleria se lo guisan, se lo comen, nos parece que por lo menos nos deja usted en muy mala situación y valora de muy escasamente la importancia, la transcendencia y el valor de participación de las Cortes Valencianas.

Por todo ello, nos ha puesto usted en un auténtico dilema, y nos es muy desagradable, pero no sé, quizá nos quedemos en la abstención, pero desde luego la aprobación de sus propuestas francamente es imposible.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Senyor Martín Quirós, sinzerament jo no solc crear conflictes, possiblement el conflicte estiga generant-lo vosté, o el seu propi grup, per un desconeixement molt greu en estes Cortes, que vaig a posar de manifest.

Que no tinc responsabilitat en el meu grup? Ja vaig dir que el meu grup començava i acabava en mi mateix, en contra de la meua voluntat. Pot ser vosté sí que tinga responsabilitat que existesca est grup, però est diputat segur que no.

Que vosté em diga que estem prorrogant els compromisos de la pròpia conselleria. Vosté com a grup majoritari deu de vindre ací i denunciar eix incompliment, però, si estem parlant d'un debat de política general, de fer mesures de xoc per a l'atur, per a reactivar l'economia, crec que no està de més instar o insistir per tal que això es complisca.

Mire, en el pla de carreteres, dir-me vosté que tinga paciència o acusar-me a mi de neòfit. Jo li diria a vosté, que vosté, crec, que en els seus debats parlant d'incendis forestal amb el conseller Escarré i del parc dels animals, ha perdut el

sentit de l'orientació. Perquè vosté ha de saber que el primer diputat d'eix grup popular, del qual em considere abans que vosté, que mentre vosté estava fent altra tasca en un altre lloc, amb el seu propi estil —que jo respecte, i molt—, est diputat va ser el qui va portar ací a debat la primera interpel·lació sobre política de carreteres i sobre la presentació del primer pla de carreteres de la comunitat valenciana. Aquí estan els diaris de sessions, vaja vostés a les hemeroteques, informe's i entere's un poquet millor.

Perquè la ignorància, el radicalisme, el folklore en el debat, o confondre estes Cortes amb l'ajuntament de València, pot portar-nos en moments a debats faltos de rigor, pocs seriosos, poc rigurosos, i per tant crec que ja va sent hora que, quan es facen els qualificatius, es pensen, es valoren i es facen amb mesura.

Vostés no volen votar-la? No la voten, donen arguments no desqualificadors, no pejoratiu, perquè es poden encontrar en molts moments en què els pot eixir el tir per la culata.

Mire, jo no vull furtar a estes Cortes cap debat en el tema de vivendes de protecció oficial, perquè, si vosté se sap la llei que regula el pla de vivenda, sap que nosaltres realment no tenim cap competència, són les entitats financeres i les patronals del sector les que han de signar. Però no està de més, no està de més, que el Govern valencià, que no només té la responsabilitat de la seua administració autonòmica, sinó que en un moment determinat li estem damanant que inste al Govern de la nació que participe en uns sectors, crec que en est moment una de les mesures que es podia utilitzar per tal que el sector puga saber a què atendre's en est moment d'incertidumbre, de psicosi, que alguns estan interessats en prolongar-la i prorrogar-la, i crec que no ens beneficia a ningú.

Si a algú el beneficia, doncs que vaja i ho diga, però crec que a la majoria dels ciutadans no ens beneficia esta crisi psicològica que s'està creant en la societat. Estem demanant que el Govern, perquè ho pot fer, ho pot fer, inste, instrumente, convida perquè eixes entitats financeres, amb les qual alguna cosa té a veure, puguen entrar a participar en eix conveni.

Per tant, est diputat no voldrà cap xec en blanc, no és neòfit en un tema que tal vegada el conega igual que vosté, però abans que vosté tenia eixes sensibilitats en matèria de carreteres i, si no, ho repetisc, vaja a les hemeroteques, informe's i després opine.

El senyor president:

Anem a passar a votació en primer lloc la 15.563.
Comença la votació.

Vots a favor, 12; en contra, 42; 17 abstencions. Queda rebutjada.

Passem a continuació a votar la 15.565. (Remors) Té raó, senyor Taberner, és que no estava connectada la megafonia.

Passem a votar la 15.565.

Comença la votació.

Per 5 vots a favor, 43 vots en contra i 23 abstencions, queda aprovada. Passem a continuació a votar.... (Remors.) Perdón, queda rechazada.

Passem a votar la 15.571.

Comença la votació.

Per 5 vots a favor, 48 en contra i 18 abstencions, queda rebutjada.

Per a la defensa de les seues propostes de resolució, si desitja intervindre, té la paraula el Grup Socialista, el senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Abusando una vez más de la paciencia de sus señorías, me propongo en esta ocasión defender la propuesta de mi grupo, el grupo parlamentario Socialista, propuesta número 15.626, sobre el caso del desmoronamiento de la presa de Tous.

Para justificar esta propuesta creo que es obligado hacer, aunque sea resumido, un repaso histórico del comportamiento de los grupos, o al menos, como veremos, de mi grupo, en torno a esta cuestión, a lo largo de esta y de las anteriores legislaturas.

El senyor president:

Señor Callao, le ruego y le advierto, a usted y a todos, que se centren en lo que es la posición de su grupo.

El senyor Callao Capdevila:

Como decía, y con esto creo que le doy la razón al señor presidente, voy hacer un análisis resumido de cuál es la postura de mi grupo en esta y en anteriores legislaturas —lo he dicho así, me parece, si no se ha recogido bien, perdón—, en torno a este tema.

Bien, y decía que en esta cuestión ha habido un procedimiento judicial en el que... o en torno al mismo, mi grupo siempre ha tenido una actitud de previsión de que era un procedimiento, que dentro de un contexto de una justicia que no es todo lo que acelerada o todo lo breve que nos gustaría, teniendo en cuenta que se trataba de un tema que afectaba a un sinnúmero, a miles y miles de familias de afectados, pues era presumible dentro de una previsión ordinaria que era un proceso que iba a tener una larga duración.

Y en ese sentido, con ese convencimiento, mi grupo ha intentado dar el ejemplo de acatamiento, de espera paciente, de respeto a las instituciones, para ver cómo resultaba este proceso.

Lo cierto es que, vuelvo a repetir, ésta ha sido una de las actitudes. Y ésta es la única actitud a la que me voy a referir, la que ha adoptado mi grupo durante este tiempo ante el tema de Tous. Lo que ocurre es que, recientemente se ha producido un acontecimiento imprevisto, imprevisible, que nos hace coincidir con ciertas personalidades a las que se ha hecho alusión esta mañana, en el sentido de que es un ejemplo claro de lo que es el fracaso del Estado en la vertiente de administrador de justicia.

Es cierto que después de once años de dilatado trámite lo que es evidente es que tener que volver atrás, decretar la nulidad y suponer una prórroga de casi un 50% por lo menos, del trámite seguido hasta ahora. Supone, evidentemente y lo admitimos en público, el fracaso del Estado en esa vertiente de administrador de justicia. Por tanto, ante este acontecimiento imprevisto era normal que mi grupo y el partido al que también represento, revisara sus planteamientos. Y la revisión de sus planteamientos se hace y se ha hecho desde la postura de rigor, de seriedad y de respeto absoluto a las reglas del juego.

Y desde este respeto es por lo que se presenta la siguiente propuesta, que a poco que hayan prestado atención sus señorías en su lectura, advertirán que tiene tres elementos cardinales.

Por una parte, como decimos, el respeto a los poderes constituidos, el respeto a un poder judicial que está entendiendo del asunto. Por otra parte la aspiración, recoger la aspiración de un sector importante de nuestro pueblo que ha resultado afectado por este fenómeno, por este acontecimiento, en el sentido de que se busque una solución rápida y justa y ejemplar a partir de este momento. Y finalmente, un tercer elemento de juicio o de valoración de nuestra propuesta es que la solución que se adopte, cuanto antes mejor, por supuesto, que nunca sea discriminatoria. Porque la solución que se ha apuntado judicialmente no nos gustaba porque estaba apuntando a una solución que afectaba o que beneficiaba a una mínima parte de

los afectados, y dejaba en la incertidumbre a una gran parte de ellos.

Por tanto, repetimos, los tres puntos cardinales de la propuesta que mi grupo somete a la consideración de la Cámara en este instante es el respeto al poder judicial, que siga conociendo el asunto porque esa es su responsabilidad. Recabar del gobierno central la posibilidad de una solución política que siempre ha de ser rápida y justa. Y finalmente, que sea cual sea la solución que se adopte, que jamás, jamás pueda ser discriminatoria para los perjudicados.

Y por tanto, espero, después de esta exposición, que se nos apoye sin que esto suponga colocar a los demás grupos en una auténtico dilema, como se ha dicho en un reciente debate. Porque evidentemente si ustedes también me hacen la gracia de leer las propuestas que se han presentado por otros grupos, verán que, aunque en la nuestra no hay ningún plazo en concreto, no lo hay en las de Esquerra Unida, no lo hay tampoco en la de Unión Valenciana. Y por tanto, creo que no debe haber ninguna razón para que no se nos apoye unánimemente esta propuesta.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta, la resolución del Grupo Parlamentario Socialista.

(Remors. Abandonen els escons els diputats del Grup Parlamentari Popular i del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana.)

Comienza la votación.

Votos a favor, 45; ninguno en contra, ninguna abstención, un voto nulo. Queda aprobada la propuesta de resolución.

Propuesta de resolución... *(Remors.)* Señor Ansuátegui... *(Remors.)* No hay explicación de voto, señor Ansuátegui. Lo lamento mucho.

(Entra en la Cambra el diputat senyor Maluenda Verdú i després altres diputats del mateix Grup Parlamentari Popular.)

Pasamos a debate la propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular.

Señor Maluenda, tiene la palabra.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

El senyor president:

Si no lo sabe su grupo, que es el que... *(Remors.)* No, és que ha hagut canvi. No sé si és la del dret civil valencià...

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble)... però si no ho sap segur, haurà de cerciorar-se.

El senyor president:

Però el problema és que, com se'n han anat, no poden defensar-les *(rialles)*. I qui havia de defensar-les a la millor no està. *(Remors.)*

El senyor Maluenda Verdú:

Però...

El senyor president:

I, com vosté és l'únic que queda, no puc dirigir-me a un altre diputat. És impossible, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Estic d'acord amb vosté, senyor president. Estic d'acord amb vosté. Però diga'm per favor a quina es refereix...

El senyor president:

El seu grup, el seu grup té la facultat d'ordenar la defensa i el debat. Per tant, té la paraula per a defensar les propostes que crega convenients.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies.

El senyor president:

Perquè jo, com conec que el senyor Maluenda defensa la primera, la del dret civil valencià, he pensat per a facilitar el debat que eixa és l'opció del seu grup.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfecte.

El senyor president:

Té la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Va a defensar conjuntament...

El senyor Maluenda Verdú:

Clar, el senyor president ordena el debat i jo accepte la seua decisió. (*Rialles.*)

El senyor president:

No, no, perdó. El senyor president ordena el debat tal i com li'l configuren els grups, que li han adjudicat a vosté quatre propostes de resolució al seu grup.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfecte, senyor president. Si no li dic el contrari.

El senyor president:

I jo li dic que té la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies.

El senyor president:

Des del primer moment.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, la proposta que defense és la 15.582. Que diu: les Corts Valencianes insten el Consell perquè en el termini de tres mesos, en col.laboració amb el Consell Valencià de Cultura i amb les institucions precises, remeta a aquestes Corts un estudi de possibilitats de desenrotllament legislatiu del dret civil valencià per al seu coneixement.

Bé, per què? Perquè des que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional...

El senyor president:

Senyor, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Díga'm, senyor president.

El senyor president:

Una pregunta. No, és per ordenar el debat.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt bé.

El senyor president:

Jo tinc ací una esmena signada per tots els grups. Una esmena no, una proposta de resolució transaccional...

El senyor Maluenda Verdú:

Molt bé.

El senyor president:

...sobre el tema del dret civil valencià. És així o no?

El senyor Maluenda Verdú:

Perfecte, senyor president. Per això jo li preguntava si es referia a esta esmena. Per tant, entenc que el que procedeix és llegir l'esmena transaccional i després fixarem posició tots els grups, fins i tot el diputat que està parlant.

El senyor president:

Em pareix molt bé.

El senyor Maluenda Verdú:

Li pareix molt bé? Molt bé.

La resolució que nosaltres presentem, ací hi ha una esmena signada pel Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, Grup Mixt, Grup d'Esquerra Unida, Grup Socialista, i evidentement pel Grup Popular, que diu: Que les Corts Valencianes insten el Consell perquè en el termini que resta de la present legislatura, en col.laboració amb el Consell Valencià de Cultura, Universitats, i amb les demés institucions precises, remeta a estes Corts un estudi de possibilitats de desenrotllament legislatiu del Dret Civil Valencià per al coneixement d'esta institució.

Jo, per tant, com em pareix bé en principi esta proposta transaccional, retire la meua i em retire al meu escó fins que la seua presidència em done el torn d'explicació de vot. Correcte?

El senyor president:

Molt bé. Moltes gràcies, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies a vosté, senyor president.

El senyor president:

Anem a passar a votació la proposta de resolució transaccional llegida pel senyor Maluenda.

Comença la votació.

Per 60 vots a favor, 1 en contra i 3 abstencions, queda aprovada la proposta de resolució.

El senyor Maluenda té en primer lloc la paraula per a explicar el seu vot.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Hi ha una sentència del Tribunal Constitucional del 28 de setembre del 92 que reconeix que la Comunitat Valenciana pot recuperar el seu antic dret foral en les següents condicions: quan aquest dret foral pervisquera en forma de costum. Quan eixa recuperació es faça a través d'una llei de les Corts Valencianes.

I entenem que aqueix dret civil que va ser abolit quan, després de la batalla d'Almansa, es decretara —i valga la redundància— el Decret de Nova Planta en el 1.707, que ens va deixar sense els furs especials, existia un dret civil que

regulava, com tots sabem, les institucions bàsiques d'una societat. Com puga ser en matèria de matrimonis, de família, de propietats, d'arrendaments, d'herències, de drets reals, etcètera, etcètera. I el que eixa sentència haja obert la possibilitat, eixa sentència del Constitucional, que el poble valencià recupere aqueix dret foral significa un retrobament amb el passat històric de la nostra comunitat. És donar-li més sentit, si és que cap, a la nostra realitat històrica com a poble amb la seua personalitat pròpia.

Aleshores, el meu grup i est diputat que els parla ha cregut convenient presentar eixa resolució que ha tingut la satisfacció que tots els grups hagen recolzat mitjançant la tramitació d'una proposta de resolució conjunta. Una transaccional que aprofundeix en la iniciativa que nosaltres hem presentat, únicament que ajorna el temps que té el Consell per a aqueix estudi per a tota una legislatura. Nosaltres entenem que és una cosa que necessitem realitzar de la forma més breu possible, sense presses, però sense pauses.

Tanmateix, el grup majoritari ha cregut convenient que l'estudi en profunditat s'ha de fer en més temps i parla de la legislatura. Com nosaltres el que volem és que el poble valencià tinga un retrobament amb el seu passat històric en est tema del dret civil valencià, creem que l'esmena era acceptable. Per tant, allò important és que es faça i que es faça bé, des del coneixement i des de l'estudi d'aquest dret foral que tenim els valencians com a poble.

Per tant, hem acceptat l'esmena transaccional que hem signat i que hem votat favorablement. I esperem que açò no quede en l'oblit i que el Govern valencià faça els anàlisis profunds que requereix el cas i que, transcorregut aqueix temps, presente a aquestes Corts una iniciativa que ens faça, mitjançant una llei d'aquestes Corts Valencianes, que aqueix dret foral valencià, aqueix dret civil de tots els valencians, i puguem estar orgullosos que aquesta autonomia no siga merament un fet administratiu, sinó un fet amb totes les conseqüències, que realce la sobirania del nostre poble.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Algun altre grup desitja explicar el vot?

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Para indicar a la Cámara que mi grupo ha visto con satisfacción esta resolución, se ha sumado a ella, y quiere recordar que no es la primera vez que esta Cámara se enfrenta a una regulación del derecho histórico civil valenciano. Porque ya tuvo la oportunidad hace algún tiempo de apoyar, con los votos del Grupo Socialista por supuesto, una iniciativa legislativa del gobierno de los llamados arrendamientos históricos. Que sería naturalmente una figura que procede del derecho civil valenciano, y que ahí está como derecho en vigor.

Naturalmente esta Cámara es la que tiene la capacidad legislativa; con sentencia o sin sentencia del Tribunal Constitucional es algo que se puede hacer, y por lo tanto es un camino que nos parece muy interesante. Desde luego, son temas que requieren un meditado, profundo y muy documentado estudio y análisis. Y por lo tanto creemos que esto no es algo que se pueda improvisar ni hacer en poco tiempo, sino que es algo que los especialistas y los estudiosos deben traer en todo caso en un estudio para que pueda realmente tener interés su actualización. Porque lo que tiene interés no es solamente el recuperar la memoria de ese derecho histórico, sino en todo caso lo que podría ser una medida de actualización. En ese sentido

nos parece que el Grupo Socialista ha añadido algo interesante también a esta propuesta, y es que, entre las entidades que colaboren, las universidades figuren en primer lugar, y en esas condiciones mi grupo ha dado su voto afirmativo a esta resolución.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Maluenda, tiene la palabra. (*Remors.*) Pero para defender las otras propuestas. (*Remors.*)

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, defensaré les propostes de resolució números 15.584 i 15.585.

La primera, la 15.584, diu: «Les Corts Valencianes insten al Consell perquè sol·licite del Govern de la nació que retorne Iberia a l'aeroport de l'Altet, així com a la instal·lació del terminal de mercaderies i la sol·licitud d'inversions que en permeten subsanar deficiències tècniques i de falta de seguretat que en estos moments existeixen.»

Per què defensem açò? Doncs planament i senzillament, senyories, perquè entenem que la desaparició de l'aeroport de l'Altet de la que és l'empresa aèria senyera a Espanya, del que és la bandera en temes aeris de la nostra nació, com és Iberia, ha perjudicat de forma greu l'aeroport de l'Altet i el desenrotllament de l'economia valenciana, en est cas concret l'alacantina.

Bé, per què? Senzillament perquè, si volem que estiguen allí les empreses d'aviació estrangeres, malament podrem exigir-ho quan la nostra, la Iberia, ha desaparegut d'allí. I açò crea un perjudici d'imatge i un perjudici econòmic als ciutadans alacantins. Jo tinc constància de persones, d'alacantins, que a l'hora de viatjar es plantegen el dubte de si agafen en l'aeroport d'Alacant, per exemple, per a anar a Canàries, per posar un exemple, Aviaco, o es desplacen a Madrid o es desplacen a València per a agafar Iberia. Què passa? Senzillament, senyories, que estem gravant la butxaca d'estos valencians d'Alacant a l'hora de viatjar.

Però, clar, és que no solament és això. És que, si volem potenciar el sector turístic, que incideix de forma clara en l'economia de la província d'Alacant, hem de donar-li a l'aeroport de l'Altet el realç necessari, el realç just, cosa que exigeix esta societat que vol competir amb Europa i que, per desgràcia, les institucions de la nostra Generalitat no tenen la suficient fortalesa per a exigir a Madrid que es contemple la solució a les necessitats de l'aeroport d'Alacant, que és el de l'Altet.

Per tant, senyories, entenem que en est moment una volta més hem de pronunciar-nos a favor d'eixes reivindicacions que incideixen clarament en l'economia de la nostra comunitat pel que pertoca a la província germana d'Alacant.

L'altra resolució demana que el Consell presente un projecte de llei de crèdit extraordinari de 3.000 milions de pessetes destinat al foment de la inversió i la creació d'un parc tecnològic en el triangle Alacant-Elx-Santa Pola, que permeta, juntament al recinte de la fira, que siga la base del desenrotllament industrial de la província d'Alacant.

Bé. Açò d'ací ja hem parlat, ja ho vam parlar quan el debat de pressupostos i la majoria socialista ens ho va rebutjar. ¿Per què entenem que açò s'ha de fer? Miren, senzillament perquè hem tingut la gran sort que la iniciativa privada haja pensat que fomentar la indústria alacantina era una solució al dèficit de creació de llocs de treball que en aquell moment tenim en la província d'Alacant.

Sàpien vostès, senyories, que cada dia en la província d'Alacant es perden 50 llocs de treball, i que la mitjana d'atur

en la província d'Alacant és superior a la mitjana de la comunitat. I, si la mitjana de la comunitat —com molt bé va dir el meu portaveu, el president de grup, el senyor Agramunt, ahir— és superior a la nacional, caldrà reconèixer que tenim una crisi important en una província germana com és la d'Alacant.

La iniciativa privada entenia que potenciar industrialment el polígon Alacant-Santa Pola-Elx era important i necessari per a resorgir eixa economia. El que ocorre és que el Consell de la nostra Generalitat, que parla, que parla i que parla molt que això és beneficiós i que és necessari, no té intenció d'invertir ni un sol duro. I, clar, això perjudica.

Demanam que es potencie la inversió privada, però donant l'exemple des de la Generalitat i creant un parc tecnològic que pugui albergar allí els diferents sectors industrials que li donen el realç a eixa economia.

Senyories, creiem que, juntament al tema de la institució de la fira que allí tenim, que no funciona molt adequadament, perquè en matèria d'infraestructura de comunicacions no està molt encertada, i tots coneixem les cues i cues de vehicles que es fan tant per a entrar com per a eixir del recinte de la fira, però, en fi, el que demanam —i vaig molt de pressa perquè el rellotge va més de pressa que jo— és que vostès haviem de reconsiderar esta qüestió i reconèixer que, si la iniciativa privada està disposada a fomentar la inversió, la nostra Generalitat té l'obligació de fomentar-ho i portar a esta Cambra eix projecte de llei de crèdit extraordinari que regule i que fomenti la inversió en aquella província, que potser faça resurgir i oferir una oferta laboral que en estos moments demana la societat alacantina, que està en crisi i que les nostres institucions tenen l'obligació de solucionar o almenys intentar solucionar.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías.

La ventaja de estar ya algunos años en estas Cortes en diversas legislaturas es que ya nos conocemos bien todos, y por lo tanto es fácil hablar sin necesidad de expresar muchas cifras y muchos datos. Yo me alegro que el señor Maluenda sea quien defienda aquí estas cuestiones, porque lo he visto, sinceramente, poco radical en sus planteamientos. Y esto choca con lo que es habitual en el lenguaje que el señor Maluenda emplea sobre todo fuera de estas Cortes, es decir, en Alicante.

Pues bien, lo que tenía que haber dicho el señor Maluenda —y se puede demostrar con recortes de prensa— es que El Altet está mal porque Valencia se lleva el tráfico aéreo, que es lo que dice en Alicante. Y que el parque tecnológico hay que ponerlo porque en Valencia hay otro, eso es lo que dice el señor Maluenda. (*Remors.*) No, no, lo dice usted.

El senyor president:

Senyor Maluenda, ja tindrà el seu torn, per favor.

El senyor Asensi Sabater:

Entonces, aquí es mucho más moderado. Pide simplemente que se hagan inversiones en El Altet y que se haga un parque tecnológico en Alicante. Y me parece muy bien, porque eso es más coherente, señor Maluenda, es mucho más coherente eso que decir que nos están quitando desde Valencia algo en Alicante.

Ahora, naturalmente, lo que usted pide es, como siempre, cosas que no benefician los intereses de nadie, ni los alicantinos

ni los valencianos ni los de Castellón, porque no sabe lo que pide usted. Usted pide por pedir. Está, como su partido, con propuestas vacías de contenido, que son puramente propaganda, propagandísticas, sin un fondo detrás y sin saber o enterarse de lo que está diciendo y de lo que ocurre en realidad.

Usted tenga en cuenta que han pasado ya muchos años desde que se construyó el aeropuerto de El Altet. Estamos en condiciones distintas en todos los puntos de vista, una resituación de las compañías aéreas, un mercado distinto, unas reglas del juego diferentes y, para decir algo coherente que a los ciudadanos de Alicante y de Murcia les puede interesar —que también cogerán el avión desde Murcia, El Altet—, hay que decir cosas que estén en consonancia con lo que es esperable, previsible y posible de hacer en ese aeropuerto. Y no hacer demagogia, sino decir las cosas como son.

El aeropuerto de El Altet es un aeropuerto importante, estratégicamente importante, en el eje mediterráneo y, como tal, nosotros lo vamos a seguir apoyando. Y seguimos apoyando su categoría de aeropuerto internacional, y ya hay, porque se ha dicho mil veces en todas partes, en el parlamento de España, aquí, en todos sitios, las inversiones que se van a realizar, que son muy importantes en ese aeropuerto. Es decir, 5.000 millones en los próximos 4 ó 5 años.

Y eso está así, y por lo tanto usted no haga de esto una cuestión electoral, señor Maluenda, porque esto no le va a servir, porque puede usted engañarnos una vez y dos veces, pero no más veces. Y por tanto, centrémonos en las cuestiones y las propuestas de futuro para esta cuestión.

Yo a usted le he ofrecido sobre este tema una transacción que usted no ha aceptado por un afán de protagonismo electoral.

En el tema del parque tecnológico es aún más vergonzosa su postura, señor Maluenda, más vergonzosa. Porque ustedes saben que el parque tecnológico de Valencia no ha costado un duro a los valencianos, ni un duro (*remors*), como no les costó un duro los juegos olímpicos a los americanos. Igual. Aunque el señor Agramunt ayer quería cerrarlo, ayer quería cerrar el parque tecnológico valenciano o apagar las luces, creí oír. O sea, que no le gustaba tampoco. No ha costado un duro, no les gusta, y usted quiere hacer otro en Alicante igual que el de Valencia. Es ridículo, señor Maluenda.

Ahora, les voy a decir una cosa. Habrá un parque tecnológico en Alicante, y se hará también sin coste para la Generalitat. Naturalmente que se hará, y sin coste. Y contra su opinión, la de su portavoz. Y se hará en las condiciones que mejor permitan hacer de ese triángulo una realidad objetiva, a la cual está apoyando la Generalitat desde el principio. La Generalitat ya ha invertido ahí mucho dinero, en ese triángulo, y después de esa inversión, la feria está ahí, y alguien la ha hecho, ¿no? ¿o ha nacido por generación espontánea? Se ha hecho porque ha habido una inversión muy importante de la Generalitat en el triángulo. Y hay infraestructuras ya montadas, algunas también muy importantes, como por ejemplo la circunvalación, que es muy importante, y habrá otras.

Pero también es necesario que ustedes digan, si es que alguien les quiere oír entre los que se supone que son más interlocutores próximos a ustedes —que no lo son, no se hagan tampoco demasiadas esperanzas en esto— que inviertan también las empresas, los empresarios, que inviertan también, que eso es lo que haría posible hacer de ese triángulo algo importante y un motor de futuro, no solamente para la provincia de Alicante sino para toda la comunidad y todo el entorno de la Comunidad Valenciana.

El senyor president:

Acabe, senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Ya he terminado, señor presidente.
Gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Maluenda, tiene la palabra.

El senyor president:

Señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Una cuestión de orden.

El senyor president:

Yo no veo ningún desorden, pero diga en qué consiste la cuestión de orden. Un momento, señor Agramunt. Es un problema de botón ahora el que tiene.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente.

Sí, por una cuestión de orden y sin afectar para nada al turno de palabra al que tiene derecho mi compañero diputado señor Maluenda, para impedir que el portavoz del grupo socialista siga faltando a la verdad en sus manifestaciones en esta tribuna. *(Inoïble.)*

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

Jo he quedat sorprès perquè el senyor Asensi té costum de contestar els arguments amb insults. El senyor Asensi és el que s'ocupa en la premsa de dir que les manifestacions de l'oposició són *basura electoral* quan no comparteix els criteris. Fixen's vostés, senyories, la disposició democràtica que pot tenir una persona que no sap que des de la discrepància s'enforceixen les institucions democràtiques, perquè la discrepància, si és respectuosa, és bona per al sistema.

Doncs no, senyor Asensi, només sap que insultar en lloc de debatre, i ve ací a la trona a dir un enfilall de mentides, i perdone'm l'expressió, senyor president, que no és el sistema d'est diputat, perquè jo podré discrepar de les seues senyories, però ningú no podrà dir que en cap moment jo he insultat cap diputat, siga del grup que siga, i perquè hàgem discutit ací o hàgem discrepat crec que a ningú no li he negat la salutació ni tan sols el somriure. Però, clar, el senyor Asensi, com no té arguments, resulta que, quan discrepa del que jo dic, ix als diaris a insultar o almenys a intentar insultar, i es desqualifica personalment. Bé, i això és el que aquí d'alguna manera ha vingut a fer, conforme fa en els diaris.

És cert que m'ha ofert est matí una transaccional, però ¿saben les senyories el que deia la transaccional? Senzillament el que ja està acordat, eix pla que hi ha d'una inversió de 4.500 milions de pessetes durant uns quants anys en l'aeroport de l'Altet. Però que no té res a veure amb el que jo estic demanant ací. Jo estic demanant, senyor Asensi, que retorne Iberia a l'aeroport de l'Altet i que s'utilitze la terminal de mercaderies, i vosté ve aquí a dir-me: «anem a acordar allò que ja està disposat». I li dic més, que en estos moments l'enginyer de l'aeroport està realitzant el projecte, està tècnicament desenvolupant-lo, resulta que vosté ve ací a que digam «acordem això». Escolte, això és enganyar a la Cambra i és enganyar als ciutadans. Ací hem d'adoptar lliurement i democràticament aquelles decisions que estimen pertinents, no venir ací a rebatejar les persones quan ja tenen un nom. Ja existeix un acord per la qual cosa això es farà.

I quant al polígon del triangle Alacant-Elx-Santa Pola, mire vosté, senyor Asensi, vostés només fan que parlar, vostés es veuen erosionats perquè som ací els únics que defensem els interessos de la província d'Alacant, els diputats del Grup Popular. I vostés encara estan viatjant un poquet més a Alacant, el Govern valencià. Per què? Perquè s'han erosionat demostrant que es pot ser molt valencià i defensar interessos d'Alacant, perquè és molt compatible, és compatible totalment ser alacantí i ser valencià, i vostés només saben ser, el seu Govern, almenys, valencià de la ciutat de València. Es vertebra la Comunitat contemplant amb la mateixa raó i amb la mateixa sinzeritat els problemes de les tres províncies. Això és el que nosaltres, senyor Asensi, fem. I volem que hi haja una equitat a l'hora d'invertir, que tant els valencians d'Alacant, els valencians des de Pilar de la Horadada a Vinarós i des de Dénia fins a Ademuz, tinguen el mateix tractament de les institucions que tenen els valencians d'una província.

I no busquem l'enfrontament de les províncies, tot el contrari, busquem la justícia a l'hora de la inversió i que es contemplen els problemes amb responsabilitat i serietat i no renunciem a la valenciania de la que fem gala i estem orgullosos. Els alacantins som molt valencians, però, per favor, que el Govern de la Generalitat així ens considere.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Asensi.

Por favor *(rialles)*, señor conseller, ya he visto yo que ha pedido la palabra, pero el señor Asensi creo que ha pedido un turno de réplica. Pues no mezclemos unas cosas con otras.

Tiene la palabra, señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

Ya dije antes que cuando...

El senyor president:

Perdón, señor Asensi, yo rogaría, porque el debate es largo, rogaría porque el debate es largo y es lógico que exista cansancio del esfuerzo que todos estamos haciendo, primero que todas las cosas que se digan se tomen en términos de legítima defensa de posiciones, y que yo estoy seguro que no hay ningún tipo de animadversión personal.

En segundo lugar, que, si se pueden evitar para que no haya malas interpretaciones, mejor, mejor. A ver si en ese tono, que no creo que sea bajo, sino que puede ser cordial, continuamos este debate.

Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

(Inoïble)... en principio plantear un debate tranquilo, lo que pasa es que a ustedes, cuando les dicen algo que les duele, se disparan. Entonces es normal que se disparen, pero, vamos, *(rialles)* yo creo en la sonrisa en esta cuestión; ya he dicho antes que el hecho de conocernos durante algún tiempo a cada uno lo sitúa en su sitio, y por tanto no tenemos ni porqué hacer alarde de democracia ni tampoco acusaciones de mentirosos o cosas así, porque cada uno se merece finalmente lo que la opinión pública y los demás le reconocen.

Por tanto, yo voy a distanciarme tanto de las posturas histriónicas como de las cínicas, y trataré simplemente de defender algo que me parece muy claro, y es que usted utiliza un doble lenguaje, y dice unas cosas en Alicante y otras cosas en este hemisiciclo. Entonces, eso hay que denunciarlo ante la opinión pública, nada más; ha dicho una cosa que es bien

objetiva. Yo no le llamo a usted mentiroso, digo que usted adecúa su discurso...

El senyor president:

Señor Maluenda.
Está en el uso de la palabra.

El senyor Asensi Sabater:

Claro, muchas gracias, señor presidente.

Adecua su discurso según el efecto que quiere causar. Usted lo que dice es que en Alicante nos quitan los aviones desde Valencia, eso lo dice usted allí, y aquí dice otra cosa distinta, que es desde Madrid. Y, respecto al Plan Tecnológico, usted dice que quiere lo mismo que en Valencia, cuando su portavoz, vuelvo a repetir —y aquí está el acta de ayer escrita—, devalúa el parque tecnológico valenciano, cuando es una de las cuestiones mejor enfocadas que se han hecho desde la provincia industrial de la Comunidad, lo devalúa y dice que hay que apagar las luces, lo dice aquí. Yo no he mentido.

Por tanto, señor Maluenda, yo creo que la cuestión es muy sencilla. Nosotros vamos a seguir defendiendo, porque no es competencia nuestra, el Altet, pero sí tenemos capacidad y hemos de tener también la responsabilidad de ofrecer un marco y una reflexión que ayude a que El Altet sea un aeropuerto que tenga futuro, para prestar un servicio que tenga futuro. Y, en eso, nosotros como políticos de esta Comunidad, como diputados de esta Comunidad, tenemos la responsabilidad de establecer sobre qué bases va a girar el futuro de ese aeropuerto. Esa es la cuestión, y esa es la transaccional que yo a usted le he ofrecido, pero usted, perdón un momento, usted ha preferido hacer su discursito aquí, en la tribuna, y esta es la cuestión, nada más.

En el segundo tema, creo que la Generalitat ha sido muy sensible a las posibilidades que ofrece el famoso triángulo, que alguien ya le llama polígono, el triángulo para aquella zona, para la zona de las comarcas circundantes y todo el hinterland que le rodea. La Generalitat ha sido muy sensible. Y sepa usted, señor diputado, que los promotores de esa idea inicialmente encontraron muchas resistencias de otros sectores y círculos empresariales, hasta que finalmente se ha abierto paso esa idea porque la Generalitat y el presidente de la Generalitat ha sido uno de los máximos impulsores de esa cuestión, y ya se ha invertido ahí, señor diputado, ha invertido dinero público, hay dinero público invertido, importante para el desarrollo de esa zona, pero faltan más cosas...

El senyor president:

Acabe, senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

... falta más cosas, entre ellas una voluntad firme y decidida de eso que usted llama sociedad civil, de eso que usted llama a veces sociedad civil también debe estar comprometida claramente en el desarrollo, como ya lo está en gran parte.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor conseller.

El senyor conseller d'Indústria, Comerç i Turisme:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente para fijar la posición del Gobierno en este punto porque hay dos temas que me gustaría aclarar; uno respecto a la coherencia de las propuestas que se realizaron

ayer, propuestas o discusiones que se realizaron en la primera jornada de debate por parte de cierto grupo parlamentario, y otra en lo que respecta a la coherencia de la propuesta hoy presentada. Algo ya ha dicho el portavoz del Grupo Socialista, pero yo necesariamente he de repetirlo para que se entienda, porque si no puede quedar sobre el aire las dos cosas que normalmente ustedes pretenden que quede: una que por Alicante no trabajamos nosotros, incluso ha habido voces de que destruyamos Alicante; y otra el hecho de que los instrumentos que se utilizan de política industrial que son tan denostados sistemáticamente en esta Cámara, después resulta que se convierten en peticiones perentorias por parte del Grupo Popular.

La propuesta de resolución dice claramente que se insta al Consell para que remita a las Cortes un proyecto de ley de crédito extraordinario de 3.000 millones de pesetas destinado al fomento de la inversión y la creación de un parque tecnológico en el triángulo Alicante-Elche-Santa Pola que permita, junto al recinto ferial —que ha hecho la Generalitat, por cierto—, sea la base del desarrollo industrial de la provincia de Alicante, ni más ni menos. Es decir, ustedes lo que están diciendo es que el parque tecnológico que hagamos en Alicante sea el motor de desarrollo industrial de Alicante; el debate de ayer tenía otro carácter, al parecer, porque aquí lo que se dijo fue justamente lo contrario: «el parque tecnológico es un desastre, despilfarra y no sirve para nada, y las empresas no acuden», y ustedes aquí están pidiendo un parque tecnológico.

Aprovecharé la ocasión para recordar algo, y por favor señor Maluenda lea mis labios cuando lo digo, que acaba de decir el portavoz del Grupo Socialista, que es que el parque tecnológico de Valencia no ha costado dinero. Se lo vuelvo a decir otra vez, y lo repito y lo repetiré muchas veces porque este humilde conseller se cansa de repetir y nadie lo escucha, a ver si es posible que me escuche esta vez. No ha costado dinero el parque tecnológico de Valencia, nada, porque se ha hecho en un convenio con la sociedad estatal de suelo que se llama Sepes, donde los 5.000 ó 6.000 millones de pesetas invertidos en un acuerdo —yo creo— muy sustancial y muy adecuado que ha hecho la Generalitat, hace que la urbanización y la inversión de ese parque tecnológico, 1.000.000 de metros cuadrados, lo haya hecho con capital de esa sociedad, y nosotros, la Generalitat, lo único que ha hecho ha sido adquirir y construir los edificios y los terrenos que los empresarios necesitan, y ahí es donde está la incubadora de empresa donde están los institutos tecnológicos y donde están más de 2.000 millones de inversión privada, por cierto, que aprovecho también para decir por si alguien me escucha. Y aprovecho para decir que en la incubadora de empresas han salido 10 empresas del parque tecnológico el año anterior, y otras tantas previstas para este año.

Pero, independientemente de eso, vuelvo a insistir en que no puede ser que haya tal incoherencia en las propuestas del Grupo Popular, en muchas otras ocasiones lo he vuelto a repetir cuando se habla de política industrial, donde ustedes critican la política industrial por intervencionista y no hacen más que proponer, como se va a ver también en esta sesión, proponer planes de reconversión para sectores, lo hacen sistemáticamente y nos acusan de intervencionistas y de que el sector público lo invade todo, etcétera, y ustedes no piden más que intervención e intervención.

Es una incoherencia, señor Maluenda, la propuesta que han presentado; es impresentable que la presenten, valga la expresión. Y no confundan a los alicantinos porque le diré que la comisión permanente del triángulo Alicante-Elche-Santa Pola se reunió hace escasamente dos días. Se acordó, no la Generalitat, le relato: la Universidad de Alicante, la Cámara de

Comercio de Alicante, el Club de Inversores de Alicante y las diferentes administraciones implicadas, incluidos los tres ayuntamientos, acordaron el plan de trabajo para este año y se acordó un plan de acción territorial, que ya está en marcha por parte de la conselleria de Urbanismo, que acabará en septiembre o incluso antes para que tengamos el instrumento urbanístico básico para el desarrollo de la zona; que paralelamente estamos iniciando las acciones de promoción del triángulo integrándola en el área colindante, por cierto. Y si eso no es trabajar porque el triángulo Elche-Alicante-Santa Pola, pues, dígame usted qué es trabajar por eso, cuando sabe usted que hace escasamente dos meses que se constituyó la comisión y se firmó por todos, y ya hemos tenido la primera reunión de la comisión permanente, ya está en marcha el proyecto y esperamos con toda seguridad que si al final de este proceso, o al inicio, como quiera, hace falta un parque tecnológico, cosa que la Generalitat sí cree y ustedes no, pues lo hará, y lo hará, no le quepa la menor duda, probablemente sin gastarse ni un duro otra vez, porque hará otro acuerdo muy favorable para los valencianos y los alicantinos con las Sepes o cualquier otra entidad que financie la inversión, y nosotros —fíjese bien— nosotros decidiremos lo que va, nosotros quiere decir el consejo, que para eso está.

Muchas gracias.

El senyor president:

Señor Maluenda.

Entiendo que quiere replicar al señor conseller.

El senyor Maluenda Verdú:

Muchas gracias.

En primer lloc, vull agrair el to del senyor conseller, m'ha demostrat que encara queden persones en el Grup Socialista que saben discrepar des del respecte, que no és el cas anterior. Vosté ha rebut els meus arguments amb arguments i eixa és l'essència de la democràcia, el respecte de les persones, que els diners han d'estar sempre per damunt de les persones, però, les persones han d'estar per damunt dels diners, i vosté, senyor conseller, ha demostrat que a esta persona la respecta encara que discrepe, però és que les idees per damunt de les persones és el que defensen altres membres del Grup Socialista com el qui anteriorment ha intervengut.

El senyor president:

Señor Maluenda, la réplica es al conseller.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfectament, senyor president.

Jo vull deixar ben clar, vull deixar ben clar que... Què és al fi i al cap en figura geomètrica un triangle? És un polígon de tres costats, i hi ha catedràtics que encara no ho saben, però no és el cas.

Mire vosté, senyor conseller, no hi ha pitjor sord que el qui no vol escoltar. Mai, mai, jo ací he vingut a la trona a fer comparacions odioses, mai. Jo només dic que l'economia de la província d'Alacant necessita eixa solució que presentem. Vosté discrepa, està en el seu dret i jo ho respecte. Vosté diu que el parc tecnològic de València no costava un duro, vosté ho ha dit, jo no ho he dit, i que està disposat a fer-ho en Alacant sense que coste un duro. Faça-ho, senyor conseller, li agafe la paraula, l'emplace que ho faça ja, l'emplace, senyor conseller que ho faça ja. Jo el que vull són solucions per a la província d'Alacant, no vull comparacions odioses. Mai he dit jo el que ací ha dit algú en la trona falsament, com tampoc he dit que —i vaig a repetir-ho ara— no ho he dit abans, però ara vaig a dir-ho, que si en l'aeroport —i tornarem al tema de l'aeroport

perquè tot enllaça, perquè és l'economia d'una província germana—, en l'aeroport de Madrid s'han gastat 250.000 milions de pessetes, en el de Barcelona, que han fet un obra que és de vergonya, de vergonya, s'han gastat 33.000 milions de pessetes, en el de Màlaga 13.000 milions de pessetes, i la solució per al aeroport d'Alacant són 4.600 milions de pessetes, quan no hi ha una torre de control que permeta que s'encenguin les llums de la pista. I s'atterra i s'envol per la nit amb un greu perill. Perquè resulta que les llums de la pista enlluerna a la torre de control i no es poden encendre totes. Per tant, és necessari... (*Remors.*) Riguem, riguen, jo sé que vostés es prenen a broma i a mofa els problemes de la nostra comunitat. Així ens va, senyories, així ens va.

I entenc, senyor conseller, que vosté té eixa responsabilitat del Parc Tecnològic del Triangle, que és un polígon, com molt bé deia el senyor Agramunt, que és un polígon de tres costats. Per tant, vosté té l'obligació de solucionar eix problema, d'invertir i fomentar la inversió en la província d'Alacant. I crec que el camí més escaient i més adequat és eix triangle: Alacant-Elx-Santa Pola.

Però sap vosté —i acabe, senyor president— quin ha sigut el principal error de les persones que han volgut invertir allí de la iniciativa privada? El principal error ha estat fer president d'eix patronat el senyor Lerma. Des d'eix moment han enfonsat la perspectiva de la inversió, perquè el senyor Lerma a Alacant només va que a sopes i a recepcions, però no a aprofundir en els problemes d'aquella província (*remors*) i a aplicar la solució.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Indústria, Comerç i Turisme:

Sí. Gracias, señor presidente.

Muy brevemente, señor Maluenda, para explicarle que el presidente de la Generalitat no es el presidente del Consejo del Triángulo, es este conseller humilde que les habla. (*Remors i rialles.*) No. No se confunda. Que he estado yo en la reunión. Y hemos tomado el acuerdo. El presidente del consejo es este humilde conseller. Y el presidente de la comisión permanente es este humilde conseller. No me diga que no, señor Maluenda, por favor. Esto es una cosa tremenda. (*Remors i rialles.*) Vamos a ver. Por tanto... Que no, que no hay patronato, que hay un consejo, cuyo presidente soy yo. Bueno, pues nada. (*Remors i rialles.*) Mire, mire, este es un tema que queda clarificado aquí.

Yo simplemente —muy brevemente, señor presidente— para mostrar mi satisfacción porque por primera vez oigo al Grupo Popular en esta Cámara apoyar, por una parte, la empresa pública y, por otra parte, estar absolutamente de acuerdo con el gobierno, en la política industrial que lleva a través de los parques tecnológicos.

Muchas gracias. (*Remors.*)

El senyor president:

Señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente, para pedir una aclaración, porque me gustaría, creo que en nombre de todos los diputados de esta Cámara, conocer cuál es el secreto de conseguir hacer un parque tecnológico sin que cueste un duro. Y quisiera que nos fuera explicado con más claridad.

Gracias, presidente.

El senyor president:

La solución, mañana. La solución, mañana. Vamos a pasar a votación, separada o conjunta, pero yo creo que es separada, las dos propuestas de resolución.

Señor Maluenda, ¿separada o conjuntamente? *(Inoible.)* No, no, lo que pregunto no es lo que va a votar, sino si hacemos dos votaciones separadas.

El senyor Maluenda Verdú:

Jo vaig a votar les dues favorablement. Pregunte a la resta dels grups.

El senyor president:

Vamos a votarlas conjuntamente.

Comienza la votación.

Votos a favor, 31; en contra, 42. Quedan rechazadas.

Señor Giner, tiene la palabra para defender las propuestas de su grupo.

El senyor Giner Giner:

Senyors diputats, senyores diputades.

Compareix en esta trona com a portaveu del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana per a defensar la proposta de resolució 15.607, per la qual pretenem que les Corts Valencianes demanen al Govern valencià que aprobe i presente davant d'est Parlament el mapa escolar, conseqüència de l'aplicació de la LOGSE, abans de finalitzar el present període de sessions.

Hem manifestat en diferents ocasions que la LOGSE suposa una reestructuració del sistema educatiu, una reestructuració de cicles que al mateix temps exigeix una adequació dels edificis escolars existents en la actualitat i una ampliació de la xarxa pública que permeta afrontar el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu de conformitat amb l'article 8, capítol II, del real decret 986/91, de 14 de juny, per a poder fer realitat els objectius prevists en la LOGSE. És, a criteri del nostre grup parlamentari, absolutament imprescindible l'elaboració del mapa escolar que clarifiqui tant quina base era, la previsió de futur, com quina va a ser l'ubicació dels centres educatius destinats a impartir diferents cicles.

Queda clar que per al nostre grup eix mapa escolar serà sempre un instrument flexible, susceptible de quantes modificacions i adaptacions a la realitat siguen convenients. Allò que per a nosaltres no té cap explicació és que des del principi de legislatura, des de 1991, tots els grups de l'oposició hagen estat reclamant esta important planificació educativa i que ens trobem en 1993, en ple procés d'implantació de la LOGSE, sense haver obtingut una resposta satisfactòria de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència. I tot això malgrat les diferents promeses de què no sols s'anava a conèixer el mapa escolar a estes Corts, sinó que també anava a obrir-se un procés d'informació i debat en la comunitat educativa, i més en concret en el sí dels consells escolars.

Si en 1991 era un instrument indispensable, en 1993 és totalment inajornable el seu coneixement en estes Corts, si realment es vol fer una política de construccions coherent i fonamentada en una planificació adequada de les infraestructures necessàries. És est un element bàsic: conèixer estes necessitats per a poder quantificar les inversions que pertoqueuen.

Però quina és la realitat en la qual ens trobem? La realitat és que, mentre el senyor president de la Generalitat, des d'esta trona afirmava ahir que volen potenciar la participació dels pares en la educació, per contra, no sols no se'ls dóna als pares la participació, ni tan sols als claustres ni als consells escolars,

sinó que, a més a més, ni tan sols a estes Corts se'ls ha facilitat el coneixement d'eix mapa escolar. I això sols pot ser, sols pot obeir a dues raons: o perquè no tenen vostés clar un programa d'actuació o, si en canvi el tenen, tenen por a fer-lo públic. Eixa por els impedeix la possibilitat a estes Corts també de debatre-ho i, si cal, poder-lo millorar.

En 1991, el senyor conseller de Cultura, Educació i Ciència, en resposta a una pregunta que li formulava est diputat, afirmava que tenien uns objectius clars, que tenien una planificació, que estaven elaborant un alçament de camp i que en el moment en què estiguera complet es donaria a conèixer. Bé, fins a hui, encara no hem tingut oportunitat de conèixer-lo. I va afegir el senyor conseller a continuació que es donaria a conèixer, sobretot per a poder-lo discutir i per a poder arribar a un acord. Bé, ha passat un any i mig i no hem conegut quin és eix mapa escolar, i molt menys hem pogut discutir i arribar a un acord al respecte.

Per això que en la nostra proposta de resolució plantejem un termini més que raonable per tal que vostés presenten a estes Corts el mapa escolar, i més si considerem que a l'inici de la legislatura vostés manifestaven tenir pràcticament ultimat est instrument de previssió de necessitats en infraestructures.

Que s'ha fet de la seua voluntat per a discutir, per a parlar, per a arribar a un consens en est tema? Ara ho poden constatar en el seu posicionament com a Grup Socialista. Els grups de l'oposició hem coincidit sempre respecte a la necessitat i urgència del instrument que suposa el mapa escolar. Del Grup Socialista sols fins ara hem rebut promeses, manifestacions de bones intencions i, en definitiva, «futuribles». Est és el moment de plasmar eixes voluntats de manera clara i inequívoca, recolzant, si així ho consideren, la proposta de resolució que presenta el nostre grup des del convenciment de la seua oportunitat i urgència de disposar d'eix mapa escolar.

Gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Molt breument, per a oposar-nos, des del Grup Parlamentari Socialista, a la proposta de resolució que en aquests moments presenta Unió Valenciana. I oposar-nos, precisament, perquè, com sa senyoria estava present en les darreries de l'anterior període de sessions, l'honorable conseller de Cultura, Educació i Ciència va informar que en aquets període de sessions es presentaria formalment en aquestes Corts l'estudi de les necessitats derivades de l'aplicació de la LOGSE a la Comunitat Valenciana. I l'oportunitat d'aquesta proposta de resolució que presenta sa senyoria en aquests moments bé donada precisament per aqueixa proposta formal que fa el conseller en el seu moment. I analitzar també les dates que vosté dóna, del 91 i 93. Cal recordar que aquesta legislatura començà en maig, a finals de maig del 91 són les eleccions i el període de sessions primer és setembre-desembre, on fonamentalment es debaten els pressupostos, i després els dos períodes fins a l'actualitat.

Vull recordar també que en aquests moments, que si en novembre quan es fa la proposta per part del conseller, es diu que es presentarà ara, el període transcorregut ha estat també destinat fonamentalment, com sap sa senyoria i totes ses senyories, a debatre els pressupostos. Per suposat que no existeix cap tipus de por ni cap tipus de temor, ni per part del

grup parlamentari i molt menys des del Govern socialista de la Generalitat Valenciana, per a presentar aquest pla d'actuació. És presentarà formalment, com va dir el senyor conseller, en aquest període de sessions. I sa senyoria tindrà coneixement de tota l'aplicació, de tot l'estudi d'aplicació de la LOGSE, i no de la foto fixa del mapa escolar, que és el que vosté demana en aquest moment.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyora Morte, aludeix vosté a un compromís que ha prés ja el conseller de Cultura, Educació i Ciència respecte al mapa escolar de què es faria dins del període de sessions. Jo li recorde a sa senyoria que el període de sessions acaba de començar. En tot cas, si el senyor conseller va adquirir un compromís, va ser com a conseqüència de la insistència de tots els grups de l'oposició, no del meu grup, de tots i cadascú dels grups de l'oposició. I cadascú d'eixos compromisos que va agafar el senyor conseller ha quedat incomplert. Perquè eixos compromisos venim arrossegant-los des de 1991, no és un tema nou, no és un tema que es du per primera vegada a esta Cambra.

Per tant, aquí hi ha un compromís que no s'ha acomplert. I per eix motiu el nostre grup planteja com a proposta de resolució el que es faça, perquè entenem que és una qüestió importantíssima, entenem que és una qüestió inajornable per a poder afrontar la política de construccions escolars amb garanties i des d'un posicionament, des d'una base lògica i objectiva i fonamentada. I això no s'ha fet. Simplement, el que sí s'ha fet és el que ha fet vosté esta vesprada ací, donar paraules, bones raons, però a l'hora de la veritat no complir.

Vostés el que han fet és no assumir amb transparència la gestió que estan fent. Refugen fer públic quin ha de ser el pla de construcció de centres i on van a ubicar-se eixos centres. Això és el que estan fent. I ho estan fent així perquè vostés tenen por a les conseqüències. Li ho torne a dir, tenen por a les conseqüències, perquè saben que a partir de l'implantació de la LOGSE molts xiquets i xiquetes que des dels dotze als catorze anys estudiaven EGB en els seus pobles, ara hauran de desplaçar-se per a fer el primer cicle d'educació secundària, on la desició política haja marcat que s'ubiquen eixos centres en el moment que es marquen. I és clar que són conscients del desgavell que això suposa i dels moltíssims problemes que va a provocar eix fet. Per això vostés no s'atreveixen a fer públic el mapa escolar, i no per una altra raó, només que per això. Caldrà un transport escolar amb caràcter general per a la immensa majoria dels pobles de la nostra Comunitat Valenciana. I això vostés ho saben. I això és el que no s'atreveixen a fer públic, perquè no ho sàpia la gent.

Vostés no tenen transparència a l'hora d'informar sobre est tema, precisament perquè tenen por —li ho repetesc— tenen por. I creem, nosaltres, en el nostre grup, que és molt important conèixer eix mapa escolar per a poder contrastar criteris, per a poder contrastar els objectius marcats i que no calga la lectura que es pot donar en estos moments que els centres de secundària vagen a ubicar-se amb criteris de política partidista, que no amb raons objectives. Si volen evitar que es puga fer eixa lectura, afronten amb valentia el que és la seua responsabilitat i facen públic el mapa escolar, facen també possible que eix mapa escolar —acabe de seguida, senyor president—, facen possible també que eix mapa escolar puga ser debatut, contrastat

entre tots els treballadors de l'ensenyament, entre tots els professors, entre els pares i sobretot en esta Cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Molt breument, perquè és cert que des del primer període de sessions o des del primer moment d'aquesta legislatura, i per part de tots els grups parlamentaris, és evident, i tots recordem, que hem estat recolzant interessats pel tema de l'aplicació de la LOGSE. Però fonamentalment i puntualment, com he dit abans i torne a repetir, en el segon període de sessions, que abarca de setembre a desembre de l'any 92, l'honorable conseller va fer la proposta també i després d'una sèrie de comunicacions, de relacions i amb tots els grups parlamentaris, va fer la proposta i va ser qui va dir que en aquest període de sessions presentaria el pla d'actuacions, que és una cosa més —torne a repetir-li— que un mapa escolar, és alguna cosa més que un mapa escolar i on, per tant, estaran totes les necessitats derivades de l'aplicació de la LOGSE.

Sa senyoria estarà d'acord amb mi que és alguna cosa més que l'ubicació, i que evidentment no tenim gens de por en presentar i portar endavant la LOGSE, la seua aplicació, el pla de necessitats i tot allò que faça relació amb qualsevol problema que puga afectar a qualsevol ciutadà o ciutadana, per més edat o menys edat que tinga, d'aquesta comunitat.

No tenim cap tipus de por. I en eix sentit continuarem treballant pels ciutadans i ciutadanes de la Comunitat Valenciana. Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.

Passem a votar la proposta registre d'entrada 15.607, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre la LOGSE.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les set menys vint minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 25 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 45 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió.

Per a la defensa de les seues propostes, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, té la paraula el senyor Mollà.

Per favor, senyories, prenguen scient i guarden silenci. El senyor Mollà està en l'ús de la paraula.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

La proposta de resolució 15.562 ha estat transaccionada per tots els grups parlamentaris. I vaig a procedir a la lectura tal i com queda: «Les Corts Valencianes acorden adreçar-se al Parlament espanyol urgint la tramitació i aprovació de la modificació de l'Estatut d'Autonomia per a incorporar les competències de la LOTRAVA i la derogació d'aquesta, tal i com es va aprovar unànimement pel Ple de les Corts el 2 de juny de 1992.»

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Anem a passar a votació aquesta proposta de resolució que ha estat llegida pel senyor Mollà.
Comença la votació.
Vots a favor, 40; cap en contra; cap abstenció.
Algun grup desitja...? Senyor Mollà, té la paraula per a explicació de vot.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

El senyor president:

Per favor, senyories, guarden silenci.
Senyor Mollà, té la paraula.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies.
La proposta de resolució que acabem de votar el que fa, com totes ses senyories saben, és demanar que la reforma de l'Estatut d'Autonomia que aprovarem fa ja més de mig any en aquestes Corts Valencianes, que en definitiva el que ve a representar és, des del nostre punt de vista, resoldre un greuge històric que va ser que en el seu moment l'Estatut no fóra tramès per la via del 151 de la Constitució, sinó per la via del 143; va ser en el seu moment aquesta proposta de modificació qualificada com insuficient des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida; aspiràvem nosaltres que la modificació fóra per a ampliar més les competències.

Però el que sí està clar és que eixa modificació que aprovarem, l'aprovarem per unanimitat, i jo crec que l'intenció que no passara eix desé aniversari de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia sense recuperar el que en altre moment havíem demanat i que després de deu anys pareixia que anava a fer-se realitat.

Pensem que és important que això no s'ha produït, i pensem que és important, per tant, que les Corts Valencianes tornen a expressar i expressem nosaltres la satisfacció per la manera unànim en què s'ha aprovat la resolució, torne a manifestar, el desig que el Parlament espanyol tramite amb urgència i aprobe eixa modificació de l'Estatut d'Autonomia.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Ansuátegui, vol explicar el seu vot? Molt bé.
Per Unió Valenciana? Pel Grup Parlamentari Popular? El Grup Socialista?
Senyor Mollà, està en l'ús de la paraula per a la defensa de les dues propostes següents.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
És la proposta de resolució número 15.554 sobre la corresponsabilitat fiscal i la cessió de la gestió de l'IRPF, que ha estat transaccionada entre el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, de manera que la proposta quedaria de la següent forma: «En el marc de l'acord de finançament de les comunitats autònomes alcançat en 1992, el Consell promourà aquelles propostes tendents a alcançar el consens necessari pel que fa a un major grau de corresponsabilitat fiscal per les comunitats autònomes en el marc de la necessària cooperació entre les administracions, considerant les Corts Valencianes que la cessió de la gestió d'un tram de

l'IRPF per part de l'administració central a la Generalitat Valenciana és un element important en la consecució d'aquesta corresponsabilitat.»

El senyor president:

Perdó, senyor Mollà. Com és una proposta transaccional entre dos grups i no és unànim, procedeix, en tot cas, que es defense, si és el criteri del seu grup i de l'altre grup que ha signat aquesta proposta.

Té la paraula el senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Moltes gràcies, senyor president.
De manera breu.

El senyor president:

La presidència entén que no hi ha cap oposició per part de cap grup a la tramitació d'aquesta proposta.
Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
Es tracta de manifestar la voluntat de les Corts al respecte d'un debat, que és un debat d'actualitat, que enllaça —per dir-ho d'alguna forma— amb alguna altra manifestació expressada ja per aquestes Corts, unànimement a més en el sentit d'avançar cap a la corresponsabilitat fiscal. Es tracta, per tant, d'aprofundir en eixa via i incloure la consideració que la cessió en concret d'un tram de l'IRPF per a la gestió per part de la Generalitat Valenciana considerariem, en el cas que tots votaren favorablement, i sens dubte és la posició del nostre grup parlamentari, que és un avanç en eixa via de la corresponsabilitat.
En eix sentit és en el que demanariem també el vot de tots els grups. Gràcies.

El senyor president:

No hi ha torn en contra?
Passem a votació la proposta de resolució que ha estat transaccionada i llegida pel senyor Mollà.
Comença la votació. Senyor Castelló, perdó.

El senyor Castelló Boronat:

Para aclarar que la transaccional está presentada solamente por los grupos de Izquierda Unida y Partido Socialista, exclusivamente. Gracias.

El senyor president:

Sí, exclusivamente.
No se ha opuesto nadie. Nadie ha pedido turno en contra y el presidente la pone a votación. Vamos a esperar porque ha habido una interferencia. Vamos a esperar para poder repetir la votación.
Comienza la votación.
Por 73 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención, queda aprobada la propuesta de resolución.
Señor Mollà, tiene la palabra para su tercera propuesta de resolución.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats, es tracta de la proposta de resolució 15.555, que textualment el que diu és: «Les Corts Valencianes consideren fonamental per a l'articulació dels diferents nivells de l'administració, en base a una millor i més pròxima i eficaç atenció als ciutadans i ciutadanes, i atenent a

les competències exclusives sobre règim local, referenciada en l'apartat 8 de l'article 31 de l'Estatut d'Autonomia, requerir al Consell per tal que presente en un termini de sis mesos una iniciativa legislativa que regule el règim local valencià, la seua estructura comarcal i els seus mecanismes de finançament.»

És, efectivament, una proposta de resolució que té a veure amb algunes qüestions de les quals ja hem parlat, hem parlat en diferents situacions, i que des del nostre punt de vista és un element fonamental de l'articulació administrativa en el conjunt del País Valencià. Diríem més encara: hui s'ha anunciat, i en altres debats anteriors s'ha parlat també d'aquestes qüestions, hui per exemple s'ha anunciat la possibilitat que el Consell en un futur no excessivament llunyà, plantejara una llei d'entitats locals menors, plantejara una llei de mancomunitat. La veritat és que nosaltres pensem que anar presentant est tipus de projectes de llei i no abordar la realitat d'una problemàtica, que no és que siga una problemàtica que ens inventem nosaltres, que no és una problemàtica en la qual tinga el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida una insistència especial per algun motiu, digam, propi del grup, sinó que és la resposta a allò que està sent un motiu de preocupació molt important per part de la majoria dels municipis, del municipis del País Valencià, dels municipis del conjunt de l'Estat.

Fins i tot la pròpia Federació Espanyola de Municipis i Províncies ha acordat convocar una assemblea extraordinària el mes de maig per a tractar l'articulació dels ajuntaments dintre de tot l'entramat administratiu. Fins i tot en posicions, de vegades, defensades fonamentalment per representants del partit socialista, que nosaltres no compartim, perquè ens sembla que efectivament és entrar a una confrontació entre els ajuntaments i les comunitats autònomes, que no seria bona ni per als ajuntaments ni per a les comunitats autònomes.

Però el que sí està clar és que per a evitar eixa confrontació, per a realment resoldre la problemàtica que es planteja, que no és altra que la d'una certa desconexió i una certa descoordinació en la gestió de determinades competències, les Corts Valencianes, i cadascú al seu nivell, hauria de donar una solució al tema. I eixa solució no és altra que fer ús d'una competència que tenim, que és la competència de règim local, una competència que ve aquí, en l'apartat 8 de l'article 31 de l'Estatut d'Autonomia, i que el desenvolupament d'eixa competència on ha de conduir necessàriament és a la redacció d'una llei de Règim Local Valencià, naturalment, naturalment. En la qual poden estar integrades, com en alguns projectes que han circulat en altre moment, el tema de les mancomunitat, perquè en definitiva és règim local. El tema de les entitats locals menors, perquè en definitiva és règim local. El tema de les comarques, naturalment, naturalment, perquè és règim local. I el tema que preocupa considerablement, que és el tema del finançament, i que nosaltres pensem que la millor cosa és establir un debat al respecte i articular-ho d'una manera concreta, i articular-ho d'una manera concreta.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta proposta de resolució no hauria de ser entesa com una proposta de resolució únicament del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sinó hauria de ser entesa com la proposta de resolució que per al règim local en el País Valencià seria necessari aprovar. I en eix sentit, per tal que les institucions locals i la institució autonòmica, la Generalitat Valenciana, tinguen una articulació correcta que permeta resoldre millor els problemes de ciutadans i ciutadanes del País Valencià.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Torn en contra. Señor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Como quiera que el tema que me trae de nuevo aquí en la tribuna ha sido ya objeto de una intervención anterior, voy a intentar no repetir argumentos, puesto que ya son sabidos por sus señorías, y simplemente discrepar, discrepar de esta propuesta del señor Mollà, en el sentido de que todos los esfuerzos que en este campo se hagan han de desembocar, como decía hace unos momentos, en una ley de régimen local. Puede que eso sea cierto, pero no en este plazo inmediato, o en esta premura, que aparece solicitado este proyecto de ley en su propuesta.

Y lo digo porque si el fundamento legitimador de esta propuesta de su grupo es, como se dice literalmente, la articulación de los diferentes niveles de la administración, en base a una mejor, más próxima y eficaz atención a los ciudadanos, reconocerá su señoría que descartando, por las razones que luego le explicaré, la idea, o la posibilidad de una inmediata promulgación de la ley de régimen local valenciana, hay dos maneras de articular esos niveles de administración. Descendiendo de lo que es el nivel municipal, estrictamente, a través de lo que se llaman entes menores, y ascendiendo de un nivel municipal hacia las mancomunidades.

Y esto es lo que vienen pregonando, predicando, manteniendo y defendiendo los socialistas, mi grupo, y el Consell de la Generalitat.

Hemos dicho antes que para evitar situaciones traumáticas, para conseguir un consenso lo más amplio posible, para recoger fundamentalmente la experiencia de gobierno en estos tiempos, creemos que aún no está madura la ley de régimen local, y fundamentalmente, y ahora vamos a entrar en ello, por dos razones que usted entenderá perfectamente.

Usted me dice que en esa ley se podría abordar el tema de los entes menores i el tema de las mancomunidades, pero no se puede abordar, señor Mollà, el tema de la comarcalización, aún en esa ley. Por tanto, no sería oportuna, como por supuesto tampoco se puede abordar el tema de la financiación de los municipios, que usted sabe que es un tema que rebasa nuestra competencia, nuestra responsabilidad, y sobre todo mientras perdure esa duda acerca del futuro de nuestras diputaciones provinciales.

Por tanto entendemos que con esto es suficiente para justificar nuestro rechazo a su propuesta.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Callao, crec que ha intentat donar una sèrie d'argumentacions. La veritat és que, i sense que es moleste, perquè de vegades la voluntat d'est diputat en est sentit no ha sigut seguida, sense que es moleste, crec que ha fet alguns intents de argumentar, però no ho aconsegueix de cap manera, i fins i tot en la seua pròpia intervenció jo crec que s'ha pogut veure una important manca de convenciment.

I jo ho comprenc perfectament, ho comprenc perfectament. Perquè, clar, quina és la regulació parcial que fins ara s'ha fet des de les Corts Valencianes a instàncies del grup socialista i del Consell?. Doncs s'ha fet la llei de coordinació de les diputacions. I vosté acaba de dir: «no sabem el futur». No és que no sapiam el futur de les diputacions, sinó que aquí en estes mateixes Corts el propi grup socialista ha reconegut que eixa

lleï no funciona bé, no ha funcionat bé, i segueix sense funcionar bé. Ara ja no és que no funcione bé, ara és que pràcticament ja ni funciona.

Hi ha una altra lleï parcial, la lleï de creació del Consell Metropolità de l'Horta. Senyor Callao, hi ha presentada una proposició no de lleï del nostre grup parlamentari sobre el tema del Consell Metropolità de l'Horta. Jo estalvie parlar molt ara del Consell Metropolità de l'Horta, però està clar que en tot cas abona la nostra tesi i no la seua. El problema no és d'eixes regulacions parcials, però a més a més reconega que estan en una actitud política absolutament a la defensiva en eix plantejament.

Què fan? Doncs resulta que efectivament hi ha un problema en les entitats locals menors. ¿Per què? Doncs perquè hi ha unes aspiracions d'independència, de constitució de municipis nous i, per altra part, hi ha —digam— una racionalitat de dir «és que no és bo, perquè, si tenim cinc-cents i escaig... amb tota una sèrie de problemes». I vostés van a eix problema puntualment. «Bé, com vénen de front, vaig a posar un taponet per aquí».

El problema de les mancomunitats. Clar que anem a dir d'açò, estem cansats de la gestió dels residus, tota una sèrie de temes que està clar que tenen un àmbit superior als ajuntaments, superior als municipis. Hi ha una allau, una demanda, una dificultat d'articular això, i vostés diuen: «anem a posar un altre taponet per aquí». No és això, senyor Callao. Vosté sap perfectament que no només està madura la situació, sinó que hi ha una demanda cada vegada més ampla per part dels ajuntaments i per part de la pròpia administració de la Generalitat. Que no té interlocutors moltes vegades vàlids en la seua relació amb l'administració local per a fer eixa lleï de règim local.

Que pot incloure, (Remors) —i acabe ja, senyor president—, que pot incloure perfectament un inici de determinació de com poden anar configurant-se les comarques, no necessàriament els límits geogràfics de les comarques, i això tots ho sabem. I també el finançament, que sí depèn de nosaltres, la relació en eix finançament, les competències, són de les diputacions, són de la Generalitat, són de l'ajuntament, són de les comarques. Tot açò cap perfectament. I no només cap, sinó que és absolutament necessari.

Senyor Callao, reflexione el sentit del seu vot. Gràcies.

El senyor president:

Señor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Señoras y señores diputados.

Muy brevemente, yo lamento, señor Mollà, que me diga usted que no soy capaz, argumentando, de convencerle. Yo estoy dispuesto a salir tantas veces como la presidencia me lo permita para llegar a ese convencimiento, que creo que es bueno para todos.

El senyor president:

Otro día, señor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Otro día, como decía el señor presidente.

Pero hoy, hoy concretamente, debo decir que de actitud defensiva nada, porque me parece que cuando yo le he dicho, y no en su debate, sino en otro anterior, he anunciado —porque así se me había autorizado a hacerlo—, que estaba en marcha el estudio de dos anteproyectos sobre entidades locales menores y mancomunidad, eso no es estar a la defensiva. Eso es estar simplemente al tanto de lo que ocurre.

Me parece una falta de respeto tremenda que un diputado de estas Cortes como usted califique a las leyes de esta cámara

de «taponets». Me parece que es una falta de respeto absurdo, y una falta de respeto a la labor que emana, a la labor legislativa que emana de este parlamento.

Aquí se saca con el concurso de todos, por supuesto, unas leyes que no merecen, por supuesto, ese calificativo. Y también, con el permiso de la presidencia, dando punto final a este debate, me gustaría aprovechar el turno para pedir perdón públicamente al grupo de Unión Valenciana porque antes he tenido el lapsus de encajarlos dentro de un grupo que decía yo que no habían pedido plazos en sus enmiendas, en cuanto al tema de Tous. Y he tenido ese lapsus, porque mis notas me decían lo contrario, en el sentido de que había que excluir de esa calificación al grupo de Unión Valenciana, que sí que pedía que el plazo fuera para el año 93.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta. Señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Simplement per a agrair públicament el gest, que li honra, del senyor Callao.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució defensada pel senyor Mollà.

Comença la votació.

Vots a favor, 31; en contra, 40. Queda rebutjada la proposta.

El senyor Ansuátegui té la paraula per a defensar les propostes del Grup Parlamentari Mixt.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

És intenció d'est diputat, senyor president, en esta intervenció, esgotar la defensa de totes les propostes que ha presentat, i concretament la 15.570, a la qual hi ha una transaccional que crec en primer lloc la debatem, la votarem i després passarem a les restants. En segon lloc, en l'altre grup serà la 15.567, que fa referència a la lleï de Cambres Agràries i als funcionaris transferits als ajuntaments. La 15.568, sobre l'elaboració del PEV-III. La 15.564, sobre modificació de la LOFCA. Y la 15.573, sobre empreses d'economia social. La 15.569, sobre la LOGSE. Y la 15.566, sobre la Universitat Jaume I.

El senyor president:

Molt bé.

Si té l'amabilitat, done lectura a la transaccional, senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Aquesta transaccional va a comportar la retirada de la proposta de resolució que he dit abans, 15.570, en què es demanava que durant el primer període de sessions es presentara un pla d'actuacions sobre paratges naturals i que en un segon apartat comportava també l'elaboració d'un pla contra incendis forestals.

Però, com resulta que hi ha una esmena també transaccional del Grup Socialista que fa referència al pla d'incendis forestals, que ja la defensarà el grup corresponent en el seu moment, per tant aquesta proposta de resolució queda retirada i vaig a llegir la proposta de resolució que queda, referent a la lleï d'Ordenació d'Espais Naturals, que diu que «el Consell de la Generalitat Valenciana...

El senyor president:

Senyor Ansuátegui, perdone vosté, però és que no ho he entès bé. ¿És que és una transaccional entre la del Grup Socialista i la de vosté?

El senyor Ansuátegui Ramo:

No, és una transaccional que fa referència a la proposta presentada per est diputat, la 15.570, i que inclou la proposta del PSOE, del Grup Socialista, 15.630 i d'Esquerra Unida, 15.545...

El senyor president:

Que retiren les propostes.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Exactament.

El senyor president:

Molt bé.

El senyor Ansuátegui Ramo:

El que ocorria és que la meua tenia dos apartats, que els retire completament.

El senyor president:

Moltes gràcies. Té la paraula, senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

La proposta de resolució diu el següent: «Que el Consell de la Generalitat Valenciana presente, en el termini d'un any, ante estas Cortes un proyecto de ley de Ordenación de los Espacios Naturales de la Comunidad Valenciana, que, contemplando las distintas situaciones de protección de nuestro medio natural requiere, la sistematice, mejore y complete. Igualmente que dentro de la presente legislatura se elaboren los instrumentos de ordenación para todos los espacios protegidos de la Comunidad Valenciana, incluyendo sus respectivos planes de actuación.»

El senyor president:

La presidencia entiende que la propuesta transaccional, que supone la retirada de las dos propuestas de los otros dos grupos, o es defendida por el señor Ansuátegui o comparte su tiempo con los otros dos grupos. Pero dígame desde el principio.

El senyor Ansuátegui Ramo:

No se ha comentado este tema, pero...

El senyor president:

Lo digo por la ordenación del tiempo.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Podemos fijar la postura.

El senyor president:

No, no. Es que puede haber un turno en contra...

El senyor Ansuátegui Ramo:

Sí, por supuesto.

El senyor president:

...de algún otro grupo. Y, por lo tanto, si el señor Ansuátegui asume la defensa del conjunto, la presidencia no tiene ningún inconveniente.

Señor Ansuátegui, está en uso de la palabra.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Señorías, después de la promulgación de la ley de Espacios Naturales de la comunidad, de los diferentes planes rectores de los espacios naturales de nuestra comunidad, e incluso la elaboración de algunos planes rectores, entiende este diputado, y creo que lo va a compartir el resto de los diputados, que es necesaria una ordenación de estos espacios naturales y una, digamos, reactivación y puesta a punto de los planes de actuación en cada uno de estos espacios. Al mismo tiempo que entendemos que se debe de llevar a cabo dentro de esta ordenación, una mayor digamos, programación tanto a nivel presupuestario, como de puesta en funcionamiento de los órganos de estos planes rectores de los espacios naturales que tienen una misión fundamental. Considerando la importancia que tienen a nivel de nuestra comunidad, el servicio que pueden prestar a un turismo ecológico importante, debidamente regulado, y que puede ser complementario a la vez de este turismo habitual a nivel de nuestra comunidad.

Y por lo tanto, sin agotar el tiempo, creo que es importante la presente propuesta de resolución. Porque es un paso más en esta política ecológica, en esta política de medio ambiente, que entre todos los grupos debemos de ser capaces de llevar a cabo para que estos espacios naturales, tantas veces debatidos en estas Cortes, con tanta polémica y con tanta preocupación por parte de todos los grupos, requieren esta nueva ordenación y esta nueva sensibilidad y al mismo tiempo compromiso, que va a comportar para el gobierno de turno la elaboración de esta normativa.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

¿Turno en contra?

Señor Martín Quirós, tiene la palabra.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados, nuestro grupo va a votar en contra de esta propuesta, puesto que realmente parece completamente absurdo pretender que la política del gobierno socialista que escogió en su día el año 86, cuando inició la política de declaración de parques naturales, en este momento, merced a una propuesta de un parlamentario ajena al Grupo Socialista, se le diga cómo tiene que organizar una política que lleva encaminada desde el año 86. O sea, hace 7 años.

Una de dos, o ustedes esperan que venga alguien de fuera a arreglarles la casa o realmente sean ustedes coherentes y no vengán a firmar propuestas conjuntas cuando en realidad ustedes no han sido capaces de hacer nada.

Yo recuerdo, porque presenté alegaciones al plan de la Albufera, y que mereció como respuesta decirme fascista por parte del conseller entonces, «este señor es que es un fascista». Bueno, pues bien. Porque estaba en contra de sus propuestas. Desde el 86 al 89 aquí hubo una política tremenda de agitación, de frenesí, de declaraciones de parques naturales. Se calificaron parques y parajes casi sin tregua. Y del 89 en adelante el más absoluto silencio.

La Albufera, que fue declarada el año 86, el mismo año que se declaró el del Delta del Ebro, se le dieron 18 meses para hacer el decreto de plan especial. Ha tardado 5 años, y encima se olvidaron de consultar con el Consejo de Estado y se nos ha anulado. O sea, por el contrario el del Ebro funciona perfectamente con 18 funcionarios, con su director, con sus técnicos superiores y con su propia guardería. Aquí no hay ni presupuesto para carburante de los guardas. Así está la cosa.

En cuanto a los parajes naturales del Hondo, de Torrevieja y Santa Pola, tampoco tienen plan especial desde el año 88 en que se declararon espacios protegidos. Aquí nadie se ha acordado de ellos desde entonces. El Peñón de Ifach tampoco tiene plan especial, ni personal adscrito ni director. Se dinamitó un hotel. Pero en su lugar se construyó un centro de acogida mucho más grande que el hotel, por cierto. Y un gran aparcamiento de coches que armaba tal confusión que tuvieron que cerrarlo. O sea, así. La política de protección, hay que decirlo, y hay que decirlo, ¿cómo van ustedes a cambiar ahora y en el plazo de un año hacer no se qué? No, hombre, no. Ustedes escogieron este camino y ustedes siguen.

El paraje de Cabanes-Torreblanca carece de plan especial. El desierto de las Palmas, imagínense cómo está, sin plan especial y «socarrado», que no queda, vamos, no quedan más que los monjes. La Font Roja, dos funcionarios y el plan especial hace 16 días que lo aprobaron. Hace 16 días que lo aprobaron. La Marjal de Pego-Oliva, un decreto incorrecto que ignora la previa existencia de plan de ordenación de recursos naturales para la declaración del parque natural. Que también les ha inhabilitado todo el procedimiento. Otro error como el de la Albufera.

Por todo ello hemos perdido que la Comunidad Económica en el año 92 nos concediera el suficiente dinero para poder financiar estas operaciones. A España le dieron 320 millones, ampliables a 1.000, y habían tres proyectos valencianos para poder usar de esa financiación.

O sea, aquí hay: la Albufera de Valencia, 21.000 hectáreas; Peñón de Ifach, 35; Islas Columbretes —la única que se puede considerar que ha tenido un buen resultado— 16 hectáreas; el Montgó, 2.000; la Font Roja de Alicante, 2.450. En total 25.501 hectárea de parque natural. Y de parajes, Cabanes-Torreblanca, 213; el Hondó de Alicante, 2.387; el desierto de las Palmas, 2.000; la Mata de Torrevieja, 3.693; y las Salinas de Santa Pola, 2.496. Total 36.000 hectáreas declararon de protección, y no han pegado golpe, y no han pegado golpe. Y ahora piden una ley especial de un año. Pero si no saben por dónde van...

¿Qué quieren, un poquito más de oxígeno para ver si pueden ustedes hacer otra vez...? Esto es un auténtico caos, que naturalmente, en la época electoral va muy bien, dárseles de ese barniz, de ese esmalte de ecologista, pero como eso cuesta dinero, a la hora de la verdad no han hecho absolutamente... Es una vergüenza, es un sonrojo. Lo que hay que decir es que acaben los planes especiales a la máxima celeridad, que ustedes escogieron ese camino. Y aparte de eso, les recuerdo que hay una ley en marcha, la ley Forestal, en donde podríamos introducir perfectamente un determinado capítulo que diera salida a la petición que el ilustre diputado parece que... con ganas de cierta pedagogía, de organización y de estímulo a los socialistas, les brinda como salida digna.

Nosotros no podemos aceptar eso. Aquí hay que exigir que el camino que escogió el socialismo lo cumpla. Porque si no, ¡oiga! nos vamos a pasar el tiempo buscando siempre una salida nueva. Ustedes, les sale mal, inventaremos otra historia. No, hombre, no. ¿Ustedes han dicho que hay que hacer parques naturales, espacios naturales? Los cumplen, y los cumplen en el plazo que dijeron que lo iban a hacer.

Nada más.

(Ocupa la presidencia el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Ansuátegui, per a rèplica.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente.

Señorías. Mire, señor Martín Quirós, yo he podido notar un cambio de actitud en su intervención, porque mientras hablaba no me miraba a mí, sino miraba a los bancos de la izquierda, el Grupo Socialista. Pero como he defendido esta propuesta tengo que hacerle una serie de puntualizaciones, y tome nota porque está usted teniendo muchos *lapses* en sus intervenciones.

Le diré, yo, este diputado, en ningún momento tiene una voluntad pedagógica. En ningún momento he pretendido decir al grupo mayoritario ni al gobierno lo que tiene que hacer. Porque este plan emana de una enmienda elaborada por el grupo mayoritario, no por este diputado, sino que viendo el contexto de las enmiendas presentadas sobre este tema, y en una voluntad de avanzar en una postura, digamos, constructiva, no he tenido ningún reparo en intentar consensuar esta transaccional para avanzar en este camino.

Mire usted, yo no siento vergüenza cuando subo aquí, ni siento sonrojo porque la actividad parlamentaria comporta esto. Ni creo que nadie debe de sentirlo en este sistema. Pero voy a decirle una cosa, señor Martín. Hay un montón de parajes naturales que se han acordado a través del decreto de la conselleria, pero hay uno en concreto que usted ha hecho referencia que sí que tiene plan un rector con programas, con objetivos, debidamente con consignaciones presupuestarias. Otra cosa muy distinta —y me refiero al paraje natural Cabanes-Torreblanca— y otra cosa muy concreta es que la conselleria haya tenido dotaciones presupuestarias suficientes para llevarlo a cabo.

Y es voluntad, creo que debe ser voluntad de estas Cortes, a través del consenso, a través de propuestas de resolución ampliamente debatidas y consensuadas, todavía si cabe forzar más al gobierno para que profundice en el cumplimiento y desarrollo de estos parajes naturales. Que hay que reconocer que nada, absolutamente nada, había en nuestra comunidad, que como todo lo que empieza de la nada comporta un camino en un recorrido que es difícil, y como también a lo mejor ha habido una falta de concienciación por parte del gobierno de la importancia que era hacer dotaciones presupuestarias en este campo por las repercusiones que tiene a muchos niveles, nos encontramos en que hay una laguna que hay mucho que hacer, hay mucho que trabajar.

Pero, por lo tanto, yo creo que esta propuesta de resolución no comporta ninguna vergüenza ni ningún sonrojo ni que yo haya pretendido decir al gobierno lo que tiene que hacer en esta materia. En absoluto. Lo único que pretendo es que se profundice, que se avance y que se trabaje en este campo, que efectivamente queda mucho por hacer, y se ha hecho poco, pero habrá que ver también por qué se ha hecho poco. Porque de la nada pasar a cinco es mucho más importante que de cinco pasar a veinticinco.

Por lo tanto, dicho esto, señor Martín Quirós, creo que en el paraje natural del Prat Cabanes-Torreblanca sí que tiene un plan rector...

El senyor vice-president primer:

Senyor Ansuátegui...

El senyor Ansuátegui Ramo:

...otra cosa distinta es que ese plan rector se lleve a cabo y se cumplan las dotaciones presupuestarias.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Senyor conseller de Medi Ambient, senyor Escarré.

Un moment, senyor Escarré. Senyor Arenas, per a què vol la paraula?

El senyor Arenas Ferriz:

(Inoible) ... reiteradas que ha hecho al grupo socialista el señor Quirós.

El senyor vice-president primer:

Bé, és una miqueta complicat la solució del problema. En qualsevol cas, com que el debat ha estat amb el senyor Ansuátegui, se'n fa difícil a esta presidència donar-li la paraula. Per tant, no li la dona.

Senyor conseller.

El senyor conseller de Medi Ambient:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Bien. Yo quiero manifestar aquí mi desacuerdo total con la siempre punzante actuación del diputado Quirós, que naturalmente nos tiene acostumbrados a descalificar al cien por cien cualquier actuación.

Entonces, la actuación de los espacios naturales, evidentemente, es una política de la que puedo decir y digo, como persona realista, que no podemos estar muy orgullosos, pero no como gobierno, sino como sociedad, señor Quirós, como sociedad.

Porque vamos a ver. La conservación de la naturaleza, todos nos llenamos la boca de que queremos conservar la naturaleza. Pero vayamos después a ver los alcaldes implicados por los planes rectores y vea usted la cantidad de alegaciones que presentan alcaldes de su grupo y del mío, porque siempre la conservación representa algunas limitaciones al uso.

Por otra parte, yo no sé quién ha dado a su grupo la ciencia infusa de saber sobre protección de la naturaleza más que nadie y pensar y asociar que, naturalmente, cualquier decisión para conservar los parajes naturales implica ante todo inversiones. Creo que eso habría que verlo, porque si su señoría lo sabe bien, lo que se trata al hacer parajes naturales fundamentalmente es proteger unos espacios y unas especies que viven en esos espacios que tienen interés, porque son muchos de ellos especies que están en peligro de extinción.

Por tanto, evidentemente muchas veces lo que se hace y lo que se ha hecho en estos momentos, yo creo que acertadamente hasta ahora, es limitar muchos usos. Y la limitación de usos muchas veces no cuesta dinero. Se trata de que se limitan los usos, señor Quirós, que es lo que muchas veces a su partido no le hace gracia. ¿Qué grandes inversiones hay que hacer en La Albufera que no sean las que se están haciendo? Por supuesto en saneamiento, cosa que está perfectísimamente abordada en estos momentos. Lo que pasa es que se están limitando una serie de usos y eso tiene una repercusión social, algunas veces solicitada por parte de los agricultores, yo pienso que con alguna razón en muchos casos, pero otras veces en operaciones no tan claramente de usos tradicionales sino de aspectos claramente especulativos.

Por lo tanto, con la política de parques y parajes naturales en esta comunidad se han zanjado muchas operaciones especulativas, sin duda, y eso comprendo que parezca... Pero no venga su señoría aquí a descalificar y a tener una especie de nueva visión sobre lo que es la conservación de la naturaleza que, bueno, que yo sepa no está inspirada por ninguna de las escuelas de grandes conservacionistas que yo conozco. Me parece que es peculiar. De todas maneras, como a su señoría le sobra originalidad en muchos aspectos, en este caso creo que también hace uso de ese don divino que Dios le ha concedido y que utiliza y del cual nos tiene muchas veces atónitos, por qué no decirlo.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Muchas gracias, señor presidente.

Fruto del trabajo y sobre todo de los desvelos y de las desgracias de su conselleria, le veo como es normal verlo a usted, le veo a usted quemado. Le veo un poco quemado, o socarrado.

Pero mire usted si es casualidad. Cuando se hace un espacio protegido o se declara un espacio protegido o un parque natural, es de suponer que por lo menos se va a concentrar allí una atención especial, una vigilancia especial y unos recursos económicos y humanos que le distingan con respecto a los devenires que ocurren en los lugares abandonados. Y mire usted si tiene desgracia, precisamente se le queman a usted las Palmas y el Montgó, territorios con decreto de parque natural. Usted verá qué clase de personal de protección tiene usted allí que se le queman preferentemente los parques naturales.

Y si desde el año 86 usted no es capaz de conseguir tener los decretos, los planes especiales de parque natural establecidos, oiga, pues qué quiere que le diga, no vamos a ir tirando petardos por ahí y haciendo un homenaje, un homenaje al mister. Usted lo que ha hecho ha sido una —no usted, el que le precedió— simple declaración propagandística *urbi et orbi* de que «aquí nos preocupamos de la naturaleza y miren ustedes lo que vamos a hacer» y el fracaso rotundo y absoluto. Lo de La Albufera es por no hacer caso a los demás. Se les avisó.

Y cuando uno hace unas alegaciones bastante serias —que si usted quiere se las remitiré— y le contestan como toda argumentación que es un fascista, pues luego pasa lo que pasa. Y entonces, oiga, lo que es natural es que no se diga que en dieciocho meses se va a poder solucionar un plan especial en un sitio tan complejo como el de La Albufera, que en cinco años ustedes no han sido capaces de resolverlo, porque tienen olvidos, oiga, son distraidillos, se olvidan del Consejo de Estado. Es como si ustedes estuvieran en Andorra, «pues mira, parque natural». Pues mire, aquí hay un Consejo de Estado. Como aquel que dice: es usted un poco distraidillo.

¿Y qué pasa? Pues que nos quedamos sin parques naturales. Y usted ¿qué pretende? Pues que esta ciencia infusa que dice usted que Dios me ha dado, pues eso, quizás que hemos pasado por el Desierto de las Palmas, y de algún traguito de aquel, pues...

¿Usted cree que eso es como para felicitar a usted? ¿Usted pretende que yo le felicite a usted o escaparse de la crítica? Si esto es un desastre. Le he leído a usted las 36.000 hectáreas y esto no me ha podido decir que hay un parque que tenga un plan especial. Si lo de Ifach clama al cielo. Dinamitar un hotel para hacer otro hotel más grande y meter un aparcamiento de coches... y oiga, un parque natural en el cual veraneo yo que pasan tres autopistas, cincuenta y dos pubs, se matan por la noche... Es que está hecho todo con los pies, y les sale, eso, a puntapiés.

Ahora, ¿le molesta a usted? Mire usted, qué quiere que le diga. Pero la oposición lo que tiene precisamente es que explicarle los errores de ustedes, que no tienen ni siquiera la suficiente claridad mental para hacer una autocrítica suficiente que se pueda beneficiar el pueblo. El dinero es colectivo, el patrimonio es colectivo y los errores son de ustedes. Hagan su propia autocrítica. Y del papelín este, si es usted capaz de, en una segunda intervención, las citas que le he ido haciendo de cada uno de los parques y parajes naturales, salvándole como le he salvado de las Columbretes, que realmente, por su poca extensión se ha resuelto bastante bien, si usted me puede

desmentir, hágalo. Pero no me descalifique, hombre, que eso está feo. Eso de descalificar a las personas, oiga, pues cada cual es como es. Todos queríamos ser, qué sé yo, Charlton Heston ¿no? Pero no puede ser. O sea, que cada cual es como es.

Ahora usted ¿qué quiere? ¿Que por mi carácter se han estropeado los parques naturales? No tiene ninguna relación su argumentación. O sea, ¿que porque yo tengo este carácter los parques naturales están sin hacer? Venga hombre. Esto sí que... Es que oiga, esto es un parlamento serio, señor Escarré, y usted debería serlo también.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor conseller.

El senyor conseller de Medi Ambient:

Señor Quirós, he hecho un canto a su ingenio. No le he descalificado. He dicho que es usted una persona extraordinariamente ingeniosa, ocurrente y que aparece de cuando en cuando en aspectos que considera importantes. No comparto el interés que pueda tener para ustedes en estos momentos atacar la política de parques naturales, aunque sí entiendo que ataque los parques naturales porque nunca ha sido algo que les haya preocupado demasiado. Eso lo entiendo.

En cuanto al Consejo de Estado, por favor, me parece muy bien, tomo nota. Y que nunca salga aquí ningún diputado de su partido a defender un cierto sentido autonomista, porque eso fue un alarde de autonomismo, de decir, «señores, el Consejo de Estado es Consejo de Estado, pero aquí la autonomía...» Ustedes no juegan a eso, díganlo claramente. Luego no se apunten a carros autonomistas precipitadamente.

Respecto al parque, usted veranea dentro de un parque natural. Felicidades. Yo no tengo la culpa de que algunas especies de aves interesantes habiten cerca de donde usted vive. Eso es un problema, una elección que hacen las aves, que también son seres dotados de sistema nervioso, que usted conoce y ya lo conoce bien, y que por lo tanto pueden elegir un hábitat y si su hábitat coincide con sus gustos, magnífico. Entonces se trata de que haya cierta armonía entre el veraneo del diputado Quirós y la existencia de las aves. Yo creo que eso es una movida que debe darse, pero no descalifica que, al hacer el parque, las aves y usted entren dentro del mismo parque. Es una cosa que hace que la ecología va por buen camino.

Respecto a la última cuestión de la quemazón y sus ingenios nacidos en el averno para desprestigiar la política de incendios, le diré que en el parque Yellowstone, en Estados Unidos, durante muchos años —sabe que es un parque natural— los incendios no se combatían. No se combatían los incendios porque se consideraba que los incendios eran un elemento natural. Por lo tanto, prestigiosos científicos norteamericanos dijeron que en los parques naturales, el que se produjese de cuando en cuando incendios era algo que, dentro de lo que es la conservación, era lógico y natural. Porque si no se producían incendios, lógicamente se estaba alterando la naturaleza.

No comparto la opinión de esos científicos pero sepa que hasta no hace mucho, hasta muy pocos años, la idea de un grupo de científicos era suponer que efectivamente el incendio —y Yellowstone no es el Mediterráneo— era algo natural, algo que estaba allí. No lo comparto y pretendo combatir los incendios, por supuesto, pero efectivamente eso es una opinión que estuvo aceptada unánimemente por un grupo prestigioso de científicos, no sólo estadounidenses sino también europeos.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem a votar la proposta que pretén fusionar les antigues propostes de registre d'entrada 15.570 i 15.630, sobre la llei d'Ordenació d'Espais Naturals de la Comunitat Valenciana.

Comença la votació.

Per 50 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions, és aprovada esta proposta transaccionada.

Senyor Ansuátegui, per a continuar la resta de propostes.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Com he dit anteriorment, senyories, vaig a defensar la resta de propostes de resolució. Done per defensada la 15.567, que fa referència al següent i que diu que «dentro de la política general de la conselleria de Agricultura, Ganadería y Pesca, se presente el proyecto de ley de Cámaras Agrarias de la Comunidad Valenciana y la regulación del proceso de transferencias del funcionario de las extinguidas Cámaras Agrarias a los ayuntamientos».

Hay otro grupo de propuestas de resolución que hacen referencia a esa política de choque, de la que tanto se ha hablado, para hacer frente a la situación económica a nivel de nuestra comunidad. En ella, la propuesta 15.568, como así ha sido acordado esta mañana en la junta de portavoces, queda en los siguientes términos: «Que las Cortes Valencianas acuerden manifestar su apoyo a un pacto de competitividad de la Comunidad Valenciana, a través de la elaboración del PEV III y del cambio de la política económica de inversiones tendente a la generación de empleo en base a un programa de objetivos.»

Esta propuesta tenía una serie de temas puntuales, de propuestas puntuales que, si bien es cierto que escapan de la competencia propia de nuestro Estatuto del Gobierno valenciano, intentaban apuntar cuáles podían ser las medidas para salir de esta situación. Y creo que no hubiera estado de más que estas Cortes se hubiesen podido pronunciar al respecto por aquello de que tantas veces instamos al Gobierno central y por qué no instar una vez más, a ver si en esta ocasión, dada la situación, realmente la asumían como propia. Pero, no obstante, creo que, como aquí se ha dicho muchas veces, no solamente hay que criticar sino que hay que presentar propuestas concretas alternativas para salir de la situación.

Yo creo, señorías, que en estos momentos es necesario una bajada de tipos de interés a un máximo del 10% para créditos destinados a la inversión de activos de las empresas, creación de empleo y apertura de mercados, base fundamental. También la reducción del impuesto de actividades empresariales y el aplazamiento de su entrada en vigor de forma progresiva en un período no inferior a cinco años, teniendo en cuenta que este ha sido impuesto que ha llevado a cabo las mayores movilizaciones del pequeño y mediano comerciante por la crisis que pasa y por la forma de aplicar y la incidencia que tenían sus economías de este impuesto. Entendíamos también que una medida de choque en esta situación era la potenciación de estímulos fiscales para la creación de empleo fijo y temporal, con subvenciones de un millón de pesetas para el empleo fijo y 500.000 pesetas para el temporal entre seis y doce meses, y la reducción del impuesto de sociedades a un 5% de la parte de beneficios, que se reinvirtieran en activos fijos de las empresas para la creación de empleo y la apertura de mercados.

Estas son medidas de choque, medidas concretas y puntuales, que deben, y estoy seguro, que van a ser tenidas en cuenta a otros niveles, si realmente se tiene la voluntad y la convicción y se sabe cuáles son los caminos a seguir para salir de esta situación, de la que no es ajena nuestra situación en la Comunidad Valenciana, ni mucho menos, porque esto incide en todas las empresas y de manera más directa todavía en nuestras empresas por sus características.

Creo que esta era una propuesta que, si bien en una parte no se contempla pero que sí que la expongo como medida. Creo que, en la elaboración de este PEV III o de estas medidas que el Consell tiene previsto llevar a cabo, muy bien debería de llevarse a cabo coordinado con el Gobierno central de la nación. Este es un tema sumamente importante al respecto, señorías.

Otro tema importante, otra resolución que entendemos debe de ser muy tenida en cuenta, y que de hecho ya ha sido debatida anteriormente con otros términos más ambiguos, es la propuesta de resolución 15.564 en la que se pide: «Que las Cortes Valencianas demanden la modificación y adaptación de la LOFCA —Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas— y de los mecanismos del Fondo de Compensación Interterritorial, mecanismo habilitado en su día para corregir los desequilibrios regionales que no sólo no ha conseguido sus objetivos sino que ha consolidado dichos desequilibrios. Asimismo, que las Cortes Valencianas, dentro de la corresponsabilidad fiscal, demanden la transferencia a las Comunidades Autónomas del 15% del impuesto sobre la renta de la personas físicas.»

He tenido el atrevimiento de fijar un porcentaje polémico, ampliamente debatido, pero que estoy convencido que será un 15, será un 10 o será un 18, pero que al final esa corresponsabilidad fiscal va a ser llevada a cabo porque así lo demanda la sociedad, porque así lo están reivindicando todas las comunidades autónomas —la nuestra no puede ser ajena— y porque al final el Gobierno central a buen seguro, en estos momentos preelectorales, va a reconsiderar y estoy convencido que va a cambiar.

Otra propuesta de resolución, que esta también tiene una clara intención como medida de choque para salir de la crisis, es la que dice: «Que, dentro de la política general de ayudas a la economía social de la conselleria de Trabajo, se proceda a la elaboración de un plan de actuación que sirva de medida efectiva, de creación de empleo y riqueza, en nuestra comunidad a través de la cooperativas y sociedades anónimas laborales.»

Es cierto que la conselleria de Trabajo no hace mucho ha sacado ya la orden en la cual se regulan las subvenciones y ayudas para las empresas de economía social. Pero es, entendemos, insuficiente; como insuficiente es la dotación presupuestaria que tiene como otras dotaciones.

Pero creo que dentro de estas medidas de choque, al margen de esta orden, que muy bien puede seguir adelante el proceso para que estas empresas se puedan acoger de economía social o sociedades anónimas laborales y cooperativas, también como medida el Gobierno debería de prever una ampliación de esta normativa de cara a un sector que beneficia a una clase trabajadora que, conjuntamente con la participación de capital privado, puede generar nuevos puestos de trabajo, que puede incluso reflotar empresas y que en muchos casos está sucediendo que está teniendo un cierto éxito este tipo de actuaciones.

Y creo que lo que pasa es que las normas son todavía restrictivas, que todavía no se han atrevido a despegar que esa ayuda vaya también para inversión de activos fijos o de inmovilizados concretos. Y creo que en este tema es otro camino a seguir como medida y propuesta de resolución para salir de la actual situación. Y esto no puede quedar en saco roto, porque creo que, si ya se está trabajando en este camino, creo que hay que profundizar más y que hay que ser más agresivos en este campo.

Otra propuesta de resolución es la que hace referencia a la LOGSE tantas veces debatida. Entiende este diputado que en un plazo de tres meses —lo del plazo de tiempo a veces suele ser muy subjetivo, pero en este caso se concreta en tres meses— la conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, dentro de la política general sobre educación, desarrolle y presente en

estas Cortes el plan de aplicación de la LOGSE —llámese plan, llámese mapa, llámese como se quiera llamar—. Pero creo que ha llegado el momento también de que nuestra comunidad empiece ya con plazos concretos, con unos criterios establecidos, y que todo el mundo los conozcamos y que se vaya ya conociendo cuál va a ser la aplicación de la LOGSE, que se vayan conociendo cuáles van a ser las consignaciones presupuestarias que puede disponer la conselleria para poderla desarrollar, porque entendemos que esta ley es importantísima para el desarrollo de la enseñanza en nuestra comunidad.

Otra propuesta de resolución es la que hace referencia a: «Que la conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, dentro de su política general universitaria, agilice, potencie y desarrolle la construcción del campus de la Universidad Jaume I, de Castellón, por la precariedad de sus instalaciones. En el plazo de seis meses el conseller de Cultura, Educación y Ciencia deberá presentar el plan de actuación, programación presupuestaria realizada en dicha universidad.»

Es cierto que en los presupuestos ya se contemplan las dotaciones presupuestarias para la universidad de Castellón. Es cierto que hay un plan y un proyecto de inversiones plurianual sobre la construcción del campus. Pero también es cierto que estamos observando un retraso en este tema por una serie de vicisitudes y problemas, pero que entendemos que este es otro tema que dentro de la política general y de la concienciación que todos tenemos, creo que se debe de afrontar para salir al paso de aquellos que están intentado en alguna medida capitalizar políticamente buscando conflictividad a donde solamente puede haber discrepancia en algunos planteamientos internos, pero que un tema es el funcionamiento de la propia universidad, que no va al caso, y otro muy bien las infraestructuras que demandan. Se ha dicho que tiene un trato preferencial la Universidad de Castellón, lo debe de tener porque empezar de cero, repito, no es igual como empezar de cinco. Por lo tanto, lo que pretende esta propuesta es profundizar en este tema.

Por lo tanto, señorías, estas son las propuestas de resolución que he tenido a bien proponer a sus señorías. Y creo que si las he defendido todas en su conjunto es por economía de tiempo, porque entendemos que la postura de los grupos está muy preconcebida cuando no se ha conseguido transaccionar estas enmiendas.

Pero lo que sí me gustaría, señorías, y concretamente dirigiéndome al grupo mayoritario y al Gobierno, que todas aquellas propuestas que se he defendido, que tienen un claro objetivo y tienen un profundo matiz económico para salir de esta situación de crisis en que nos encontramos, que en algún momento, y dudo mucho contar con el apoyo del grupo mayoritario y del resto de grupos y concretamente del Gobierno, se tengan en cuenta que no caigan en saco roto porque son propuestas de resolución muy estudiadas, muy analizadas, creo que sumamente objetivas y que, sin demagogias, sin radicalismo, sin crispación, son los caminos por los cuales se debe seguir para que en este pacto de competitividad, en este plan de choque que tanto se ha hablado, si no se ve respaldado en propuestas concretas de gobierno, en soluciones concretas y en aquellas soluciones como son los tipos de interés, como pueden ser los impuestos de sociedades, como pueden ser otro tipo de beneficios fiscales que emanan de la legislación del Estado; si a nivel de nuestra comunidad somos capaces de transmitir ese mensaje, esa preocupación y esas propuestas, por las vías reglamentarias que existen en nuestro ordenamiento jurídico, a buen seguro seguiremos adelante.

Pero sí que hay unas medidas que son responsabilidad única del Gobierno valenciano. Y, entonces, éstas sí que deben ser tenidas en cuenta, como es la actuación en la economía

social, como puede ser en todo aquello que suponga inversiones concretas, en carreteras, en infraestructuras, como solución para empezar a salir de esta crisis real, esta crisis real, y al mismo tiempo descartar esa crisis psicológica que existe en la sociedad, que nosotros nos ocupamos día a día, como se ocupan también los medios de comunicación y concretamente la televisión de ir entrando en todos los hogares, y día a día está potenciando y ayudando más a que esta situación de incertidumbre, en esta crisis que estamos padeciendo a todos los niveles y que incide de una manera más directa en la clase trabajadora, no se vea agravada y que, por lo tanto, empecemos a ver una luz, una luz en el horizonte, en lugar de las tinieblas y el oscurantismo que día a día se nos está presentando o intentando hacer ver a diferentes niveles.

Creo que en este debate, al final, lo único que va a importar ya no va a ser la radicalización del debate, lógico en estas Cortes, los planteamientos de cada grupo en un momento determinado para ocupar unos titulares al día siguiente, sino que lo que nos va a salir como conclusión de este debate a partir de mañana va a ser que las propuestas de resolución que tienen un marcado carácter económico, el Gobierno o el grupo mayoritario, aunque no las vote por cuestión de estrategia política en este momento, por lo menos las estudie, las reconsidere y las haga como propias, porque no importa protagonismos, lo que valen son obras y sobran todas las razones y todos los argumentos en esa situación.

Por lo tanto, señoras y señores diputados, termino mi intervención en este debate defendiendo todas estas propuestas. Y sólo me queda agradecer a todos ustedes la paciencia y tolerancia que han tenido con este grupo que empieza y termina conmigo mismo.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.

Per favor, senyor Ansuátegui, és tan amable de numerar les propostes finalment.

El senyor Ansuátegui Ramo:

La 15.567, la 15.568, la 15.564, 15.573, 15.569, 15.566.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.

Senyor Asensi, torn en contra.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente. Señorías.

Señor Ansuátegui, muchas gracias por su brevedad y también por su espíritu de colaboración en este debate, que creo que es muy de agradecer sobre todo porque a medida que va transcurriendo es lógico que ciertos temas vayan abriendo paso a la mayor rapidez para tratar otros, puesto que algunos se repiten y otros son, por así decirlo, subsidiarios o vienen a continuación de cosas ya debatidas.

Por lo tanto, no entiendan mi respuesta como un desaire, sino, simplemente, porque no me gustaría repetir argumentos y consideraciones que ya se han hecho anteriormente.

Y también porque, pese a que algunas de las enmiendas las votemos en contra, sin embargo, parte de ese espíritu está después recogido, lo que usted aporta, en enmiendas que mi grupo va a defender más adelante. En consecuencia, sí que queda reflejado en parte su posición en algunas de ellas.

Y también, naturalmente, reconocer públicamente el esfuerzo que un grupo tan poco numeroso como el suyo ha realizado para poder mantener y defender aquí, con dignidad, todas y cada una de las resoluciones en este debate.

No le contestaré en el orden que usted lo ha hecho, porque sería algo difícil, pero sí contestaré, digamos, una a una, a todas ellas.

Por lo que se refiere a la problemática de la correspondencia que usted plantea en su enmienda número 15.564, decirle simplemente que ya hay una resolución de la Cámara votada por unanimidad, donde se recoge la posición, vamos a decir, que todos los grupos reconocen como la mejor posición de cara a este importante problema. Y, por lo tanto, sería inoportuno volver a concretar o salirse de ese acuerdo que ya se ha establecido.

En relación con lo que usted propone respecto a la Universidad de Castellón, ya en parte se ha dado usted la respuesta, en el sentido de que es normal que haya un impulso mayor en el momento en que arranca, despegue una universidad. Pero tenga usted en cuenta que la cuestión presupuestaria que afecta a la construcción del campus de la Universidad de Castellón está bajo la responsabilidad de una comisión mixta Universidad-conselleria, creada precisamente para fijar los criterios general que han de presidir todo ese proyecto, con sus programas, el seguimiento de obras, cumplimiento de los plazos, etcétera. Y que, por tanto, esto deberá reflejarse, en definitiva, en un marco presupuestario donde se establezca el nuevo sistema de financiación de las universidades. Entonces, yo le remito a usted a ese planteamiento, que yo creo que es el correcto y el que puede hacer que la universidad de Castellón tenga una financiación suficiente y adecuada dentro de las posibilidades, naturalmente, que tenemos en esta comunidad.

Respecto de la cuestión que usted presenta en su enmienda 15.567 sobre la política en materia de cámaras agrarias, no hace falta que le responda muy largamente, puesto que la posición de mi grupo está muy clara a ese respecto y, por lo tanto, me remito a lo ya dicho con anterioridad y en otros debates.

Respecto al pacto de competitividad, de solidaridad y de empleo, de lucha contra el paro, que se ha planteado como tema central, podemos decir, en el debate de ayer, decirle que, nosotros vamos a tratar de sumar también su voluntad a la resolución que hemos presentado, pero no creemos que sea conveniente entrar en estas medidas que usted propone en concreto. En parte, porque son medidas que no son neutrales. En definitiva, debatir aquí y ahora sobre el aumento o la reducción del Impuesto de Actividades Económicas, o debatir sobre la bajada del tipo de interés, creo que es un debate que no podríamos hacer con unas garantías mínimas de racionalidad y desde luego desbordan también las posibilidades que tenemos en esta Cámara de tomar decisiones al respecto.

Por lo tanto, yo creo que hay que ceñirnos a lo que es ese pacto, y cómo concretarlo dentro de lo que ya la Generalitat ha hecho en sus presupuestos para el 93, y que supone ya de hecho ese presupuesto un primer avance de lo que puede ser una lucha fuerte contra el paro. Porque es lo que nuclea realmente las medidas presupuestarias de este año en todos los sectores, prácticamente de intervención económica y, por lo tanto, nos remitimos a esa resolución que luego defenderemos.

Sin embargo, vamos a apoyar su propuesta de resolución número 15.569, respecto del plan de aplicación de la LOGSE, porque creemos que recoge una posición que hacemos nuestra y, por lo tanto, vamos a apoyarla en ese sentido.

Por último y respecto a la resolución 15.573, la oposición es aquí, simplemente, que esto que usted plantea ya se está realizando, y usted lo ha venido a reconocer también en la tribuna de algún modo y, por lo tanto, no añade nada de particular.

Respecto a la cuestión del TAV y materia de infraestructuras, creo que también esto queda ya debatido, y la posición de mi grupo suficientemente clara.

Nada más, señor presidente, y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.
Senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Señor Asensi, crec que he de fer ús d'est torn de rèplica per dues raons: una, és per a agrair-li, ja no en pla de rèplica, sinó aprofitant-me d'ell i amb la magnitud del president, donar-li les gràcies pel recolzament a esta proposta de resolució, en la qual en el termini de tres mesos, dins de la política general, s'ha de presentar davant estes Corts el pla d'aplicació de la LOGSE, crec que és una proposta important...

El senyor vice-president primer:

Senyor Ansuátegui, és torn de rèplica.

El senyor Ansuátegui Ramo:

He abusat un poquet, havia aprofitat, però...

El senyor vice-president primer:

Atenga's a la qüestió.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Sí. De seguida.

Jo vull dir-li una cosa, senyor Asensi, que en esta proposta que demane un pacte de competitivitat a la Comunitat Valenciana jo anuncie una sèrie de mesures i actuacions, és perquè —ja he dit—, malgrat que no siguen competència concreta i puntual, s'ha d'anar per eix camí, i a bon segur per eix camí és el que haurà de començar el Govern central si vol realment dur a terme unes propostes d'actuació de pla de xoc contra la situació econòmica que estem passant a nivell de l'Estat i a nivell de la nostra comunitat. Per tant, jo agraiïsc que vostés vullguen sumar-se a la voluntat, però que ja està recollida als pressupostos del 93.

Mire, els pressupostos del 93 s'han i s'han votat en uns moments, que si ja estàvem immersos en una situació de crisi, creiem que en estos moments la situació ha canviat en molts aspectes i que molt bé podria dur-se a terme un canvi d'objectius i de prioritització de les inversions dins de la llei de la hisenda valenciana, modificant fins i tot consignacions pressupostàries, destinant-les a totes aquelles que siguen generadores de llocs de treball, i d'entrar en eixa situació de pla de xoc contra la desocupació. Per tant, no està barallat el que jo he dit, però bo és que vostés diguen que ho van a considerar i que ho van a sumar. Jo esperaré que això siga realitat.

Després, efectivament, ja hi havia una transaccional sobre esta corresponsabilitat fiscal. Pot ser jo he sigut més atrevit de posar ja uns percentatges des de la convicció que hi havia una més ambigua. I que esperem que en algun moment veja la llum. I que jo, efectivament, haja votat afirmativament.

Quant al tema de la Universitat, sí estem d'acord, estem d'acord. Però era necessari dur-ho ací i que es conscienciaren en est tema. I que eixa comissió mixta que realment vaja prenent consciència que en estes Corts i en un debat tan important com est estem pendants com es du a terme i com s'està seguint tot est procés.

Mire, hi ha un tema que crec, o no he sabut explicar-me, crec haurà sigut problema que no he sabut explicar-me, que no que vosté no m'haja entés, i és el que fa referència a la política d'economia social. Jo ja he dit que hi ha una normativa. Jo ja he dit que s'ha de seguir per eix camí que hi ha. Però que és insuficient per les dotacions i limitacions que hi ha en eixa ordre a l'hora de crear això.

Per tant, crec que esta proposta no compromet més que a conscienciar al Govern i al grup majoritari que eixa normativa que s'està aplicant i que està fent la funció important la pot fer més amb més amplitut. I més en uns moments que, possiblement, la conselleria en alguna mesura, augmentant les quantitats d'un any a l'altre, està seguint una norma que ja es ve promulgant repetidament durant diversos anys.

I crec hauria de ser el moment est en què realment vostés, en concret, que defensen una economia social, una economia més socialitzada, crec que les consignacions pressupostàries o les consignacions que es recullen en l'ordres són insuficients. Insuficients encara més en estos moments. I que podien ser compartides, i a més formar un front comú amb altres tipus de mesures a nivell de l'Estat i a nivell de la Generalitat, que comportaren que molts d'estos treballadors que s'estan quedant sense llocs de treball per una raó o altra, que les seues empreses tanquen per uns motius o per uns altres, pogueren veure que estes ajudes són el suficientment atractives, el suficientment quantificades i importants per a poder, dins d'un ordre, dins d'un pla de viabilitat i dins del control que fóra necessari, fins i tot avançar.

Tots sabem que la conselleria de Treball amb la consignació que té en est programe és a totes llums insuficient. Insuficient en estos moments. Podria ser suficient en l'inici d'est programa i d'est tipus de política social. Però en est moment és insuficient. I crec que aquí hi ha consignacions pressupostàries en les quals molt bé dins d'est pla de xoc —jo ho apunte, ho apunte com a suggerència, no vull que s'accepte en est moment, si no és necessari, però que no caiga en un sac foradat—, en el qual vostés una de les mesures que haurien d'assumir per a fer front a esta situació seria reconsiderar esta política a l'economia social en la forma i en la línia que jo els havia estat apuntat.

No res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

Para reiterar los argumentos que antes he ofrecido y pedirle a la presidencia que a la hora de la votación se separe de las resoluciones la 15.569, y que ésta se vote por separado.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

El senyor portaveu del Grup Socialista ha fet una proposta de fer dos blocs de votació. Totes les propostes defensades pel senyor Ansuátegui, excepte la 15.569, y després per... El Grup Popular, una a una. D'acord.

Proposta registre d'entrada 15.567.

Comença la votació.

Per 19 vots a favor, 38 en contra i 2 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Pot entrar, senyor Maluenda. Que pot entrar, si vol. (Remors.)

Senyor Maluenda, vol entrar o no vol entrar? (Remors.) Espere del seu comportament parlamentari, la exquisidesa de què és tradicional. (Remors.)

Anem a votar la 15.568.

Comença la votació.

Per 6 vots a favor, 37 en contra i 22 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.564.

Per 6 vots a favor, 37 en contra i 25 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.573.

Comença la votació.

Per 6 vots a favor, 37 en contra i 27 abstencions és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.569.

Poden entrar els senyors diputats mentrestant.

Comença la votació.

Per 66 vots a favor, 5 en contra i 1 abstenció, és aprovada aquesta proposta.

Proposta 15.566.

Comença la votació.

Per 27 vots a favor, 39 en contra i 5 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Grup Socialista, la proposta de resolució registre d'entrada 15.616 sobre el TAV. Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, un dels plantejaments premissa d'aquest debat ha estat tot el que faça referència a un plantejament acord per l'ocupació, per la solidaritat i per la competitivitat, i un dels plantejaments que indubtablement ajuden a la competitivitat de la nostra comunitat per la seua posició estratègica dins de l'arc Mediterrani, indubtablement ajuda a eixa competitivitat una bona infraestructura ferroviària.

I bo és que en eix plantejament ja s'haja obtingut per part del ministeri, dins del pla de transport ferroviari, la prioritat que les comunicacions ferroviàries de la nostra comunitat tinguen l'enfocament en les inversions que facen que la velocitat alta pugui ser una realitat immediata en tot el corredor del Mediterrani, que possibilita tot eixa actuació afavoridora de la competitivitat en matèria de transport de mercaderies, i que ens ajude dins d'eixa mateixa competitivitat que la comunicació, sobretot en el centre, estiga plantejada des del punt de vista de l'alta velocitat per a comunicar ràpidament amb Madrid des de la nostra comunitat, i que eixa possibilitat siga ampliable també a Barcelona cap a enganxar a Europa. I, de tot això, el que sí que volem és que en la nostra proposta s'estudie, per part del Govern de la nació, les millors alternatives possibles per a unir Madrid amb València i Alacant mitjançant una línia del TAV, així com eixa prolongació cap a Barcelona, naturalment tot això sense perjudici de la importància que representa que aquelles inversions que ja estan plantejades pel ministeri com a prioritat a realitzar dins d'eixa alta velocitat pel corredor Mediterrani, que possibilita eixa comunicació de les mercaderies en tot l'arc mediterrani, es pugui posar en marxa.

Eixa és la proposta que fem a la Cambra amb l'esperança que en aquest plantejament de tractar de buscar acord per la competitivitat en matèria ferroviària, pugam recollir-la amb el que és aquesta proposta de millora de les infraestructures ja posades en marxa i de la possibilitat de l'estudi de les millors alternatives per al tren d'alta velocitat.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Torn en contra. Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Una aclaración necesaria para fijar el voto.

El senyor vice-president primer:

Me és molt difícil, no està previst en el Reglament, no puc donar-li la paraula. Un moment, senyor Quirós, el primer que m'agradaria és que agafara el micròfon i férem les coses com Déu mana.

El senyor Quirós Palau:

Señor presidente, para nosotros es importante conocer no un proyecto ambiguo, sino saber si este proyecto que se propone, que se solicita nuestro apoyo, es un tren que pase por Valencia o que se desvíe a 50 kilómetros de Valencia, o sea, la utilidad de una alta velocidad con el avión es el puerta a puerta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Tota la Cambra està...

El senyor Quirós Palau:

Entonces, si nos propone un tren que pase por Tarragona, que nos concrete por favor, que nos concrete.

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, moltes gràcies.

Senyories, d'acord amb el Reglament pertoca, si no hi ha torn en contra, i si no hi ha res més, passar a votació, i per tant sol·licitar el vot de tots vostès.

Comença la votació.

Per 69 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció, és aprovada aquesta proposta.

Grup Popular, propostes de resolució 15.577 i 15.578, sobre temes agraris, senyor Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Señor presidente.

Señorías.

Dar cuenta que a las propuestas de resolución 15.577 y 15.578 presentadas por el Grupo Parlamentario Popular, a las que se unen las enmiendas 15.608 y 15.622 presentadas por el Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana y por el Grupo Parlamentario Socialista, hay una enmienda transaccional que paso a leer a sus señorías.

«Primer. Que el Govern de la Generalitat Valenciana continue la tasca encomanada a superar les dificultats de caràcter estructural pròpies de l'agricultura valenciana, tasca aquesta que s'ha de fer en col·laboració amb les organitzacions professionals agràries i els sectors afectats.»

Segon. Que el Govern de la Generalitat junt amb el Govern d'Espanya continue desenvolupant totes les iniciatives necessàries per tal d'aconseguir mesures positives de caràcter financer i normatiu per part de les instàncies comunitàries europees que afavorisquen a la nostra agricultura, i en particular aquelles que afecten a la industrialització, preus de retirada, primes de restitució i protecció dels cítrics.»

Tercera. Que el Govern de la Generalitat incorpore als seus programes d'actuació agrària aquelles propostes que resulten dels acords amb els representants del sector, en especial els que comporten una millora de la competitivitat derivada de l'adaptació de les varietats hortofrutícoles a les demandes del mercat, compareguent per a informar dels mateixos davant les Corts Valencianes.»

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez Guarner.

Passem a votar aquesta proposta transaccional i després hi ha la possibilitat d'explicar el vot.

Comença la votació.

Per 61 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada aquesta proposta.

Senyor Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Leída la propuesta de resolución transaccional a cuatro propuestas de resoluciones diferentes, me corresponde, en nombre de mi Grupo, la explicación de voto.

Señorías, el Grupo Parlamentario Popular había presentado dos propuestas de resolución en la que en una de ellas se pedía que por parte de la conselleria de Agricultura y Pesca y en un plazo de 3 meses presentara a estas Cortes un plan de viabilidad y competitividad de la agricultura valenciana. Y lo solicitábamos porque la agricultura valenciana está atravesando por una gravísima crisis, quizá la peor de toda su historia, es un hecho reconocido, no sólo porque indirectamente la padecen los agricultores, sino también por todas las organizaciones agrarias sin exclusión alguna, por la mayoría de partidos políticos, por no decir por todos, y hasta por el propio ministro de Agricultura que en una visita reciente a Valencia así lo reconoció. Tan sólo y en algún momento, el conseller de Agricultura se ha empeñado a llevar la contraria a todo el mundo, pero estoy completamente seguro que lo ha hecho con la boca pequeña, estoy completamente seguro.

Si hay algo claro, señorías, es que se trata de una crisis profundamente estructural y no meramente coyuntural. Abarca a todos y cada uno de nuestros subsectores agrarios desde el cítrico al hortícola, desde el de frutas de verano al secano, y en él a cultivos tan importantes como el almendro, el olivar o la viña.

No dispongo de tiempo, señorías, para exponerles sector por sector su crítica situación, pero sí para afirmar tajantemente que la misma debe y puede tener solución.

Señorías, urge la modernización y reestructuración de nuestra agricultura, y para ello es necesario, en primer lugar, que exista voluntad política, y luego que existan ayudas técnicas y canales de financiación adecuados, y lo que es más importante, un amplio consenso entre todas las fuerzas políticas, la conselleria de Agricultura y Pesca y las organizaciones agrarias en torno a un plan de actuaciones coherente.

Por ello, precisamente por ello, señorías, mi grupo demandaba, a través de esa primera propuesta de resolución, que el conseller de Agricultura presentara en un plazo máximo de 3 meses, un plan de viabilidad y competitividad de la agricultura valenciana, para que con el consenso lo más amplio posible, yo me atrevería a decir que máxime diéramos respuestas y soluciones a la grave situación por la que atraviesa nuestra agricultura.

Esta primera propuesta de resolución, si bien no con el título de Plan de Competitividad y Viabilidad de la Agricultura Valenciana, si bien no con este título, ha sido asumida por la propuesta de resolución transaccional entre todos los grupos, tanto en el punto número uno como en el punto número tres, en donde se habla que hay que continuar para superar las dificultades de carácter estructural propias de la agricultura valenciana y, en el tercer punto, que hay que seguir conversando con las organizaciones agrarias, en especial en aquella que concierne —y aquí sí que se utiliza la palabra de mi grupo—, en especial en lo que concierne para la mejora de la competitividad de la agricultura valenciana.

Y mi grupo hizo hincapié, y así todos los grupos lo aceptaron, por lo que públicamente se lo agradezco, que esas conversaciones que hasta el momento se ciñen en el ámbito entre conselleria de Agricultura y organizaciones profesionales agrarias, también se diera cuenta aquí en las Cortes Valencianas, porque no hay que olvidar, señorías, que, como representantes del pueblo valenciano, también somos representantes de los agricultores. Me felicito y felicito a todos los grupos por haber llegado a este acuerdo.

En cuanto a la segunda propuesta de resolución, tenemos problemas derivados también de otra situación, y es de nuestra

situación en los mercados europeos. Europa, se diga lo que se diga, continúa discriminando a los productos españoles, y pretendemos, y así, otra vez y con la ayuda de todos los grupos parlamentarios de esta Cámara, hemos llegado al segundo punto de la propuesta de resolución que he tenido el honor de presentarles, en el que se reconoce particularmente que estamos discriminados por Europa y lo que se solicita —y acabo, señor presidente—, lo que se solicita es instar, dirigirse, tanto por la Generalitat Valenciana como por el Estado de la nación, a las instancias comunitarias europeas para que favorezcan a nuestra agricultura; y citan en concreto, citamos en concreto a las propuestas de resolución, muchas de esas cosas, yo diría todas las que en la propuesta original del Grupo Parlamentario Popular demandábamos, en concreto ayudas a la industrialización, ayudas para precios de retirada, las primas de restitución para nuestras variedades cítricas y una específica protección a los cítricos.

Así pues reiterando, señorías, que mi grupo se siente satisfecho de que las tesis mantenidas en sus dos propuestas de resolución han sido muy claramente reflejadas en la propuesta transaccional, creo que hoy la agricultura valenciana, en esta Cámara, ha salido reforzada.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez Guarner.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, ja en la intervenció que tinguérem ahir en el debat de política general, per part del Grup Nacionalista Unió Valenciana es va ficar de manifest quina era la nostra opinió pel que fa a la situació per la qual travessa el camp valencià.

Com tots vostés prengueren bona atenció i coneixen quina és la nostra posició al respecte, no anem a insistir en una cosa que, a més a més, aquells a qui verdaderament els afecta, que és als llauradors, són els qui més saben en quina situació de crisi es troben.

Per tant, la nostra intenció a l'haver recolzat aquesta proposta transaccional és que u dels aspectes que figurava en el discurs de política general, que feia referència a un pla de reconversió varietal cítrica que millorara les expectatives de mercat per a una producció que sectorialment és la més important de totes les de l'agricultura de la Comunitat Valenciana, és per allò que, havent vist recollit l'esperit que ens animava dins de la proposta de resolució i comprenent que efectivament els altres punts també van tendents a millorar la situació econòmica del camp, i a veure si així som capaços en l'estímul de la Generalitat Valenciana i en les mides que prenguen els propis interessats, conseguir que les rendes agràries deixen de caure, com estan caiguent aproximadament des de l'any 85 inexorablement, any darrere d'any, fins aquest any 93.

Si som capaços, per tant, que els preus de la terra, l'element de producció, tornen a recuperar el nivell estimulant que tenia anys enrere i que en aquests moments pràcticament no es fan transaccions de terra de cultiu, no perquè no hi haja ningú que les compre, sinó perquè els preus que s'ofereixen impedeixen que aquell que necessita vendre-les puga pensar mínimament que pot ser rendable eix tracte, i per això no el fa.

En definitiva, senyories, creem que el camp valencià ha perdut l'il·lusió, està perdent l'il·lusió des de fa aproximadament deu anys, i per tant és responsabilitat del govern de la Generalitat Valenciana, i també del govern de l'Estat. Però que confiem

que açò servisca per estimular la reivindicació de la conselleria d'Agricultura davant el Ministeri, que molta falta ens fa. És l'hora que es plantegen els mitjans tecnològics que vagen catapultant la modernització i que, per tant, des de l'embaratiment dels preus de cost i des de la promoció exterior dels productes, es puga oferir al camp valencià la possibilitat d'una competitivitat efectiva en els mercats europeus i més enllà dels estrictament comunitaris.

Pensem que per al sector cítricol és imprescindible la reconversió varietal perquè això farà que s'adequen les ofertes a les demandes, que s'estudie perfectament quines són les viabilitats de futur de cadascuna de les varietats i que no ocorrega com en aquests moments que, per falta d'eix escalonament en la producció, ens trobem en una sobreexplotació dels fruits al principi de la campanya que fa impossible que es mantinga l'oferta i, per tant, que es mantinguen els preus.

Senyories, creem que en aquesta proposta, si es complix, i quan el Grup Parlamentari Socialista l'accepta, la fa seua, la promou i la vota a favor, suponem que no serà un brindis al sol, i que verdaderament el compromís es farà efectiu. Esperem així que s'evite l'envelliment i l'enquillosament del camp valencià, perquè, de totes les seues senyories, fins i tot dels qui no estan vinculats al món agrícola, poden veure com any darrere d'any la gent jove, la joventut, fuig del camp, cada vegada la població activa en el camp valencià és una edat mitja més elevada, i així és impossible pensar en la modernització i en la revitalització del sector.

Esperem, per tant, que aquesta proposta signifiqui augmentar la sensibilitat dels governs cap a la situació crítica del camp valencià. I en eix sentit retirem la nostra proposta, que feia referència al pla de reconversió varietal, i anem a recolzar la proposta de resolució esperant no haver d'interpel·lar o demanar la compareixença del conseller, exigint-li el compliment d'alguna cosa que, en aquests moments, pareix ser que es vol complir.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Per a explicar el vot afirmatiu del Grup Parlamentari Socialista a l'esmena transaccional que ha estat presentada.

He d'iniciar aquesta intervenció manifestant la meua alegria personal i col·lectiva pel gran acord, l'ample acord aconseguit entre tots els grups polítics presents en aquesta Cambra al voltant d'un tema que preocupa a la societat valenciana, un tema que preocupa al camp valencià i, com no podia ser d'altra manera, un tema que preocupa al grup socialista. El problema que gira al voltant del món rural valencià, de la situació complicada que travessa el món rural valencià.

Per això és que, insistint d'una manera concreta en les afirmacions globals que ahir ja va realitzar el president de la Generalitat Valenciana al voltant d'aquesta problemàtica, el Grup Socialista es proposa concretar d'alguna manera eixes manifestacions en tres aspectes centrals:

El primer d'ells el que fa referència a la necessitat de seguir treballant, insistentment, constantment, en la millora de caràcter estructural de la nostra agricultura. En eixes dificultats estructurals que fan referència a aspectes tan importants com el minifundisme, l'excessiva parcel·lació, l'excessiva edat dels llauradors, etcètera, etcètera, al voltant d'eixes dificultats

estructurals i la necessitat d'anar resolvent-les, i d'eixa solució depén en gran mesura la possibilitat de modernitzar d'una manera competitiva, en l'actual sistema productiu i comercial, la nostra agricultura; i, per tant, de millorar les estructures agràries valencianes, de seguir insistint en eix treball, creem que depén en gran mesura eixes possibilitats de futur.

Per tant, eix és un primer punt que volíem emfatitzar. Ho hem fet amb l'acord de tots els grups polítics. I crec que és important.

El segon aspecte que recull la proposta transaccional també és una cosa que els socialistes, des de les institucions, estem treballant insistentment. Fa referència a la necessitat que en tot allò que fa referència a les col·laboracions entre l'administració autonòmica valenciana, l'administració de l'Estat espanyol i les instàncies de la Comunitat Econòmica Europea es reforcen aquells aspectes que puguen afavorir la nostra agricultura. Mesures concretes de caràcter financer, de caràcter normatiu, que permetesquen que la nostra agricultura mantinga i millore les seues expectatives en l'interior de la Comunitat Econòmica Europea, que és el marc natural, el marc dominant del nostre comerç agrari. I en particular posem un èmfasi especial, pel moment en què estem i per la forma en què s'estan desenvolupant els fets, en allò que fa referència a la citricultura, senyalant aquells aspectes que poden millorar la situació del mercat, com són les ajudes a l'industrialització, els preus de retirada, les primes de restitució o qualsevol altra mesura de caràcter protector que permeta que la diferència que existix entre l'oferta i la demanda d'alguna manera no empitjore la situació.

I per últim, i per acabar, emfatitzem també la necessitat de millorar, a través del diàleg, a través dels acords amb els sectors afectats i les seues organitzacions, tots aquells aspectes que puguen precisament anar més enllà en la solució dels problemes.

Per tant, senyories, manifestar novament la satisfacció del Grup Parlamentari Socialista per aquest acord unànim, i insistir en allò que fa referència a la nostra responsabilitat, que anem a continuar sense cap retrocés en aquest esforç necessari per a fer possible un sector agrari valencià cada vegada millor.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Senyor Villalba, per a la següent proposta de resolució. La 15.604 sobre consells municipals agraris.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, per a defensar la proposta de resolució número 15.604.

La proposta fa referència textual a: «Les Corts Valencianes exigixen al govern valencià que presente davant aquest parlament, abans de finalitzar el present període de sessions, un projecte de llei de consells municipals agraris de la Comunitat Valenciana.»

Aquesta proposta és una proposta ben intencionada, que no intenta ningun tipus d'èxit polític per part del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana. El que intenta és, com a conseqüència del debat de pressupostos per a l'any 93, on denunciàrem la falta d'una reglamentació dels consells municipals agraris, havent-se eliminat en aquella disposició addicional octava les cambres agràries; com a conseqüència d'una compareixença del conseller d'Agricultura en esta Cambra, que va dir que es comprometia el Govern valencià a que eixa llei de Consells Municipals Agraris arribara quant abans a esta Cambra; com a conseqüència, a més a més, que els serveis que prestaven les antigues Cambres Agràries estan en

estos moments en una situació confusa i indeterminada; com a conseqüència, a més a més, que els funcionaris de les antigues Cambres Agràries que han sigut transferits a la Generalitat i adscrits als ajuntaments no saben en estos moments de qui depenen, tant administrativament com econòmicament; com a conseqüència que els béns de les Cambres Agràries han sigut assumits pels ajuntaments sense tindre clar com van a fer efectiva eixa titularitat; i encara que en el projecte de pressupost es va admetre una esmena en la qual es deia que els béns tindran com a finalitat exclusiva la utilització pels agents socials i per a aquells aspectes relacionats amb el sector del camp valencià, creguem que és imprescindible per a la millora dels serveis que prestaven, —perquè en estos moments hi ha ajuntaments que no tenen molt clar com van a poder dur a terme eixos serveis—, creguem que és necessari, en benefici de tota la societat i de tots els aspectes que en els municipis arbitren relacionats amb el camp valencià, és per la qual cosa creguem que eix compromís del senyor conseller d'Agricultura es deu de complir. I, per tant, esperem que amb la presència del conseller, i sobretot amb el recolzament del grup majoritari d'esta Cambra, es comprometran entre tots a què, abans de finalitzar el present període de sessions, tindre articulada i aprovada eixa llei de Consells Municipals Agraris. Que, quan vinga ací, ja fixarem cadascú quina és la nostra posició. Però crec, senyories, que amb la filosofia que és necessària la llei no és pot, ni es deu, honradament, votar en contra.

Apel·lant al compromís del conseller, i apel·lant a la bona voluntat acabada de manifestar pel senyor Garcés en la proposta transaccional anterior, de fer el possible per millorar no sols les condicions generals de les quals hem parlat, sinó les particulars i específiques que es reglamentaran en esta llei de Consells Municipals Agraris, és per la qual cosa demane, no perquè ho presente Unió Valenciana, sinó perquè ho necessita el sector econòmic agrícola i social valencià, que tinguen la amabilitat de votar a favor d'esta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Torn en contra.

Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats, per a manifestar al grup proponent que, estant d'acord en el fons de la proposta de resolució presentada, bàsicament per les mateixes raons ja assenyalades, assenyalades insistentment pel Grup Socialista, també recollides en la seua intervenció pel senyor Héctor Villalba, i que són raons òbvies... Són raons òbvies, sobretot si tenim en compte que estem en el procés d'adaptació a la nova situació econòmica del món rural valencià, d'adaptació de la seua articulació. Estem en el punt, diríem, processal intermedi, en allò que hem pres una resolució de caràcter legal per la qual extingim les Cambres Agràries Locals, i fa falta que aparega la

manera en la qual es va a articular en els municipis els interessos del sector agrari, amb els legítims representants democràtics de la població, que són els ajuntaments.

Dic, que en eix punt que ens trobem és obvi que fa falta la llei de Consells Municipals Agraris. És un compromís que hem pres en diferents ocasions, que hui ací reiterem, i l'única cosa que li demane al grup proponent és —és una proposta que li demanaria que acceptara per a poder votar, en eix cas, afirmativament, i completa la proposta de resolució—, és que la paraula que diu «exigeix» siga corregida per la paraula «instar». «Les Corts Valencianes insten al Govern Valencià...» En la mesura que entenem que és el llenguatge que correspon al legislatiu en relació a l'executiu.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Garcés, per a agrair-li que efectivament haja acceptat l'obvietat dels plantejaments i, per tant, que manifeste la voluntat del Grup Parlamentari Socialista de votar a favor de la proposta.

És veritat que a nosaltres ens haguera agradat que s'haguera concretat eixa llei de Consells Municipals Agraris simultàniament amb l'eliminació, amb la supressió de les Cambres Agràries Locals. Jo crec que a vosté en el fons també.

És veritat que ha hagut una manca de sincronia entre l'acció de supressió i l'acció de dotació del nou instrument. Però vosté demana que canviem formalment, i com una espècie d'esmena tècnica, que on diu «Les Corts Valencianes exigeixen del Govern...», «...insten al Govern...». Mire, senyor Garcés, jo no vaig a fer *casus belli* d'una parauleta, a nosaltres el que ens importa és que verdaderament eixa voluntat es plasme en una llei i que s'articule eix vehicle en eixos serveis i activitats que necessàriament estan aquí per desenvolupar i per activar.

Per tant, acceptem que on diu «exigeixen» diga «insten», i esperem que de la exigència a la instància no hi haja una via d'escape. Si hi ha una via d'escape, ho tornarem a dir. I, si no, agrai'm que en eix canvi formal estiguen d'acord amb la filosofia de la proposta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El senyor vice-president primer:

Senyories, supose que això, el conjunt de diputats presents ho prenen com a una esmena tècnica. ¿Tots? Val.

Doncs, si es pren com a una esmena tècnica, votem conseqüentment.

Comença la votació.

Per 71 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada esta proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà demà a les deu i mitja.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 50 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.